Marian Rughiniș

De vorbă cu schizofrenia

Confesiunile unei persoane diagnosticată cu schizofrenie

Cuprins:

Cuvânt înainte..... 5
Prefață.....7
1. De ce scriu această carte?.....9
2. Ce este schizofrenia?.....13
2.1. Ce se știe despre schizofrenie ?.....18
2.2. Ce știu psihiatrii despre schizofrenie?.....20
2.3 Ce știu eu despre schizofrenie?.....20
3. Inexistența unor premise pentru apariția bolii – câteva lucruri din copilăria și adolescența mea.....23
4. Cum am dat în schizofrenie.....30
5. Sistemul psihiatric din interior – primele internări, primele iubiri.....46
6. Schizo-revelația.....56
7. Sistemul psihiatric din interior – strigăte, camere de izolare și uși încuiate.....77
8. Îl avem invitat în platou pe domnul nostru Iisus Hristos....90
9. Sistemul psihiatric din interior: experiențele Cluj Napoca și Mihai Eminesc – Brașov.....103
10. Discriminarea – ești bolnav psihic, nu ai drepturi.....112
11. Cum se poate trăi cu schizofrenia?.....116
12. Hai să schimbăm ceva!.....119

Anexa 1.....123
Anexa 2.....133
Anexa 3.....135

Referințe bibliografice.....147

Cuvânt înainte

Schizofrenia. Am vrut să o invit la o cafea dar m-a refuzat. Mi-a spus că vrea să vorbească cu mine, dar nu oricum și oricând. Felul în care aceasta a vrut să o facă și faptul că mi-a pus condiții m-a făcut să am o atitudine rece față de ea. Am ajuns să nu o plac. Mai târziu am ignorat-o, după care am uitat de ea. Totuși, în unele momente avea să-mi amintească faptul că nu mai vrea să se despartă de mine și oricât aș fi ignorat-o, ea se ținea după mine. Acum suntem legați pe viață ca și cum am fi cununați. La început, când am invitat-o politicos la cafea, am văzut la ea, sau ea a vrut să-mi arate doar părțile ei bune. Apoi, ca în orice mariaj, am descoperit cât mai multe defecte de-ale ei și am fost atât de iritat, încât am vrut să divorțez. Dar nu a fost și nu e cu putință. Iar asta nu pentru că

o iubesc, ci pentru că ea nu se mai lasă dusă. De multe ori îmi vorbește seara înainte de culcare sau în perioadele în care am insomnie. Alteori mă face să văd lucruri care nu există în spațiul fizic cartezian. De multe ori aleg să o ignor și ea înțelege lucrul ăsta. Totuși, lucrul care nu-mi convine, e că nu se lasă dusă precum și faptul că nu eu am ales-o pe ea ci ea m-a ales pe mine. Nouă "avocați" și opt „tribunale" nu au fost de-ajuns pentru a divorța de ea. Avocații știau că nu se poate divorța de ea, așa că am ales să mă împac cu ideea că nu mai pot scăpa de ea. Așadar, nu-mi mai rămâne decât să stau de vorbă cu schizofrenia pentru tot restul vieții.

Prefață

Lucrarea de față nu se vrea a fi una științifică nici pe departe. La un moment dat vei fi tentat să crezi că e o lucrare autobiografică prin faptul că în carte sunt tratate importante momente din viața mea, uneori cu lux de amănunte. Aceasta însă își propune să trateze subiectul unei boli enigmatice de natură sufletească, ce ascunde o suferință uriașă din perspectiva mea, o persoană ce a fost diagnosticată cu schizofrenie de 18 ori în 8 spitale diferite de către 9 psihiatri și în mare, e vorba de experiențele mele, dar nu numai. Experiențele de până la a ajunge să dau în boală, din timpul bolii și din timpul de după ce am fost tratat, făcându-se în acest sens mai multe încercări de ameliorare și tratare a bolii ca să nu le spun direct experimente așa cum din păcate s-a întâmplat în unele spitale. Numărul înfățișărilor la ”tribunal” a ajuns la 18 și sper să se oprească aici, dar semnele cum că vor mai fi și altele îmi dă de înțeles că voi mai avea parte de internări. Am avut părți din viață când am funcționat excelent, fără tratament, momente când i-am strigat bolii să mă lase în pace. Am ignorat-o, am bătut-o chiar, am lovit-o pentru că sunt un luptător! Viața și medicina mi-a arătat că nu e chiar așa cum vreau eu, și la finele anului 2015 am fost decompensat din nou, fără a avea un episod psihotic. Schizofrenia s-a manifestat mult mai parșiv!

De asemenea, vei vedea cum se raportează psihiatrii, societatea și instituțiile statului român la această suferință sufletească. Pe măsură ce vei da paginile acestei cărți vei afla multe lucruri despre mine, însă această carte nu este despre mine, omul, autorul, ci despre persoana care are schizofrenie, astfel încât te-aș ruga să faci o analogie între mine și oricare altă persoană care a vorbit cu schizofrenia la un moment dat, într-un fel sau altul. Pentru că așa ca mine, au fost și vor mai fi din păcate zeci de mii de persoane.

Mai mult, la finele cărții, vei găsi o anexă în care e relatat punctul de vedere al coaliției antipsihiatrice și vei fi tentat să crezi că e o contradicție majoră între ce am scris până atunci și acel text. Aparențele pot fi înșelătoare. De asemenea, un capitol va fi dedicat cu subiect, predicat, virgulă și punct, îndemnului pe care-l voi face societății pentru a schimba orice, câtuși de puțin sau neînsemnat referitor la situația nefavorabilă în care persoanele cu boli psihice sunt puse. Pentru că o avalanșă pornește de la un bulgăre mic.

1. De ce scriu această carte?

Înainte de a începe să scriu această carte, cineva m-a întrebat: *De ce vrei să faci asta?* Nu știu de ce aș vrea să scriu. E o necesitate să zic așa. Așa aș putea zice, că scrisul e ca un drog.

Cred că unul din motivele pentru care vreau să fac asta, este acela că am talent narativ și că-mi place să fiu citit. Sau cel puțin îmi place să cred că am talent narativ deși nu știu dacă lucrarea de față presupune talent narativ. Pot scrie pe mai multe stiluri de comunicare și limbaj, nu aș da înapoi în cazul în care aș fi pus la o probă. Cu alte cuvinte, pentru că pot! Bun, am stat câteva minute, am zis să fiu scurt și oarecum rezervat și concis dar simt nevoia să-mi exprim o frustrare, îmi pare rău... Văd persoane ce sunt denumite generic ”pițipoance” la propriu, le am în lista de pe populara rețea de socializare, văd ce principii au, văd după ce valori se ghidează și sunt jurnaliste/reporteri/editori/realizatori de emisiuni la radio și mă oftic. Mai văd publicații care angajează scriitori pe salariul minim pe economie, ești pus să scrii pentru publicații online și bloguri un articol la 20 de minute și iar mă oftic. Mai văd iar că se recrutează scriitori pentru a le scrie temele, referatele, proiectele, lucrările de licență/disertație gunoaielor societății, pentru a pretinde ulterior în ce știu eu ce show nocturn sau de scandal, că au școală. Adică oamenii cu carte, au ajuns sclavii lor și aici sistemul de operare îmi dă eroare. Să vezi ce pretenții au de la tine în momentul angajării, să livrezi "marfa" stăpânului la timp, ca la McDonald’s. Eu nu scriu pentru nimeni! Eu scriu pentru mine ca un egocentrist schizofrenic ce sunt! Sau mă rog, scriu pentru tine dar și pentru persoanele cu această suferință.

Am scris articole de presă, pe unul din ele l-am găsit într-o publicație online locală, unele au fost preluate de diverse site-uri, altele mi-au fost refuzate. Mi-am descărcat frustrarea pe propriul meu blog pe care mi l-am deschis ca urmare al

refuzului publicării unui articol foarte bun pe un site foarte popular între tineri și destul de nonconformist. Ar fi fost un început de colaborare cu acea publicație online, dar si-a băgat nasul un jurnalist care mai scria și în alte părți, vorbea în numele publicației cu pricina și despre care am aflat ulterior că intermedia texte - adică tu scriai și îți dădea și ție ceva, gen 25 de lei, luându-ți adio de la copyright.

Mi-am dovedit prin scrierea pe blog că pot face asta. Am inițiat și un proiect care se numea „99 de recenzii scrise de un fost viitor sociolog" – pentru că am studiat și sociologia printre altele - iar acum se numește simplu: *Cronica de film*. Eram pe la un sfert cu el pentru că, deși l-am început în 2015, mi s-a întâmplat să dea damblaua peste mine, în septembrie a aceluiași an și am înghețat proiectul. Adică am înghețat practic scrisul, activitățile mele, școala, relațiile sociale, cam tot. Proiectul "Cronica de film" a rămas la 20 de recenzii, ale unor capodopere monumentale din istoria cinematografiei care deasemenea poate fi găsită pe site-ul meu și am decis să nu mai continui cu el, din moment ce munceam cam 7 ore la o recenzie, cu tot ce înseamna vizionare, stop-cadre, scrierea ideilor pe ciorne, transcrirea și crearea compactă a textului și în final publicarea lui. Fără feed-back, am decis să închei acest proiect.

Dacă motivele enumerate mai sus de a scrie nu sunt suficiente, am să-l dau pe cel real, pe cel care arde cu adevărat: Aș vrea cumva să schimb o mică parte din mentalitatea oamenilor – atât cât se poate – aceea despre persoanele cu schizofrenie și aș vrea să-i ajut pe cei care sunt în aceeași situație ca mine sau chiar mai rău, și să le arăt că se poate. Că se poate învinge o parte din boală și din mentalitățile și prejudecățile oamenilor de care depindem, pentru că așa cum vei vedea, în cartea de față sunt experiențele mele și din moment ce sunt viu și am ajuns până aici, trebuie să conving cumva că se poate.

O persoană în vârstă, cu o vastă experiență de viață, mi-a spus că dimensiunea în care se învârte suferința mea e una de o amploare uriașă și că mulți ar fi capitulat de mult în locul meu. Eu decid să nu capitulez, deși, trebuie să recunosc că am momente în care depresia mă doboară și din păcate nu o pot controla. Despre schimbarea mentalităților persoanelor cu schizofrenie, mai ușor ar fi să te invit să vezi filmul A beautiful mind regizat de Ron Howard care e laureat a patru premii oscar și patru globuri de aur, dar atunci n-aș mai fi contribuit cu nimic la înlăturarea prejudecăților, discriminărilor și barierelor puse de oameni, persoanelor cu boli psihice în general și a celor cu schizofrenie în special. Partea care ține de mine aș lăsa-o în seama altcuiva și nu aș fi împăcat cu ideea asta. Vreau să arăt cum sunt acele persoane în realitate, cum s-a manifestat la mine boala de-a lungul a 11 ani, cum ajung persoanele cu schizofrenie să fie așa, cum sunt tratați în spitale și nu în ultimul rând cum sunt acceptați de societate dar mai ales de către instituțiile statului român. Și faptul că vorbesc din perspectiva unui om diagnosticat, pot avea pretenția că sunt în cunoștință de cauză și că nu fac speculații. Vorbesc din perspectiva unui om, care are această etichetă și care s-a lovit de nenumărate ori de barierele puse de societate, ce a avut parte, repet, de 18 internări la activ și mai multe experiențe la limita normalității. Dar până la urmă, ce este normalitatea dacă nu o convenție, așa cu sunt de exemplu axiomele? Vreau să-ți arăt că o persoană cu schizofrenie nu e una de care să fugi, de care să te aperi pentru că ar fi periculoși așa cum din păcate eronat se crede și să le dai o șansă în orice: loc de muncă, înscrierea la o școală, o discuție liberă, o relație de prietenie...

În concluzie, cred că am suficiente motive pentru care să scriu, însă cărțile au o soartă ingrată zilele astea. Nu mai departe decât acum câteva zile, citeam o statistică absolut dezastruoasă. Ceva de genul că 65% din volumele cumpărate nu ajung să fie citite (!!!), sfârșind în așteptare pe un raft din

biblioteca personală. Din cele deschise, nu mai jumătate sunt duse până la final, iar din cele parcurse cap/coadă, doar 10% ajung să fie înțelese de cititorii lor, din cauze ce țin de felul în care s-a realizat lectura: în metrou, în stație, așteptând la medic, etc.

Problema pe care mi-o pun, ar fi aceea a interesului față de lectură și față de cărți în general. Mi-aș dori ca lucrarea mea să nu aibă acea soartă pe care o au cărțile în general și mi-aș dori ca mesajul meu să ajungă la cât mai muți consumatori de lectură. Cineva care a publicat și vândut mi-a spus următorul lucru: *Chiar dacă ai fi mai bun ca Marquez, fără o publicitate (care costă imens), o distribuție de librărie (greu sau imposibil de achiziționat de către un debutant, sau de oricine altcineva în afara unei edituri consacrate), fără o critică sonoră (nu numai scumpă, dar și indisponibilă pentru oricine)…lucrarea ta va putrezi în rafturi. Nicio editură nu îți va achiziționa proiectul, dacă anterior nu ai fost măcar nominalizat la vreun premiu, citit în vreunul dintre marile cenacluri, citat măcar de un jurnal de profil. Indiferent de calitatea scriiturii, în absența acestor trambuline nu vei exista*.

Și cu toate astea... scriu. Pare puțin descurajant ceea ce tipul mi-a spus, dar la o adică, așa cum am spus, e plăcerea mea, e un drog. Și scriu pentru că vreau să se vadă din exterior lumea unei persoane cu eticheta de schizofrenic, așa cum persoanele cu această maladie văd interiorul din exterior. Da, nu e greșeală de exprimare, interiorul din exterior am spus, pentru că organismul acestor persoane a compensat unele deficiențe cu unele simțuri. Sunt mai senzoriali și au o gândire diferită față de gândirea convențională, de gândirea în serie. Asta nu înseamnă nici pe departe că îți poate da în cap oricând, așa cum din păcate se vehiculează printre cei neavizați, dar de care din păcate, depindem. Scriu pentru toți cei marginalizați și discriminați pentru că au această etichetă și nu în ultimul rând, scriu pentru mine. Scriu pentru că pot și pentru că am ceva de zis. Să-i dăm drumul!

2. Ce este schizofrenia?

Sunt schizofrenic! Știi ce-i aia? Nu contează, e oricum ceva nasol de care nu poți scăpa toată viața, presupune niște halucinații printre care una e că te atacă păianjenul din Lord of the rings 3, precum și halucinații auditive pe care nu o să dezvălui, ca să nu râzi de mine. Dar în rest e ok. Și e un lucru mișto asta cu schizofrenia, că te poți preface că vorbești cu ființe imaginare. În instanță dacă te întreabă de ce l-ai bătut pe unul le poți spune că așa ți-a zis Supraveghetorul din romanul SF - Sfârșitul copilăriei al lui Arthur C. Clarke.

Da, vă zic sigur, e prevăzut în Codul Penal ca și cauză care înlătură răspunderea penală – iresponsabilitatea. Și dacă Supraveghetorul ți-a zis asta, nu-l poți ignora, că doar e Supraveghetorul, nu? Poți face o grămadă de chestii cu schizofrenia. După cum am zis, de schizofrenie nu poți scăpa, dar nu te omoară precum cancerul. Poți spune, hey, am o boală incurabilă, dar nu mor de la ea, ce tare sunt!

Partea naspa e că n-ai schizofrenie în America, o ai în România. Că acolo e considerată o boală nobilă pe care o au geniile și laureați ai Premiului Nobel: John Nash, Van Gogh, Einstein și alții. Aici ești considerat persoană cu dizabilități. În State ești geniu, aici ești handicapat. Aici se vede cel mai bine diferența dintre cele două țări.

Dar și asta e ceva mișto. Mergi gratis cu trenul și cu mijloacele de transport în comun, intri gratis pe stadion și la cinematograf. Te poți duce 10 zile la mare pe banii statului. Nu știu dacă am lămurit cum e asta cu schizofrenia, dar deocamdată nici psihiatrii nu știu cum e, deci e ok, s-o lăsăm așa până o lămuresc ei! Era și un banc pe tema asta: Avocatul apărării îi spune la un moment-dat judecătorului: Onorată instanță, clientul meu nu poate fi tras la răspundere, e

iresponsabil, pentru că suferă de schizofrenie. La care judecătorul: Nu-i nimic, că și eu am schizofrenie, și domnul procuror are schizofrenie, deci spuneți în continuare. Inculpatul ar mai fi vrut să zică: Dar nu sufăr, mă bucur de ea în fiecare zi. Dar nu a avut cui.

De partea cu discriminarea nu vreau să mă leg, că nu vreau să fiți supărați, doar eu sunt aici să vă amuz, sau ce? Apropo de discriminare: Nu ai voie să ai loc de muncă, permis de conducere și nici nu te poți înscrie la vreo școală. Sau dacă te poți înscrie, și vei fi terminat școala nu te poți angaja. Așa că ce faci? O nouă școală, logic. Îți măsori epocile vieții în funcție de facultatea la care ai studiat. Te întâlnești cu un fost coleg de la facultatea de drept, mergeți să beți o bere împreună, și numai după a patra bere îți dai seama că el ți-a fost coleg la inginerie. Era un coleg nașpa pe care nu-l suportai, așa că te scuzi un pic că mergi până la toaletă și o ștergi în stil englezesc. Consumația o lași să o plătească el, și așa era un coleg nașpa.

În concluzie e fain să ai schizofrenie, dar să nu fi trăit în epoca asta. Să o fi avut în timpul în care marilor profeți și trimiși de-ai domnului întemeiau religii. Atunci era mișto. Acuma..., ești doar un tip banal.

Înainte de a începe, trebuie să clarificăm câteva aspecte ale obiectului acestei cărți și sunt nevoit să explic schizofrenia, așa cum este ea văzută în mod obiectiv, de către cercetători, de către oamenii care au studiat această maladie (psihiatrii, neuropsihiatrii, psihologi) și va trebui să redau cuvânt cu cuvânt, definiția, caracteristicile și simptomatologia bolii, din niște surse bibliografice care mi s-au părut de încredere. Am refuzat poziția celor de la Wikipedia, dar nu din considerente ce țin de acuratețea informațiilor neapărat, ci de faptul că în

acea enciclopedie online poate scrie orice utilizator de Internet și validitatea informațiilor poate fi pusă la îndoială.

Încep cu definiția din ultima ediție a Dicționarului Explicativ al Limbii Române din 2009, o iau de la simplu la complex:

***SCHIZOFRENÍE**, schizofrenii, s. f. Boală mintală cronică caracterizată prin slăbirea și destrămarea progresivă a funcțiilor psihice și prin pierderea contactului cu realitatea. – Din fr. schizophrénie.*

Sunt convins de faptul că-mi vei da dreptate că această definiție e una scurtă, superficială și nu aduce niciun aport informativ celui care vrea să afle repede o definție a unei boli atât de complexe.

În Enciclopedia Universală Britannica, avem schizofrenia defintă și clasificată în următorul fel: *Boli mentale care au în comun halucinații, iluzii, emoții puternice, gândire dezorganizată și retragerea din realitate. Se cunosc 5 tipuri majore:*
Schizofrenia paranoidă – caracterizată prin mania persecuției sau prin grandoare, combinate cu gândire nerealistă și ilogică și halucinații auditive frecvente;
Schizofrenia dezorganizată sau hebefrenică – caracterizată prin vorbire și comportare dezorganizată și răspunsuri emoționale slabe sau neadecvate;
Schizofrenia catatonică care e definită de lipsa de mobilitate, amorțeala membrelor, sau mișcările stereotipe, precum și mutismul, ecolalia și alte disfuncții ale limbajului (vedem aici că apar simptome neurologice cum ar fi amorțeala membrelor sau ticurile – mișcările stereotipe)
Schizofrenia nediferențiată – se conformează definiției de bază a schizofreniei, fără a determinare un comportament similar tipurilor deja menționate;

Schizofrenia reziduală – este un stadiu cronic, indicând progresia către ultima fază a schizofreniei. (La o adică, schizofrenia în general e cronică, dar să lăsăm punctul de vedere al Enciclopediei Britannica până la capăt).

Schizofrenia apare la 0,5 – 1% din populația lumii (~ 70.000.000 de oameni) și mai mulți dintre cei diagnosticați se vindecă (¿). *Există dovezi certe, că moștenirea genetică are un rol. Dar nu a fost identificată o singură cauză a schizofreniei. Experiențele stresante de viață pot contribui la declanșarea bolii. Tratamentul medicamentos constă în terapie medicamentoasă și consiliere.* Îmi pare rău să intervin iar în poziția celor de la Britannica, însă schizofrenia nu se vindecă niciodată. Am fost tentat și am și înfăptuit inacțiunea de-a nu mai lua tratament o bună bucată de timp, iar asta a dus la decompensare, cu o simptomatologie cumplită pentru mine ce va fi relatată în mai multe capitole, pe parcursul acestei cărți.

Altă sursă bibliografică, Dicționarul de medicină apărut la editura Univers Enciclopedic Gold dă următoarea definiție schizofreniei: *Psihoză caracterizată prin dezagregarea personalității (nu dedublarea ei) și prin pierderea contactului vital cu realitatea. Schizofrenia îi afectează cel mai adesea pe adolescenți sau pe adulții înaintea vârstei de 40-45 de ani. Cauzele acestei afecțiuni complexe rămân foarte controversate: perturbare a primelor relații, disfuncție a circuitelor și a mediatorilor cerebrali* (aveam iată, de-a face din nou și cu elemente din zona neurologiei), *dispoziție constitutională – subiect înalt și slab, caracter schizoid-introvertit, abstract cu închidere în sine – sechele de patologie infecțioasă în timpul sarcinii (în cursul dezvoltării embrionare) sau de traumatisme fizice, chiar moderate, origine genetică. Schizofrenia este carcterizată printr-o disociere mintală sau ”discordanță” însoțită de o invazie haotică a imaginarului, mainfestându-se prin tulburări*

afective, intelectuale și psihomotori: sentimente contradictorii încercate față de același obiect (dragoste ură), incapacitate de acțiune, delir, catatonie, (ansamblu de tulburări psihomotorii caracterizat prin lipsă de reacție la stimulările exterioare, imobilitate absolută, refuz de-a vorbi și a mânca).
(Ultimele caracteristici prezentate aici le-am avut în 2015, când am fost decompensat și nu-mi imaginam că schizofrenia se poate manifesta atât de sinistru!)

Există mai multe forme de schizofrenie: ***Schizofrenie simplă*** *(inhibiție, bizarerie, marginalitate);* ***Schizofrenie paranoidă*** *(delir vag, spaime insolite organizate în jurul aceloraşi temeri – teamă de efectuare a anumitor gesturi, teamă de anumite culori)*. Îmi permit să înrterup fragmentul prin care îți sunt prezentate simptomele schizofreniei și vreau să adaug că schizofrenicilor, sau cel puțin mie, nu le e teamă de culoarea în sine cât de interpretarea pe care o face asupra acelei culori care poate însemna un lucru sau altul. Spre ex., roșu = sânge, codul maxim de alertă etc. Revenim. *Bolnavul are impresia că gândirea lui e manevrată din exterior.* (total de acord); *hebefrenie şi hebefrenocatatonie (catatonie, repetare nemotivată a cuvintelor, a gesturilor sau a atitudinilor, pseudodeficit intelectual; schizofrenie dezorganizată (incoerență); schizofrenie reziduală (deficit intelectual și motor).*

Tratamentul schizofreniei este îndelungat, simptomele pot varia și evolua, prognosticul este adesea, imposibil de formulat. Prevenirea, detectarea precoce a maladiei și ajutorul anturajului sunt elemente indispensabile, care urmăresc să diminueze dificultatea personală și socială a bolii și să evite discriminarea și stigmatizarea.

În linii mari, cele descrise mai sus din cele două surse bibliografice, nu diferă prea mult. Aș mai fi vrut să adaug poziția oficială asupra schizofreniei din DSM5 (Diagnostic and Statistical Manual of Menthal Disorters – Biblia psihiatriei, dar nu am să o fac întrucât această lucrare, așa cum

am menționat în prefață, nu-și dorește a fi una științifică nici pe departe. Mai mult, consider că s-au scris atâtea cărți/lucrări de doctorat despre schizofrenie de către specialiști, încât una în plus ar fi însemnat foarte puțin. Eu scriu o carte despre schizofrenie, dar nu din postura de specialist, neuropsihiatru sau psiholog ci din perspectiva unui cetățean care face parte din cei aproximativ 70.000.000 de suflete de pe această planetă care au această maladie cumplită. Dacă până acum, în capitolul ăsta am pomenit despre schizofrenie în mod obiectiv, hai să vedem ce are de zis societatea cu privire la boala în sine și la persoanele diagnosticate cu această boală.

2.1. Ce se știe despre schizofrenie

Se știe că în general românul e superficial și ignorant când vine vorba de dorința de cunoaștere a unui lucru despre care vorbește și îmi cer scuze dacă în mod cu totul neintenționat cineva s-a simțit jignit prin epitetele de *superficial* și *ignorant*. Trebuie să fac compromisuri, nu pot alege și diplomația și adevărul în același timp, deși poate n-ar strica să le combin. Oamenii sunt foarte reticenți când vine vorba de a lua contact cu o persoană cu schizofrenie și în general îi marginalizează, motiv pentru care, persoana cu această maladie preferă să ascundă adevărul și să îl țină ascuns pentru toată viața, dacă ăsta e biletul lui de a se integra într-un grup și a socializa. Pentru că, deși poate părea improbabil, persoanele cu această afecțiune se comportă normal în diverse contexte și în cele mai multe cazuri. Există evident și un procent mic ce deviază de la acest standard, însă în orice există excepții. Lumea crede că schizofrenicii sunt periculoși, că-ți pot da în cap din senin. Nu vor să aibă de-a face cu ei nici în ruptul capului, nici măcar prietenii pe care îi cunoscuse înainte de-a avea această boală. Vârsta standard, perfectă de a căpăta schizofrenie, e de 19-20 de ani. După ce am dat în schizofrenie, toți prietenii mi-au întors spatele și asta a fost o lovitură destul de neplăcută.

Citeam mai demult pe un forum românesc o discuție despre cât de periculoși sunt schizofrenicii. Membrii acelei comunități online erau spuma societății românești în ceea ce privește educația, inteligența, bunul gust, bunul simț și toleranța față de oameni, nefăcând nicio discriminare și neavând prejudecăți. La un moment dat, un individ care o ținea pe a lui, că schizofrenicii sunt periculoși și ar trebui ținuți în spatele gratiilor pentru a trăi el liniștit, a răbufnit și a spus: *OK, dați drumul porților spitalelor de nebuni să iasă toți nebunii și vedem ce o să iasă.* Din păcate asta e și mentalitatea celor cu inteligență. Cu inteligență și fără caracter. General vorbind, oamenii cunosc foarte puțin spre deloc despre schizofrenie, dar cum românul e bun la toate, le știe pe toate și e campion mondial absolut la aruncatul cu părerea, o știe perfect cum e asta cu schizofrenia și din păcate, acei oameni poate au standarde etice și morale mult inferioare oricărui bolnav de schizofrenie sau oricărui om obișnuit, dar se întâmpla adesea să dai de ei în poziții sociale cheie, cum ar fi un inspector de resurse umane și după termini interviul și îți spune ce acte să aduci pentru a te angaja mai adaugi ceva prostesc, ceva ce ar fi trebuit să ții ascuns. Și-i spui, *știți, sufăr de schizofrenie dar asta nu mă afectează, nici pe mine, nici pe dumneavoastră, pentru că sunt echilibrat din punct de vedere medicamentos.* El stă, procesează informația, după care îți spune că vei fi contactat cu siguranță pentru ocuparea postului. Te las pe tine să intuiești dacă persoana cu schizofrenie este sunată în vederea angajării sau nu. Te las pe tine să intuiești dacă persoana de la resurse umane m-a sunat apoi așa cum mi-a promis. Vreau cumva să induc persoanelor numite normale ”convențional” , ideea că miturile despre această boală ar trebui lăsate în spate, prejudecățile de asemenea și să îi/îmi acorzi o șansă la un loc de muncă, la o discuție (vei fi uimit de calitatea discuției dar și de neconvenționalitatea ei), poate chiar să ți-l faci prieten.

2.2. Ce știu psihiatrii despre schizofrenie

Nu fac niciun preambul acestui subcapitol fără să mă grăbesc să spun următorul lucru: psihiatrii știu cam același lucru pe care îl știu persoanele obișnuite, cu excepția licenței în medicină pe care o au și a rezidențiatului pe care le-au absolvit, a tratatelor groase de psihiatrie pe care le-au studiat, fără să înțeleagă din păcate, mare lucru. Și spun asta având următoarea bază: Toți m-au tratat la fel. Ignorant, superficial, nu mi-au acordat timp așa cum acordă psihiatrii din alte țări și ale căror situații le-ai văzut în filmul american X sau Y. Mai mult decât atât, psihiatrii ne văd ca pe niște oameni inferiori, care au impresia că noi trăim în cu totul alt univers, și asta o simți mai ales în momentul în care medicul psihiatru își schimbă privirea către un coleg de-al lui, schimbând totodată ”registrul”, modul de-a vedea și a de se raporta la lucruri. Crede-mă, că în 18 internări am ajuns la concluzia asta obiectivă, nu e nevoie a se face un studiu/cercetare, pentru că până la urmă, cercetătorii au un eșantion reprezentativ. Ajung 18 internări pentru un eșantion și pentru a se ajunge la o concluzie? Probabil. Nu știu dacă datele culese au valabilitate obiectivă asupra întregului segment la care se referă.

2.3. Ce știu eu despre schizofrenie

Când am văzut capodopera lui Ron Howard, A beautiful mind, în momentul în care se vehicula foarte des în presă, reviste și la televizor – adică exact în momentul în care câștigase 8 trofee printre care și Oscarul pentru cel mai bun film al anului, nici nu auzisem vreodată de *schizofrenie*. Termenul de schizofrenie îl auzisem prima oară din vocea doctorului Rose interpretat de magistralul Cristopher Plummer, care îi spunea soției protagonistului interpretat de Russel Crowe: *Soțul dumneavoastră suferă de schizofrenie*. Eu nu numai că nu știam exact cum e cu această boală la fel cum

am explicat în subcapitolul *Ce se știe despre schizofrenie?* dar nu auzisem efectiv acest termen.

Lucrurile pe care le știu eu despre schizofrenie le depășește mult în bagaj pe cele prezentate în filmul lui Ron Howard, (pe care apropo, ți-l recomand dacă nu l-ai văzut și dacă ești pasionat al acestui subiect) și asta pentru că ajunsesem să intru în bibliotecile universitare și județene pentru a studia din tratate de psihiatrie, tot ce înseamnă această boală. Lucrurile mi s-au părut și mi se par și acum destul de confuze. Psihiatrii se contrazic între ei, în unele părți vezi informații contradictorii, cum ar fi că aceea că boala se vindecă versus boala nu se vindecă niciodată dar se ține în frâu cu tratament. Alt lucru contradictoriu e aceea că boala e considerată genetică. Fals! Sau adevărat, cine naiba știe? În familia mea – părinți, bunici – nimeni nu a avut schizofrenie. Mama mea, când m-a vizitat prima oară la Spitalul Militar dr. Carol Davila din București l-a întrebat pe medicul curant: *Domnule, din ce cauză i s-a întâmplat asta fiului meu?* La care medicul i-a răspuns că *e genetic*. Replica mamei mele, revoltată a venit: *Păi cum domnule, că tata nu a avut, mama nu a avut, soacra și socru nu au avut, cum să fie genetică?* Alt aspect, e că un psiholog mi-a spus că în cei trei ani de când lucrează cu persoanele cu afecțiuni sufletești, că noi, persoanele cu schizofrenie, am învățat-o că *schizofrenia nu există în mod real, nu există așa ceva*. Totuși, simptomele și experiențele avute legate de această afecțiune nu m-au ocolit. Nu vreau să mi se pună diagnosticul de ”normal” de către psihiatrii, pentru că a fi sau a te considera ”normal” conform DSM5 înseamnă o boală psihică, o revoltă îndreptată împotriva psihiatriei. Eu cred că peste 95% din populația Mapamondului se consideră normală, așadar, conform psihiatriei, peste 95% din populația planetei e bolnavă psihic. Adăugând la asta, simptomele care intră în definițiile bolilor precum anxietatea, depresia, tulburarea obsesiv-compulsivă, tulburarea bipolară și nu în ultimul rând, schizofrenia, putem deduce că toată populația

lumii noastre e bolnavă psihic. Cu excepția psihiatrilor care, în afară că pun diagnostice superficial care te nenorocesc pentru tot restul vieții îi mai găsești câteodată internați, așa cum am găsit eu, prin secțiile închise din spitalele de psihiatrie. Și vorba aia cu: *Trăim într-o lume nebună*, nu e vorbă în vânt, nu e vorbă deșartă. Trăim într-o lume plină cu persoane care suferă de afecțiuni psihice. Dumnezeu să ne ajute, asta dacă nu suferă și El de ceva!

3. Inexistența unor premise pentru apariția bolii – câteva lucruri din copilăria și adolescența mea

Cum am ajuns să fiu prima oară internat? O să povestesc în capitolul următor, deocamdată să o luăm cu începutul. Eu nu m-am născut cu probleme, ci sănătos perfect, la 9 luni, gras și vioi. M-a alăptat mama până târziu de tot. În familia mea, nimeni nu a avut și nu are probleme de genul ăsta și suntem o familie foarte mare. Nicio rudă de gradul II, III, IV, pe linie maternă, pe linie paternă, până la cele mai îndepărtate rude prin alianță nu are așa ceva, deci factorul genetic iese din discuție. Nu am avut, nu au avut, nu au astfel de probleme. Ei, deasemenea, trăiesc și pot confirma, se pot verifica înregistrările, consultațiile și istoricul lor medical. Cei ce mă cunosc, până a mă fi mutat din Brașov, până a fi terminat clasa a XII-a pot confirma că nu am avut astfel de probleme. Am fost un tip sangvinic și oarecum superficial. Socializam (și socializez) foarte ușor cu toată lumea, în special cu fetele mai mari. La școală aveam rezultate medii spre bune - mențiune la sfârșitul fiecărui an. În a IX-a și a X-a am golănit și eram corigent pe semestru. Mi-am băgat mințile-n cap în a XI-a și a XII-a. La sfârșitul clasei a XI-a și restul clasei a XII-a eram un pic "ciudat" pentru că citeam cam mult, dedicam timp studiului și viitorului meu. Dedicam mult timp examenului de bacalaureat pe care l-am absolvit la o școală normală, foarte bine cotată, în prima sesiune, printre primii din județ, cu media 9,35. De ce zic că eram un pic ciudat? Pentru că acordam timp studiului pentru viitorul meu, și pentru că în ziua de azi, în aceste timpuri *Iluminate* e destul de atipic să te ocupi de viitorul tău prin muncă, disciplină și studiu. Atipic!

Copilăria mea a fost una normală, cu doi părinți muncitori, simpli, care au reușit să ne crească frumos. Ne jucam jocuri de societate când eram lăsați afară după ce ne făceam lecțiile, jocurile copilăriei precum „de-a v-ați ascunselea", „sticluța cu otravă", „castel", „țară-țară, vrem ostași", "un-doi-trei la

perete stai!" și altele. Vacanțele de vară ni le petreceam la țară la bunici, împreună cu fratele meu, vacanțe despre care am numai amintiri frumoase. Acolo întâlneam alți oameni, alt tip de societate față de cea de la oraș, din Brașov. Și era frumos: Prindeam zile cu soare în care nu ezitam să mergem la scăldat în râul Trotuș. Bunicii nu ne puneau la muncă, sau dacă ne puneau, fugeam fie la scăldat, fie să ne jucăm cu prietenii noștri, ce mai târziu, spre începerea școlii, aveam să-i părăsim pentru un an de zile. În clasa a doua am fost lăsat la țară toată vacanța împreună cu fratele meu. Eu eram dădaca unei fete de un an, întrucât părinții acesteia erau plecați la muncă. Tatăl fetiței era vărul meu primar. Fratele meu a rămas la casa bunicilor, iar eu am stat la casa vărului meu primar, care era cu vreo 20 de ani mai mare decât mine. Și acolo exploram în singurătatea mea, universul acelei curți, acelei case, mă uitam pe reviste și nu simțeam cum trece timpul. Nu aveam noțiunea acestui concept. Nici acum nu-mi vine să cred, Doamne! Au trecut 23 de ani de atunci...

Îmi amintesc cu drag de vremurile când mergeam pe Tâmpa toți, cu copiii din bloc sub supravegherea a doi vecini adulți, când mă jucam fotbal de dimineața până seara fără să ne lovească foamea sau altceva, ori de faptul că descoperisem acele jocuri precum Tetris sau jocurile pe televizor, care ne țineau atât de prinși – pe mine și pe fratele meu, încât nu ne trebuia nici somn. Puneam o pătură în geamul ușii de la camera noastră ca să nu vadă părinții lumina de la televizor și ne jucam toată noaptea. În casă aveam harta României și planiglobul și mă jucam cu fratele meu: „*caută muntele x!, caută orașul y sau comuna z!*" Învățam geografie jucându-mă, fiind în competiție cu fratele meu. Am învățat toate capitalele statelor lumii, știam și drapelele tuturor statelor și astfel am luat la bacalaureat cea mai mare notă din județ la geografie - 9,80.

Nu am fost considerat niciodată un copil dificil sau retras. Mediul social al prietenilor și mediul de la școala primară și

gimnazială mi se potrivea, chiar dacă am schimbat colegii, clasele și învățătoarele de mai multe ori, întrucât era o școală de cartier și la începutul anilor ’90, școlile erau supra-saturate de elevi.

Grădinița nu am făcut-o, pentru că din câte am înțeles eu mai târziu, părinții nu s-au mai strofocat și cu mine, având experiența fratelui meu mai mare, care presupunea un efort și o cheltuială mare de energie având în vedere că părinții mei erau muncitori în uzină.

Știam să citesc înainte de a merge la școală. Tatăl meu se lăuda cu mine prietenilor, rudelor, cunoștințelor, cu faptul că știam să citesc și că știam să număr până la 10 în mai multe limbi străine. Literele le-am învățat din „Martinel învață alfabetul”. Eu practic am furat învățatul cititului de la fratele meu care era deja la școală, fiind mai mare cu doi ani decât mine. Practic am furat cititul cum furi o meserie: am tras cu coada ochiului și am învățat. La patru ani știam să citesc. E o performanță, zic eu și mi-ar da dreptate toată lumea. În clasa întâi aveam 10 pe linie și mama mea se lăuda cu mine.

Scrisul l-am învățat în clasa întâi, însă de citit, citeam încât învățătoarea și colegii au rămas perplex. Și eram foarte vorbăreț când eram mic... Spre exemplu, la vremea aceea erau niște casete pirat cu glume, care așa se și numeau: „Casete cu glume”, text scris cu carioca neagră, dacă vă amintiți de acele casete pirat care se vindeau în piețe la începutul anilor ’90. Eu memoram casetele și când ai mei mergeau în vizită la cineva, mă chemau să le spun glume. Îmi amintesc și acum că la final mă recompensau, iar de la nașul meu am primit o fisă de 20 de lei, cu Ștefan cel Mare, așa cum erau banii în vremea aia.

În clasa a treia am avut o învățătoare care m-a îndrăgit foarte tare. Am fost în acea perioadă bolnav de oreion și am stat două săptămâni la pat, fără medicamente, doar cu ceaiuri. M-am simțit cumplit. Când am revenit la școală, dimineața, am întârziat și învățătoarea nu m-a certat, ci m-a luat în fața clasei și le-a cerut colegilor să-mi spună: „Bine ai venit, Marian!”

Era o învățătoare care îndrăgea copiii și care știa cum să ne motiveze să învățăm.

În cei patru ani de școală generală primară, am avut patru învățătoare diferite. Patru ani, patru învățătoare, pentru că așa cum am mai spus, se făceau schimbări dese fiind o școală cu foarte mulți elevi, ce intrau la ore în câte trei schimburi. Învățătoarea din clasa a patra nu a fost tocmai ok. Îmi amintesc de faptul că, într-o pauză, jucându-mă cu foarfeca la ora de lucru manual, din greșeală i-am ciupit nasul unui coleg și acesta sângera. Știu că am fost terminat atunci. M-am pus cu capul pe bancă și am plâns o oră întreagă fără oprire, atât de sensibil eram, dar învățătoarei nu-i păsa deloc. Mi-a spus că sunt trecut pe lista neagră a școlii, că sunt un copil problemă, a chemat-o pe mama mea la școală… Bine că a trecut. Făcusem o greșeală, dar era o greșeală de copil, atât și nimic mai mult. Dar unei femei cu job de dascăl de genul ei, n-aveai ce să-i ceri. Că pentru ea asta era, un job, nu o vocație.

Am fost un elev bun la învățătură, nu mediocru. Luam 9 sau 10 în teze la matematică. Aproape toți colegii copiau de la mine, iar la teze, pe cei care-i lăsam să stea în jurul meu le percepeam și o mică taxă.

Apoi însă a venit adolescența dulce-amăruie și am luat-o puțin pe arătură... M-am apucat de fumat, văzându-l pe fratele meu că fumează. Chiuleam de la ore, ne cumpăram câte un pachet de țigări și mergeam cu colegii de clasă tocmai pe coasta Tâmpei ca să nu ne vadă nimeni, atât de speriați eram să nu fim prinși. Și era firesc. Iar dacă vedeam vreun om trecând, ne stingeam repede țigara, deși cu siguranță omul acela nu avea nici o treabă cu noi, era pe la cules de măceșe sau ceva. Nu plecam de-acolo până nu terminam pachetul și făceam fel și fel de concursuri, cum ar fi: cine fumează mai repede o țigară sau cine face mai multe cerculețe cu fumul de țigară.

Așadar, devenind adolescent, am devenit neascultător, rebel, ca oricărui adolescent căruia îi stă bine așa. Țigări, alcool în

spatele blocului (tărie pe care o făceam poștă) plus rezultate slabe la școală datorită chilului. Adică nu mai eram protejatul părinților care lua 9 sau 10 în teză la matematică, ci un golănaș care era influențat de anturaj. Anturaj cu care nu mi-e rușine, iar cu unii din ei țin legătura și în prezent.

Am avut o copilărie frumoasă, însă au fost și momente mai grele pentru că părinții erau uneori severi cu noi. Pentru că mama mea nu a lucrat, după ce a fost dată afară cu ordonanța din 1995, de la uzina de autocamioane Roman S.A. ne descurcam greu și pentru că nu am mai putut suporta cheltuielile, ne-am decis să ne mutăm și să căutăm o casă în jurul Brașovului la țară. Eu mă bucuram că o să ne mutăm la țară pentru că aveam impresia că o să am libertate: Să cunosc alți oameni, să-mi fac prieteni noi, (să pot să-mi ascund țigările unde vreau eu), să am mai multă libertate decât aș fi avut într-un apartament, însă după, mi-a trecut entuziasmul, pentru că mi-am dat seama că am făcut o greșeală. În comuna noastră, sunt foarte mulți români vorbitori de limbă maghiară ca limbă maternă.

În clasele 9-10 am golănit, dar apoi mi-am dat seama care este drumul meu. Și eram motivat să-l parcurg fiind conștient că asta presupune muncă, adică studiu – activitatea de bază și firească a unui elev. Trebuia să evadez cumva din satul ăla! Mă visam conducând o Skoda Octavia și că o să am un apartament pe strada Kogălniceanu în Brașov. Așa gândeam, așa visam. Mi-am dat seama că pentru toate astea trebuie să muncesc și mi-am luat rolul foarte în serios. Am muncit. Am terminat liceul cu media 9,23, am luat examenul de bacalaureat cu 9,35. Nu am reușit să intru la Academia Forțelor Terestre “Nicolae Bălcescu” din Sibiu, instituția militară de învățământ care formează ofițeri ai armatei române, după ce inițial trecusem de hopul cel mai greu din Centrul Zonal de Orientare de la Breaza care presupune niște teste fizice foarte grele, teste psihologice printre care și un test IQ, un test situațional de criză, precum și un interviu. La Sibiu

au fost 10 locuri pe țară la arma pentru care eu am aplicat eu - științe administrative - iar eu am fost al 16-lea. Am intrat la Câmpina, la subofițeri în poliție în cele din urmă. O să detaliez în capitolul următor despre experiența Câmpina, aici pot zice doar că am muncit enorm pentru a ajunge acolo, întrucât la Școala de Poliție nu se intră așa ușor, nu intră oricine și oricum, exceptându-i pe cei care au intrat cu pile. Spre exemplu, la o facultate intri pe bază de dosar cu nota de la examenul de Bacalaureat. În schimb pentru a accede la respectiva formă de învățământ, aveai de trecut mai multe hopuri și prin mai multe examene: vizita medicală, examenul psihologic care conținea și un test IQ, contra-vizita medicală, proba sportivă cu 4 etape eliminatorii și în cele din urmă un examen de admitere foarte dificil. La fel ca la Academia Forțelor Terestre, erau mulți candidați pe un loc, lucru care făcea aproape imposibilă admiterea, dacă nu aveai un țel bine definit în viață și dacă nu erai motivat suficient de puternic, cum am fost eu spre exemplu. Acum însă, mă uit la foștii mei colegi și plâng. Am plâns când am văzut poza unui fost coleg la festivitatea de absolvire: era îmbrăcat în uniformă de polițist, lângă părinții lui și eu am plâns, pentru că îmi cunoșteam capacitățile și știam că pot absolvi. Ce face diferența dintre noi doi? Eu sunt ratat și el s-a realizat. Care e diferența dintre noi? De fapt greșesc să-mi spun ratat, pentru că eu am muncit, nu mi-am cauzat ratarea cu mâna mea, cum se spune. Am căutat să îmi fac un viitor. Am muncit. Dar uite unde m-a adus țara și sistemul. Țara, sistemul, unii oameni... În loc să am gradul de căpitan în armata română cu un salariu de trăit decent în România, sunt un biet schizofrenic care-și ia partea cuvenită de ignoranță, discriminare și marginalizare. Îmi pare bine că am reușit să povestesc acest aspect. Îmi doream să audă cineva. Mă bucur cititorule că ai ascultat și vrei să asculți în continuare povestea mea de viață, pentru că îmi propun să nu te dezamăgesc. Și printre altele îmi propun să nu mă abat de la subiectul principal al lucrării.

Trecând peste toate astea, oricine ar citi cele de mai sus, chiar și specialiști vor fi spus că nu ar exista risc și nu sunt îndeplinite circumstanțele apariției schizofreniei sau a oricăror boli de natură sufletească. Premizele declanșării bolii nu sunt prezente, așadar cauza bolii rămâne o necunoscută X într-o ecuație sau într-un sistem de ecuații foarte complex. Sau nu. Cauza declanșării bolii se află în capitolul patru și e strict legată de școala de poliție din Câmpina.

4. Cum am dat în schizofrenie

Eu provin dintr-o familie săracă dar nu schizofrenogenă. Tatăl meu nu mă putea ține la facultate, la cămin, să am viață de student. Armata și poliția, instituțiile militare în general, îmi ofereau învățământ gratuit, cazare, masă, îmbrăcăminte, soldă, plus un loc de muncă asigurat foarte bine plătit, cu care puteai lua cu ușurință un credit de la bancă pentru a face o nuntă, pentru a-ți cumpăra un apartament sau o mașină. Am tras mult ca să ajung acolo, la Școala de Poliție din Câmpina. Îmi amintesc că ne antrenam pentru probele sportive și învățam noaptea cu doi foști colegi de liceu - dintre care unul, alături de mine, a fost admis și lucrează încă în poliție. (Cel la care făceam referire că am plâns când i-am văzut poza cu părinții lui la absolvire pe platoul școlii, unde am depus jurământul militar). Făceam teste propuse și-mi împrumutasem un compendiu de gramatică al limbii române de la bibliotecă pentru a stăpâni cât mai bine morfologia și sintaxa, plus limba engleză pe care o luasem de la capăt, pentru a avea o oarecare siguranță, o certitudine că nu voi avea probleme la examenul de admitere. Firește că erau foarte mulți candidați pe un loc iar asta, făcea și mai anevoioasă admiterea. Aproximativ 7 pe un loc. Am reușit să fiu admis în cele din urmă și eram mândru de mine că am făcut asta prin muncă – studiu și disciplină. Dar pe cât de dificilă a fost admiterea, pe atât de ușoară și superficială a fost eliminarea mea din acea instituție. Motivul? *Inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ* pentru o *boală* – Schizofrenie – *apărută în timpul dar nu din cauza serviciului în poliție.* Cea mai mare mârșăvie care mi s-a întâmplat în viață, mai mare decât relele tratamente aplicate ulterior de cadrele medicale ale spitalelor de psihiatrie și ale organelor judiciare care au făcut niște caricaturi de anchete în plângerile mele penale,, bătându-și efectiv joc!

Între momentul aflării veștii că am fost admis, până la începerea efectivă a cursurilor, am avut o perioadă de răgaz,

de respiro, de relaxare meritată. Învățasem pentru examenul de bacalaureat, învățasem pentru admiterea la Academia Forțelor Terestre "Nicolae Bălcescu" din Sibiu, învățasem pentru admiterea la Școala de Poliție din Câmpina și aveam parte în sfârșit de o oarecare liniște. Puteam face lucruri pe care nu le-am făcut în focul examenelor, de genul să ies în oraș cu fratele meu, să joc un tenis de masă, să beau o bere, să îmi văd foștii prieteni cu care am copilărit și altele. Da! Pentru că în focul examenelor nu-mi permiteam să am parte de așa ceva. Nici măcar când cineva venea la noi în vizită. Îl salutam și plecam în cameră să studiez, fratele meu spunându-i prietenului: "Lasă-l, că are de învățat!" Timpul nu avea răbdare cu mine, clipa prezentării la școală sosise, așa că eu și cu prietenul meu, fostul coleg de liceu cu care învățam noaptea, am plecat către Câmpina cu trenul personal. Pe tren ne-am împrietenit cu alți norocoși admiși și ne întrebam cum o să fie.

La început, când am intrat pe poarta unității, era o ploaie mocănească și liniște, oarecum, în contrast cu ce se întâmplase înainte. Pe tren fusese o veselie mare, eram cu ceilalți viitori colegi și ne-am distrat. Când am intrat pe poarta unității ne-a izbit *un fel de altă lume*, nu știu exact cum să îi spun. Odată că începuse să plouă și apoi toți erau tăcuți, cei care sosise mai devreme. Am tăcut și noi. Agentul de serviciu ne-a indicat sala de sport, acolo fiind ofițeri cu sarcini. La fiecare masă era câte un ofițer căruia trebuia să îi arăți buletinul, diploma de bacalaureat și ustensilele de igienă precum și materialele pentru întreținerea îmbrăcămintei și a încălțămintei. Apoi ne-au repartizat la detașamente. Ofițerul s-a uitat la diploma mea de bac și a zis: „Da, detașamentul 3". Se considera cumva că acel detașament este un detașament superior cu elevi disciplinați, cu cele mai bune rezultate, când de fapt, comandantul unității era un idiot, obsedat de curățenie și de imaginea lui. Exagera foarte mult cu strictețea și era veșnic nemulțumit. I s-a dus renumele cu mult peste gardul unității. Eu la școală îmi făceam toată treaba exemplar: îmi făceam

sectoarele, învățam foarte bine și el nu era mulțumit de mine și de alții ca mine care la rândul lor își făceau treaba. Nu înțelegeam de ce. M-a pus să-i duc o sticlă de whisky șpagă, pentru a nu mă raporta la chestor că mi-am pierdut legitimația. Orice se întâmpla rău mi se imputa mie: dacă lipsea o furculiță, o lingură de la sala de mese spre exemplu, eu eram de vină și trebuia să le dau bani din solda mea infimă. Era foarte aiurea. Asta printre altele aiurea. Învățam și dedicam mult timp studiului, peste limita normalității. Am avut un comportament ireproșabil, sectoarele și partea ce ținea de curățenie le îndeplineam ca la carte, eram respectuos cu cadrele și cu elevii cu funcție, dar mai ales cu comandantul detașamentului, care era veșnic nemulțumit de mine. De mine în special! Și cu ceilalți era exagerat de exigent pentru că avea de dus renumele de cel mai disciplinat detașament. I se mai spunea și BD3 (batalion disciplinar 3). Eu în pauze și când mai aveam timp, îi întrebam pe cei care au fost repartizați către alte detașamente, ce părere au de noi, cei de la detașamentul 3 și aceștia spuneau că le e milă, deși eu/noi ne așteptam să ne privească cu invidie și respect. De unde atâta respect? Pentru cine? Și mai ales... pentru ce?

Am și amintiri frumoase din acea perioadă. Îmi plăceau modulele pe care le studiam: Drept Penal, Criminalistică, Protecția Juridică a Drepturilor Omului etc. Aveam lecții aplicative, la module precum Tactica Polițienească în care am învățat cum să încătușăm corect un infractor, am executat fotografii judiciare la modulul de Criminalistică precum și alte aplicații cum ar ridicarea unei urme de pantof prin metoda ghipsului sau amprentarea și ridicarea urmelor decadactilare. Și acum îmi aduc aminte formula mnemotehnică a criminalistului: DCIFRA – descoperirea, conservarea, interpretarea, fixarea, ridicarea și ambalarea urmelor de la o cercetare la fața locului. Am tras cu arma în poligonul de trageri, cu AKM Kalashnikov și cu pistolul Carpați la modulul de Instrucția Tragerii. Am amintiri frumoase și nu pot denigra

cu totul acea perioadă. Îmi amintesc de prima permisie, când eram pe peronul gării din Câmpina și mă simțeam echilibrat, într-o stare ZEN, de profundă plăcere. Era un sentiment de putere, dar și de calm în același timp. Vorbeam frumos cu toată lumea. Eram cuminte ca o fată, dar în același timp eram puternic, știam unele lucruri pe care nu le știe oricine... apropo de o disciplină despre care nu am avut și nu am voie să divulg nimic, fiind catalogate ca informații clasificate de tip secret de serviciu. Miroseam a polițist... Și-mi plăcea la nebunie asta, era frumos. Asta la început, în prima parte. Apoi…

Eu zic că e cazul să spun adevăratul motiv al declanșării psihozei și al halucinațiilor, adevăratul motiv al declanșării simptomelor schizofreniei, deși nu cred că erau efectiv halucinații. Hai să vedem și să analizăm obiectiv care au fost cauzele care au stat la baza declanșării bolii. După ce am leșinat la dușuri, ce s-a întâmplat după, când m-am trezit... povestim...

Vedeam lucrurile în ceață și în reluare datorită faptului că mi s-au spart niște vase de sânge în creier din cauza domnului comandant de detașament care și-a bătut joc de mine, trimițându-mă santinelă în poligonul exterior al școlii timp de 72 de ore, 3 zile și 3 nopți, nemâncat, fără apă și fără somn... și când i-am semnalat comandantului de detașament că mi-e rău prin intermediul colegului meu, m-a mințit că trimite o ambulanță după mine. Lucrul ăsta e confirmat de Laboratorul de Medicină Nucleară al Spitalului Universitar Militar Cental dr. Carol Davila din București. Nu era chiar așa ușor să sun la 112, deși asta ar fi fost atitudinea firească. Acolo ai un anumit regim și trebuie să respecți niște consemne, cei care au făcut armata știu foarte bine la ce mă refer.

Treaba asta am povestit-o de foarte multe ori, la foarte multă lume: colegilor, prietenilor, familiei, uneori și medicilor și de fiecare dată când cineva mă întreabă de ce m-au dat afară din poliție le spun povestea asta. Și pentru că am spus-o de prea multe ori, această istorioară, a început cumva să mă enerveze

ca să nu vorbim că eu trebuie să trec prin acea traumă de fiecare dată. Dar o s-o reiau:

Clasa noastră era la deservire pe școală. Asta se întâmpla doar o dată pe semestru. Clasa fiind la deservire, un elev se duce la poartă, unul la infirmerie, unul la bucătărie etc. Doi elevi merg în planton în poligonul exterior iar eu alături de alt coleg, pentru care termenul mai potrivit ar fi de individ, am avut nesansa să fim trimiși în poligonul de trageri exterior. Am fost trimis planton, santinelă, timp de 72 de ore, (3 zile). 3 zile și 3 nopți nemâncat, nebăut, nedormit. Practic ce dracu păzeam acolo? Pur și simplu trebuia să fie cineva acolo: mai veneau țiganii să fure fier vechi, că erau trasoarele alea din tablă care indicau poziția țintei în care trebuie să tragi la modulul de Instrucția Tragerii și trebuia să fie cineva acolo tot timpul... așa, mai mult de formă. Stresul era însă la cote paroxistice. Regulamentar, plantonul se făcea 24 de ore, în schimburi, cu doi elevi care se rotesc alternativ. Vrând să-și bată joc de mine și de celălalt individ, comandantul detașamentului, ne-a trimis de vineri până luni. Moldoveanul cu care am fost trimis, care era un cocalar nespălat intrat pe cunoștințele lui tac-său și care asculta manele în post, a dormit non-stop. Să nu mă înțelegeți greșit! N-am nimic cu moldovenii, părinții mei sunt moldoveni și-i consider pe moldoveni cei mai sufletiști oameni. Eu vorbesc strict de cazul moldoveanului nespălat și needucat care a făcut de rușine școala aia și care mai mult ca sigur, face și în prezent Poliția Română de rușine. Asta dacă acceptăm ipoteza că nu toți din Poliție sunt ca el. Și firește că nu sunt. Am aflat că a prins un loc călduț pe la TF în Comănești și e bine-mersi deși el era cel mai păcălici din toată școala. Ca o parantează, iubitul și mărețul nostru comandant, înainte să intrăm planton în poligonul exterior, l-a numit șef pe el. Eu îmi doream foarte tare să îl bat, că nu se mai trezea și nu mă lăsa și pe mine să mă odihnesc, să facem schimb alternativ. Ofițerul de serviciu pe școală, a venit cu Dacia lui cu numere de MAI, a ocolit

poligonul, a ocolit dealul în care se trăgea la modulul de Instrucția Tragerii și ne-a făcut semn cu farurile, pentru că lumina era stinsă la noi în foișor. E un punct în care el poate transmite un semnal luminos ce poate fi văzut prin geam. Prin asta el întreba: „Ce e cu voi? Dormiți? Mai trăiți? Ați părăsit postul?" În momentul acela am aprins becul. Ofițerul de serviciu văzând că am răspuns, a plecat. Nu îl interesa prea tare cum suntem. Nu ne-a controlat să vadă ținuta sau altele. Sau dacă suntem bine. Nu a venit la noi să ne întrebe dacă mai putem. Doar a trecut cu mașina și ne-a verificat dacă suntem treji. A fost cumva tolerant. I-am spus colegului să se trezească să vadă că ofițerul de serviciu pe școală ne-a verificat și i-am atras atenția că dormea numai el și pe mine nu mă lăsa să mă odihnesc. Fix când mașina ofițerului a ieșit din raza noastră vizuală, atunci s-a uitat colegul și evident că nu a văzut nimic: „Unde mă? Nu e nimic! Lasă-mă să dorm *că ești nebun*!" Și eu am rămas planton în continuare, pentru că dacă ar mai fi venit încă o dată ofițerul, ne-ar fi f*tut – acesta e cuvântul în armată. Ofițerul de serviciu te f*te și în general, ofițerii și subofițerii te f*t. Asta a fost vineri spre sâmbătă.

Eu am rămas "de veghe patriei" și sâmbătă spre duminică, fiind mai conștiincios și cu simțul datoriei, în timp ce moldoveanu dormea și n-avea nicio treabă.

În timp ce stăteam m-am gândit să fac din asta ceva frumos, să gândesc cum ar gândi Napoleon. Ce puncte strategice ar fi pentru câștigarea unei eventuale bătălii: dealul din față, punctul de veghe x de acolo... adoptasem o gândire strategică. Dacă stai să te gândești, gândirea asta ar fi putut să fie un început de moment genial caracteristic începerii unei crize de schizofrenie sau poate doar mă plictiseam. Hai să nu fim totuși exigenți! Era oricum ceva frumos. Nu știu. Se zice că înaintea unui episod psihotic ai momente de geniu. Am avut așa ceva și nu doar o dată, ci de fiecare dată când avea să se declanșeze o criză de schizofrenie.

Și asta nu doar că se zice, eu am trăit pe propria experiență momentele de geniu dinainte declanșării unei psihoze. Ești medic neuro-psihiatru ca să mă contrazici și să spui că a fost doar o sclipire, ca în *A Beautiful Mind?* Duminică pe la ora 4-5 dimineața am simțit cum inima începe să bată tare și în zona tâmplelor, venele deveniseră turgescente. I-am spus colegului să-l sune pe comandant pentru că nu mă simt bine, e groasă. Îmi crescuse tensiunea și ritmul cardiac alarmant de tare. Comandantul i-a spus prin telefon: „*Zi-i lui Rughiniș să stea întins în pat, liniștit, că vin eu să îl iau cu ambulanța să îl duc la spital*." Am așteptat, însă între timp, m-a luat somnul firește, pentru că eram nedormit. Comandantul nu a venit cu ambulanța, ci cu Dacia lor break de rahat, cu numărul MAI 11111 de culoare albă. Nici nu poate trimite la ceva neadevărat asta, mai ales că fosta miliție tot așa lucra, silențios pe de-o parte dar fălos, cum ar fi acele numere - MAI 11111. A venit și a urlat la mine: „*Rughiniș! Rughiniș!! Te-am găsit în neregulă*!" Asta era arma lui psihologică împotriva mea, știind că eu sunt tipul perfecționist. Dar era groasă, nu-mi mai ardea de a arăta bine în fața lui. El avea o voce foarte pătrunzătoare. În momentul în care a urlat la mine, eu am început să tremur din tot corpul. Sistemul nervos central și periferic a fost scuturat de parcă aș fi fost electrocutat. Îmi simțeam venele din zona tâmplelor atât de întinse încât erau aproape să se rupă. Mai târziu cu vreo 5 minute chiar s-au spart niște vase de sânge în zona neocortexului și a creierului limbic. M-au urcat pe bancheta din spate a Daciei break de culoare albă cu numerele MAI 11111, iar eu tremuram în continuare cu ochii care se zbăteau/se roteau sus-jos, sus-jos, ca și cum aș fi stat pe scaunul electric. E cea mai crâncenă experiență cu corpul pe care am avut-o vreodată și pe care nu puteam și nu poate nimeni să o conceapă. A demarat în trombă. Au început să vorbească între ei, el și cu un alt ofițer pe care nu-l mai văzusem până atunci. Îți spun de ce m-a trezit urlând la mine: pentru că el ar fi fost tras la răspundere de conducerea școlii

pentru că m-a lăsat în planton trei zile și trei nopți, că și-a bătut joc de mine și în felul ăsta mi s-a agravat starea de sănătate. Găsindu-mă dormind, a urlat la mine ca și cum eu nu mi-aș fi făcut treaba. Ce treabă, numai dânsul știe. Poate ar trebui întrebat.

La mine însă, era o problemă medicală gravă. La un moment dat, în acea Dacie am ajuns la o bifurcație a drumului: în partea dreaptă se făcea drumul către Spitalul Municipal Câmpina, în partea stângă era drumul care ducea către unitate. M-a întrebat: „*Rughiniș, unde vrei să te ducem, la spital sau la școală?*" Eu i-am spus: „*la spital*". Atunci ofițerul a tras volanul spre stânga și s-a îndreptat în trombă către unitate. Dacă aș fi zis că vreau la școală, oare m-ar fi dus la spital? M-au luat drept papagal, credea că ține cu tertipuri din astea ieftine, când eu eram la un pas de moarte. Dacă m-ar fi dus la spital, sigur ar fi ajuns un raport către conducerea unității și comandantul de detașament ar fi fost făcut responsabil, pentru că m-a pus să stau în poligon 3 zile și 3 nopți și eu mi-aș fi putut continua studiile fără probleme, probabil la alt detașament, pentru a nu avea probleme și ceea ce e și mai important e că nu aș fi avut această maladie neuropsihică, pe care trebuie să o duc în spate ca pe o cruce extrem de grea, fiind dublată de prejudecățile și discriminarea societății. Dar îmi permit să mă îndoiesc puțin de faptul că șeful detașamentului ar fi avut probleme din partea conducerii școlii, pentru că acolo e o încrengătură, sau cel puțin era, ca într-un sistem mafiot, ca o caracatiță. O mână o spală pe cealaltă și ambele spală fața. Comandantului de detașament îi era lehamite de scris rapoarte și de dat explicații în fața superiorilor săi și din acest motiv nu m-a dus la spital și a încercat el să mă ia cu tertipuri ieftine de om idiot, cu funcție de comandă dar fără funcție de răspundere și să mușamalizeze tot. M-au dus așadar în viteză către spațiile de cazare. Poarta de acces 2 era deja deschisă. M-au urcat pe scări în timp ce eu făceam acea criză și aveam acele șocuri. Mai mulți colegi

m-au văzut și s-au uitat speriați la mine. M-au dus în cameră și mi-au spus să stau în pat până mâine la raport. (În fiecare luni se făcea raportul pe școală, se arbora drapelul, se cânta „Deșteaptă-te române!" și chestorul ne comunica ce era pe ordinea de săptămână, ce s-a mai întâmplat în weekend cu unii din elevi care nu respectase consemnul și altele de genul ăsta). I-am zis comandantului de detașament, că vreau să am grijă de viața mea, iar acesta mi-a răspuns tăios: *Până mâine la raport ai grijă de viața ta, altfel...* (și a făcut semnul cu degetul la gât; îți dai seama cât de idiot era încât și sănătatea trebuia făcută la comanda lui). Când am fost lăsat din mâinile lor (pentru că altfel aș fi căzut pe jos și aș fi făcut crizele așa cum le fac epilepticii), am simțit curenți foarte reci, foarte puternici în cutia craniană, iar piciorul stâng izbea solul necontrolat. În momentul ăla mi s-au spart vasele de sânge din creier, zona profundă a creierului a fost lezată, piciorul stâng a izbit solul necontrolat de câteva ori așa cum am mai menționat și am spus *sunt terminat*! La câteva săptămâni (!) de la incident, când eu eram internat deja la secția de psihiatrie a Spitalului Militar Central dr. Carol Davila, mi s-a făcut un test cu un scanner de creiere. Tomoscintigrafie cerebrală de perfuzie single photon emision computer tomography (SPECT-HMPAO) ce dovedea faptul că emisferele cerebrale ale creierului meu fuseseră grav vătămate prin ruperea vaselor de sânge și vătămarea creierului, ca să nu folosesc alt termen mai greu, cum ar fi cel de mutilat.

Și nu e nesimțire să se scrie pe documentul prin care am fost clasat, că schizofrenia a apărut în timpul, dar nu din cauza serviciului în poliție? Sau dacă e așa cum zic ei, că schizofrenia apare din senin și din cauze necunoscute, nu e o coincidență cam mare ca simptomele schizofreniei care *se declanșează brusc cu un tablou psihotic,* ținut într-o foaie de observație care e document clasificat, să se fi întâmplat în același timp cu momentul în care am făcut acele crize și am avut acele șocuri ca urmare a trimiterii în poligonul exterior al școlii timp de trei zile și trei nopți, timp în care s-a întâmplat

ce s-a întâmplat? Sau dacă are legătură, și orice om cu bun simț își poate da seama de asta, nefiind contrazis de nimeni că nu ar exista legătură directă, atunci nu ne încadrăm în definițiile clasice pe care le dau psihiatrii pentru schizofrenie. A fost și este o maladie neurologică necunoscută cu afecte și în zona psihicului, pentru că psihiatria validă e strâns legată de neurologie, dacă are pretenția de-a fi luată în seamă ca știință și dacă are pretenția de-a face parte din medicină, cu ipoteze testabile pentru orice concluzie, decizie sau diagnostic. Eu am în posesie un document eliberat de Laboratorul de Medicină Nucleară al Spitalului Militar Central dr. Carol Davila în care e specificat, pe înțelesul tuturor, că la data aceea, creierul meu a fost aproape mutilat. Să ne întoarcem la experiență... Aveam în continuare venele de la tâmple turgescente și i-am strigat colegului de planton: „*Dă-mi bă primul ajutor că mor aici!*"

Între timp, șeful detașamentului plecase. Era fetiță când venea vorba să-și asume anumite responsabilități. Fetiță în pantaloni. Toți se temeau de mine, ziceau că sunt nebun. În școală se auzea așa: *a mai înnebunit unul de la detașamentul 3*. Da, nu sunt eu singurul elev căruia i s-au aplicat astfel de tratamente de către comandantul de detașament, fetiță în pantaloni cu funcție de comandă dar fără funcție de răspundere. Să continuăm cu experiența Câmpina, întrucât, pentru mine această experiență nu înseamnă tot ce a fost, cu depunerea jurământului, cu ce-am învățat acolo, ci mai mult ceea ce mi s-a întâmplat în ultimele trei zile de santinelă și trei zile de infirmerie, moment în care a dat schizofrenia peste mine. Să continuăm așadar: M-am dus la grupul sanitar. A venit un "cățel" de-al comandantului de detașament și mi-a zis: „*Hai Rughiniș să faci o baie*!" M-am dezbrăcat, m-am dus la dușuri, el a închis ușa pe dinafară și am rămas singur. Apoi am leșinat și am dat cu capul de gresie. Am căzut ca bolovanul și am rămas inconștient pentru nu știu cât timp. M-am trezit pe la miezul nopții în pat, în dormitor, și erau elevi care făceau curat: măturau, spălau podeaua pe palier. Era ceva la ordinea

zilei să facă asta pe timpul nopții la cât de idiot era șeful detașamentului care dădea astfel de comenzi. Nu mă interesează cum sună asta, chiar vreau să ajungă la tine experiența mea, așa că îți spun: Dacă ți se pare aiurea, poți să azvârli cartea! Hainele mele erau lângă pat. Treningul civil și vestonul de polițist, erau curate, în schimb hainele cu care fusesem în planton, geaca și pantalonii de polițist erau murdare și eu mă gândeam că e un fel de test de criminalistică, că vor să mă pună la încercare, să vadă ce haine aleg și să mă aducă undeva. În momentul ăla am avut un deja-vu. Și nu un deja-vu pe care ți se întâmplă ție să-l ai, de poate fi explicat din punct de vedere psihologic, că practic tu îți creezi acea lume, acel deja-vu. Nu! Era o discuție între colegii de cameră pe care o mai auzisem odată, una identică! Asta a fost prima experiență dincolo de frontiera convențională a ceea ce noi numim normalitate.

De dimineață m-am îmbrăcat cu hainele curate - treiningul și vesta lungă de polițist. Am mers spre sala de mese, însă era ciudat că nu mergeam în cadență ca înainte. Îmi ieșeau ochii atât de tare din orbite la fel cum e în boala Basedow Graves, astfel încât toți erau speriați de mine (Fă o căutare pe Internet și cere imagini către Basedow Graves). Apoi, am cerut să fiu dus la infirmerie pentru că îmi era frică de frica pe care o induceam colegilor. Medicul șef al școlii a constatat că e vorba de un sindrom de suprasolicitare psihică și a decis internarea mea în infirmerie, cu o medicație ce consta într-o tabletă de Vitamax pe zi. Treaba asta nu mi-o amintesc la cât de damblagit eram, dar e specificat în documentele pe care le am acasă. Acolo în infirmerie au început primele semne ale schizofreniei și sunt ferm convins că dacă mizeria aia de comandant m-ar fi dus de la bun început la Spitalul Municipal Câmpina în loc să mă ducă la unitate ca să mușamalizeze și să iasă curat în fața conducerii școlii, acuma aș fi fost bine-mersi, fără nicio boală, și cu cariera împlinită.

Începusem să am unele simptome a ceea ce psihiatrii numesc schizofrenie. Începusem să văd cum oamenii se mișcă în reluare și în mod repetitiv. Ca și posibil element schizotipal, eu în nopțile în care am fost internat în infirmerie aveam o imagine piramidală care era formată din niște celule asemănătoare unor discuri așa cum sunt prezentate OZN-urile în filme, și mă gândeam că am ajuns la Tatăl nostru ceresc care mi-a comunicat ceva în subconștient, după care, ființa mea a fost transferată înapoi în corpul material care azi scrie această carte și care la momentul respectiv avea grave leziuni pe creier.

Camera de la salonul infirmeriei avea vedere către platoul școlii și urmăream tot ce se întâmpla cu fiecare detașament, cum se pregăteau de raportul de prânz. Îmi pusesem și le pusesem colegilor care m-au vizitat la infirmerie întrebarea *de ce nu s-a mai ținut raportul pe școală de luni dimineață?* acel raport până la care eu trebuia să mă însănătoșesc conform ordinelor comandantului (Îți dai seama, repet, cât de cretin era, dacă el credea că până și sănătatea stătea la comanda lui ?!) și mi se răspunsese că din cauza ploii. Cumva se făcuse o ceață în jurul meu. La un moment dat știu că mă ghemuisem lângă perete și stăteam ca în ipostaza „Colivia deschisă – Poți să ieși când vrei", pentru că erau geamuri, nu gratii. Știam că pot să ies și în același timp știam că nu pot ieși în timp ce stăteam ghemuit, rezemat cu spatele de perete. Mă gândeam că sunt ca într-un țarc, ca cel din Tăcerea Mieilor în care mieii nu ieșeau la deschiderea porții de către protagonista Clarice Starling. Îmi ziceam că pot să ies dacă vreau, dar nu puteam. De ce? Nu știu! Și priveam fix către geamul de deasupra ușii salonului stând în poziția ghemuit cu genunchii la piept, rezemat de perete. Oricum nu mi-aș fi putut continua activitățile școlare pentru că mintea mea era damblagită. La propriu. Nu știu ce-ți spune ție asta dacă ești cadru medical și-ți repet că în cutia craniană simțisem curenți de sânge rece, după ce piciorul meu

stâng bătuse solul în mod repetitiv și necontrolat ca urmare a crizei provocată de comandant.

Colegii veneau la mine să mă întrebe dacă am nevoie de ceva. Într-un final, a venit un elev și mi-a spus că afară mă așteaptă ambulanța. Am mai pierdut trei zile în care s-ar fi putut face ceva proceduri de urgență, însă cadrele și conducerea, erau preocupați cu mușamalizarea cazului meu. Printre altele.

Așadar, după trei zile m-a luat ambulanța școlii și am intuit că mă vor da afară pe motive medicale. I-am rugat să nu mă ducă la spital pentru că îmi era frică de lucrul ăsta și să mă mai lase puțin în infirmerie, poate îmi revin. Exact asta s-a întâmplat, m-au dat afară din motive medicale. Ei au mușamalizat evenimentele ca să par nebun. De ce nu m-au dus de la bun început la spital, când problema mea era una cardio-vasculară din momentul în care am început să am palpitații cardiace și să-mi crească tensiunea în poligonul exterior al școlii? Întrebare!

Imaginează-ți: înainte să plece ambulanța mi-au aruncat niște haine și câteva ustensile de igienă. Cred că am cerut șoferului să îmi dea niște țigări pentru că eram disperat: „*Unde mă duceți? Vă rog nu mă duceți la spital că mă exmatriculează!*” Șoferul mi-a aruncat câteva țigări spunându-mi să stau liniștit. Când am ajuns la Spitalul Militar Central dr. Carol Davila din București și au deschis ușa dubei, ambulanței MAI, au văzut nebunul perfect: cu hainele puse aiurea, pe care mi le aruncase în fugă un elev, fum de țigară, cu ustensilele de igienă aruncate peste tot. Nebunul ideal care să fie dus pe secția închisă cu gratii. Nebunul ideal!

M-au internat acolo. Am stat trei săptămâni. Am mai stat o săptămână la spitalul MAI “Prof. Dr. Dimitrie Gerota”. La finele spitalizărilor, m-au pus în fața comisiei la o masă ovală în capătul căreia era medicul „curant” și mi-au spus: *comisia te-a găsit inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ*. Mi-au pus o foaie în față pe care m-au pus să o

semnez. Să vezi ce perverși au fost! Pentru armată aș fi fost bun, pentru că ulterior eu am fost chemat la încorporare. Sunt nebun numai când e vorba să mi se acorde drepturi, dar de slujit în armată, de mers la murit, sunt bun nu nebun! Bun! Ce m-a enervat pe mine cel mai tare a fost următorul lucru: *boala apărută în timpul, dar nu din cauza serviciului în poliție*. Cum mama naibii să spui așa ceva pe un act cu efect juridic? E mai mult decât evident, că boala mea s-a datorat acelor vase de sânge sparte din creier care au fost cauzate de șeful detașamentului 3, actualmente comisar-șef în cadrul Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr" Câmpina. Nu pot decât să-i doresc tot binele din lume și să mă rog la bunul Dumnezeu să-mi dea putere să-l iert, pentru că din cauza lui am pierdut aproape tot: Cariera în poliție pentru care am muncit atât de mult, viitorul, dar cel mai mult sănătatea pe care nu mi-o mai poate da nimeni, nici măcar domnia sa din salariul său de peste 4000 de lei pe lună. De fapt, să formulez alfel: E o certitudine că boala mea, oricare ar fi ea, se datorează strict ruperii acelor vase de sânge din creier de care e responsabil direct, comandantul detașamentului 3, cel mai bun și cel mai disciplinat detașament. Sictir!

Am fost un elev model. Îmi făceam bine treaba, atât curățenia specifică armatei și școlilor cu regim militar cât și latura didactică. Învățam foarte bine. Încă știu noțiuni pe care polițiștii de azi le-au uitat demult. Am rămas cu ceva de acolo, cu noțiuni și cu un stil de viață bărbătesc care mi-a prins bine pentru că eu eram puțin timid. Cam aceasta a fost experiența Câmpina.

La Spitalul Militar Central nu mă băga nimeni în seamă. Râdeau toate cadrele medicale de mine, în special rezidenta care trebuia să mă aibă în grijă, nu doar teoretic. Nici n-am fost băgat în seamă de ea sau de altcineva. Când m-am trezit, după nu știu câte ore de somn bune, ca efect al tranchilizantelor ce mi le-au dat, am intrat în cabinetul asistenților și le-am vorbit așa cum eram obișnuit să vorbesc

cu cadrele din școală: *domnilor asistenți medicali, sunt elevul Rughiniș, vă rog să îmi permiteți să raportez!* Au început toți să râdă, iar pe lângă asta mâncam o mâncare băloasă care mă făcea să vomit. Atunci am făcut prima oară cunoștință cu psihiatria. Fumam, completam integrame și luam tratament. Cam atât. Bineînțeles că am interacționat cu mulți oameni din mai multe pături ale societății. Oameni, cadre medicale, cadre militare, militari în termen, civili cu anxietate sau alte boli psihice... regim de spital, regim de viață, viață...

Mă doare. Mă doare foarte tare. Mi-am amintit asta și mă doare de mor!

Și cât m-am luptat ca să ajung acolo... Câtă concurență... 7 pe un loc, câtă bătaie... Probe sportive, teste psihologice cu probă IQ... O mulțime de examene, de bani și de timp sacrificat! Vizite medicale și contra-vizite medicale! Foarte greu am ajuns acolo și e de notorietate lucrul ăsta... La un rahat de facultate îți depui un rahat de dosar și ești admis. Acolo însă se intră foarte greu. Și am fost dat afară în șuturi, ca pe o măsea stricată și foarte ușor. Foarte frumos! Mai bine nu îmi aminteam… Sau altfel spus mai bine nu mă duceam acolo. Rămâneam sănătos și-mi puteam face orice viitor, fără să fiu nevoit să iau tratament pentru tot restul vieții și fără să văd păianjeni uriași care se urcă pe biserică, urmare a halucinațiilor vizuale pe care le preuspune schizofrenia, precum și a halucinațiilor auditive. Încerc să fiu puternic, să nu mă las doborât. Vreau să înot contra râului. Vreau să-mi văd de viață mai departe, și să râd și să mă bucur cât pot, așa damblagit cum sunt. Viața nu are sens... Puteam să și mor – ei mușamalizau oricum. Și câte cazuri n-or fi fost... (Vezi cazul motociclistului Gigină care conducea coloana oficială a fostului ministru de interne, Gabriel Oprea).

După ce am ajuns acasă le-am povestit și părinților mei, dar nu aveam bani să-i dăm în judecată. Nu m-am lăsat. Le-am trimis petiții celor de la Inspectoratul General al Poliției Române, precum și o petiție ministrului însuși, Vasile Blaga

pe atunci. Am decis totuși să nu mă dau bătut, și doi ani mai târziu aveam să fiu admis la o altă școală de poliție, la Septimiu Mureșan din Cluj Napoca, după ce am făcut aceleași eforturi, investind, timp, bani și energie. Vă rog să-mi scuzați lipsa de modestie, dar mă pot declara unica persoană din România care a fost admisă la două școli de poliție din țară. Probabil ăștia se gândesc să mă ațină să nu intru și la Academia de Poliție "Alexandru Ioan Cuza" de la București, ca să fie tot tacâmul complet. Și de la Septimiu Mureșan m-au dat afară, dar măcar nu mi-a părut rău întrucât am stat doar o săptămână. Băieții cu ochi albaștri de acolo m-au găsit în sistem și m-au eliminat. Mi-am zis că asta nu o să rămână așa, și pentru că Internetul a rămas singura forță care-mi stătea în mâini, am rugat un administrator de blog ce avea trafic destul de mare, să publice la el pe blog, după care l-am făcut public și la mine pe site, articol preluat de mai multe site-uri și pe care ai ocazia să-l citești la Anexa 1 de la finele cărții. Articolul cu pricina are la momentul scrierii acestei cărți peste 100.000 de vizualizări pe Internet și-l poți găsi la pagina 123. Urmează să povestesc cum am făcut cunoștință cu psihiatria și cum au urmat celelalte 18 internări. Asta pe parcursul a 2 capitole între care se află și un capitol care prezintă schizofrenia manifestată la mine în toată splendoarea ei. Mă simt dator să scriu asta pentru că o bună parte a posibililor mei cititori care mi-au achiziționat lucrarea vor a ști *cu ce se mănâncă schizofrenia*. Dar asta după capitolul care urmează.

5.Sistemul psihiatric din interior – primele internări, primele iubiri

Am stat închis în multe spitale și secții de psihiatrie ale spitalelor județene din varii motive. 18 la număr. Fie că se declanșase o psiho-schizo-revelație, fie că am vrut să mă sinucid, fie din răzbunarea cadrelor de la Școala de Poliție "Septimiu Mureșan" din Cluj Napoca pentru că le-am spart sistemul de comandă și că le-am arătat că obediența nu poate fi aplicată pe cineva care mai trecuse printr-o instituție de-a lor, fie la cererea mea că vroiam să-mi tratez depresia. Am 18 internări la activ dintre care 6 pe secțiile închise, așa numitele secții care prezintă risc. În funcție de context, unele au fost mai rele ca celelalte; nu pot face un clasament. Traumatizant însă a fost Spitalul de Psihiatrie de pe strada Mihai Eminescu din Brașov când am fost legat de trei ori de mâini și de picioare cu funia, pentru că așa au considerat medicii de gardă care erau acolo, să aplice jurământul lui Hipocarate și să aplice ce au învățat pe băncile facultății. În tot acest timp nu mă puteam mișca, mă simțeam crucificat, nu puteam să beau apă și aveam gura foarte uscată. Mi-am făcut nevoile fiziologice pe mine, nu mă puteam scărpina… Detaliez în capitolul 9.

Încearcă să-ți imaginezi cum e să viețuiești așa timp de 36 de ore, deși în legea sănătății mintale se stipulează foarte clar că pacientul nu poate fi contenționat mai mult de 2 ore și asta doar în condițiile în care acesta ar vrea să-și facă rău, cum ar fi de exemplu că vrea să se dea cu capul de pereți, și cu toate astea numai după ce toate mijloacele au eșuat! Ați notat asta, psihiatrilor? Bun! Mai departe… De asemenea, traumatizantă a fost și secția închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca. Dar ele nu intră în primele internări, așa că nu voi discuta despre ele aici. Menționez doar, că am făcut demersuri împotriva domniilor lor, ca un "cetățean cu drepturi", la procuratură, dar fiind declarat nebun, declarațiile mele nu au fost luate în seamă și s-a dat rezoluție de neîncepere a urmăririi penale,

deși articolul 7 al Declarației Universale a Drepturilor Omului spune clar: *Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar viola prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o asemenea discriminare.* Dar se pare că cei cu studii grele și cu lefuri și mai grele – procurorii, nu au înțeles asta, sistemul juridic e vai mama lui! Asta e justiția în România! Și așa e România în general. Eu am fost considerat într-o propunere de neîncepere a urmăririi penale drept "reclamagiu". Adică să faci o reclamație prin care să ceri din partea autorităților ajutor și justiție, te face reclamagiu. Ați mai aflat ceva cu ocazia asta. Ce mi s-a întâmplat mie e un mic element al unui fractal mai mare, care nu e infinit, ci se oprește când ai spus România. România, țara care m-a dat la câini, țara care trebuie dată la câini! Și cred că o știi și tu, nu trebuie să-ți aduc aminte. Doar că stăm și nu facem nimic, decât să ne lamentăm și astfel ne meritățm soarta. Și când vrei să faci ceva, pe cale legală, și pe bună dreptate, ești considerat procesoman sau *reclamagiu.* E frumos așa? Atunci ies cu toporul! Nici așa nu e frumos, știu, dar ăsta e minunatul sistem din România: Social, medical, juridic, educativ etc. Nu ți se face dreptate nici pe cale legală nici ilegală. Parcă ar fi un blestem sau ceva. Și ești obligat să-ți faci dreptate singur!

Nu știu dacă aduc vreo informație în plus față de ceea ce se știe despre aceste spitale și secții închise, dar e de datoria mea să o fac, din moment ce titlul tratează acest subiect. Să o luăm cu începutul? Prima oară am făcut cunoștință cu psihiatria atunci când am fost internat împotriva voinței mele în secția închisă a Spitalului Militar Central dr. Carol Davila din București. Am detaliat în capitolul 4 condițiile în care am fost nevoit să fiu internat acolo. Ca și în alte secții, nu mi s-a cerut consimțământul, deși legea sănătății mintale (cum sună asta!) prevede că pacientul trebuie să semneze un consimțământ înainte de a sta închis ca la penitenciar, altfel, medicul de

gardă sau cel curant se încadrează la infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal. În prima internare, cea de la SMC dr. Carol Davila am întâlnit oameni obișnuiți, majoritatea militari în termen care se prefăceau că sunt bolnavi pentru că vroiau să scape de armată, dar și cadre militare care vroiau să se pensioneze. În afară de un pacient care se credea Iisus Hristos, dar despre care am auzit doar, fără să am o discuție cu el sau contact vizual, nu era nimic interesant acolo. "*Adevăratul*" Iisus s-a arătat câteva internări mai târziu, în cumplita secție închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca despre care intenționez să vorbesc în capitolul 9. Nu conștientizam faptul că mă aflu la SMC într-un *spital de nebuni* cum este considerată generic o secție de psihiatrie, pentru că nimeni de acolo nu se purta “nebunesc”.

Erau multe lucruri revoltătoare printre care faptul că trebuia să-l chem pe tatăl meu de la Brașov ca să ies afară în curte. Mi se pare destul de exagerat, sincer! Destul de mult. Regimul de acolo în general nu m-a traumatizat foarte tare: cu excepția penitenței. Penitența se reducea doar la închiderea mea, nu și la un comportament agresiv venit din partea cadrelor medicale, așa cum a fost de exemplu la Spitalul de pe Mihai Eminescu din Brașov sau secția închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca. Și se știe că omul e construit genetic pentru a se mișca. Un lucru interesant care mi-a rămas în minte, este acela că în rezerva în care stăteam, am avut ocazia să întâlnesc și să mă împrietenesc cu un ofițer ce făcea parte din SIE (Serviciul de Informații Externe).

La Spitalul MAI, în care am fost internat prin transfer, aceeași poveste: Militari în termen care se prefăceau că sunt bolnavi pentru a scăpa de armată, tipi banali fără a se crede nici pe departe că ar fi nebuni. Mai târziu cred că au conștientizat și ei (bănuiesc) ce a însemnat acea spitalizare și că prețul plătit pentru a nu mai îndeplini stagiul militar obligatoriu era mult prea mare, dacă e să punem lucrurile în balanța cost-beneficu. Nu puteau să mai aibă un permis de

conducere și erau, ca și mine, introduși în evidențele psihiatrice cu drepturile civile restrânse. Și odată băgat acolo, e imposibil să ieși; eu am încercat prin hotărâre judecătorească să-mi anulez diagnosticul și tot nu a fost posibil. Un profesor de psihologie a vehiculat o idee cu care rezonez în totalitate: *Nu există o linie clară între normalitate și anormalitate*. Toți avem la un moment dat cazuri în care sărim calul sau o lăm pe arătură, deci treba cu normalitatea e foarte relativă.

Dacă stau să iau toate spitalele la rând, cred că secția de psihiatrie a spitalului MAI a fost cea cu cele mai bune condiții. Făceam parte din structura lor, deci nu aveau cum să-mi aplice rele tratamente. Atâta doar, că nu eram băgat în seamă de nimeni. Asemeni SMC dr. Carol Davila, era un program de masă-medicamente-somn. Ca toate spitalele de profil din țară. (Îți recomand să vezi pe youtube un documentar în care oameni cu boli psihice cronice internați pe viață, au același program somn-masă-medicamente-somn, în timp ce șefa spitalului vine la muncă cu o mașină de teren și care are un salariu și prime/bonusuri de peste 100 de milioane de lei vechi. Caută pe youtube: *Dumnezeu cântă la saxofon, dracul la vioară*).

După 7 zile în care am stat în Spitalul Prof. Dr. Dimitrie Gerota, m-au prezentat la comisie și fără a mă evalua, fără a-mi pune întrebări, mi-au spus de la o masă ovală: *Comisia te-a găsit inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ*. Și mi-au pus documentul în față pe care a trebuit să-l semnez, dar nu am făcut asta, ci am scris *nu sunt de acord, doresc să contest*. După câteva zile m-au chemat la contestație împreună cu părinții. Iată și episodul din acea zi: Mi-am refulat pornirile printr-un articol de blog pe care îl vei găsi și aici, dar cu mici modificări pentru a se potrivi contextual. Se leagă cumva cu experiența Câmpina și apar elemente discutate în capitolul anterior, cum ar fi că mi s-au spart vase de sânge în creier și altele. Are legătură cu subiectul de față, așa că te invit la lecturarea textului:

19 aprilie 2006, miercurea din Săptămâna Mare, București – Direcția Medicală a Ministerului de Interne. În capitală ploua mărunt și des, tipic anotimpului de primăvară. Militarul în termen care ne-a deschis bariera de la intrarea în instituție, l-a salutat pe șofer în mod respectuos. Acolo mă aștepta o comisie pentru a se decide dacă mai sunt apt sau nu în vederea continuării studiilor la Școala de Poliție de la Câmpina, comisie a cărei membri erau așezați ca la divina judecată și care mi-a luat orice șansă de-a câștiga o pâine și care în cele din urmă mi-a distrus viitorul. Inițial mi s-a spus că sunt inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ pentru ca mai apoi, în decursul a 11 ani, să realizez că sunt inapt pentru orice tip de muncă și activitate. Zi-mi unde se găsește loc de muncă fără stres, ca să nu zic de faptul că nu am voie să am o funcție de decizie, lucru ce mă descalifică din calitatea de om, instituțiilor naziste ale statului român! O zice medicina muncii printr-un document ce-l am și cu care pot proba cele spuse.

11 ani de când mă lupt cu sistemul, 11 ani de discriminare, 11 ani de porți închise, 11 ani de telefoane ocupate, 11 ani de viață cu prieteni care îmi întorc spatele și-și văd de treburile și de planurile lor mărețe. Sistemul a câștigat și m-a doborât. Stai așa, că sistemul e făcut din oameni, nu din cărămizi ăsta fiind un prim motiv din cauza căruia el ar trebui dărâmat asemeni unei șandramale.

Hai să-ți povestesc cum funcționează Comisia Centrală de Expertiză și Evaluare a Capacității de Muncă din cadrul Direcției Medicale a MAI: Sunt 7 persoane care iau decizii, dezbat împreună cu tine și între ei, asta așa de ochii lumii, în timp ce o tanti care arată ca o gospodină băgată pe naspa să sugă din banii statului, se uită, asistă la dezbateri plictisită, hiper-blazată, după care zice “Hai că nu ajungem nicăieri așa” apoi iese să printeze decizia luată dinainte. Ți se cere apoi să semnezi că ai preluat documentul, că l-ai preluat și nimic mai mult. Toate argumentele pe care i le-am adus au avut efectul zero, decizia era luată deja.

Cât timp așteptam pe hol să facă actele, s-a dat acea tanti hiper-blazată pe lângă noi să vadă, poate e prilejul de vreo șpăguță, nu mare, vreo 700 - 800 de euro. S-a dat pe lângă noi și domnul care în timpul dezbaterilor de la comisie, ne-a spus să nu mai fim așa țepoși când i-am adus argumentele care să-mi susțină cauza din timpul dezbaterilor. Și-a dat seama că nu-i loc de nicio șpagă și s-a lăsat păgubaș. Nu era cazul domnule, puteai citi în fișa de cunoaștere de la școală din ce familie provin și ce situație materială avem. La școală până a fi internat și până a fi adus în fața comisiei, am suferit un atac cerebral în emisfera dreaptă a creierului provocat de un ofițer, adică de un jeg ordinar; Nu mă feresc de cuvinte pentru că a fost cutremur la propriu în corpul meu, sistemul nervos central și periferic a fost scuturat ca și cum aș fi fost electrocutat, tensiunea sistolică mi-a fost ridicată la peste 200 mm Hg și mi s-au spart niște vase de sânge în zona creierului limbic și a neocortexului. Am simțit curenți reci în creier, piciorul stâng a izbit cu forță în mod necontrolat solul și cu asta am fost distrus. După care s-a refuzat internarea mea în spitalul municipal Câmpina. Iar ca să mușamalizeze cazul, ordinarii de la școală m-au ținut ascuns în infirmerie după ce inițial am leșinat la dușuri și evident, am dat cu capul de gresie. Și bănuiesc că-ți dai seama de ce am fost ascuns în infirmerie. Ca să se agraveze starea provocată de accidentul vascular cerebral cauzat de acel gunoi cu înfățișare umană și ca să fiu scos nebun. Și am fost scos nebun, iată-mă! Mulțumesc E.C. cadru militar-didactic al unei instituții militare de învățământ tâmpite așa ca tine. Dacă ai ști ce dambla mi-ai cauzat singurului organ din corpul omenesc care nu se mai regenerează niciodată, spre deosebire de alte organe! Poate crezi, tu cel ce citești că mint. E dreptul tău, dar documentele pe care le am o confirmă.

Funcționari ce ați făcut parte din acea comisie, s-au împlinit 11 ani de când mi-ai/mi-ați distrus viitorul, de când mi-ai/mi-ați luat pâinea de la gură, de când m-ai damblagit, de când mi-ai spart vasele de sânge din emisfera dreaptă a creierului, de

când mi-ai luat sănătatea pe care nu o mai pot recupera, 11 ani de când m-ai lăsat invalid, 11 ani de când mi-ai luat definitiv posibilitatea de-a munci și de-a supraviețui! Am intrat o floare de băiat în școala aia și am ieșit mutilat pentru tot restul vieții. Eu nu știu dacă trec de 35, că la mine problema adevărată e și neurologică, nu doar psihiatrică, ți-o poate confirma Laboratorul de Medicină Nucleară de la Spitalul Militar Central. Dar dacă mor înaintea ta, E.C., o să te bântui toată viața ta și când ne vom întâlni la dreapta judecată a lui Hristos, eu o să te iert, dar Domnul Dumnezeu, Stăpânul Universului nu te va ierta. Că ai mai făcut și altor oameni asemeni mie, treburi din astea. Le-ai distrus viitorul, dar în special sănătatea pentru tot restul vieții, jeg ordinar ce ești! Și pentru că am primit șuturi în cur de la societate, în timpul în care am fost nevoit să uit episodul de la Câmpina, am fost pus în situația de-a vrea să-mi pun capăt zilelor din cauza sărăciei, a mentalității oamenilor și a discriminării crâncene, iar pentru că am făcut asta, a trebuit să fiu privat de libertate și tratat cu... tratament, ce altceva? Cămașă de forță, legat cu frânghia de pat 36 de ore, introducerea în camera de izolare unde eram legat de mâini și de picioare cu curele de piele, injecții sedative puternic dureroase pentru a mi se aplica corecții, etc. O nimica toată, ce să mai…. Și după ce ieși, pentru că ți-ai făcut-o băiatule cu mâna ta, ia și muncește dacă te ia cineva, nu că nu mi s-ar fi trântit ușa-n față, nici vorbă. Adică trăiește tu cu apă și cu aer, fără să te poți angaja, sau dacă te angajezi, să fii nevoit să duci adeverință falsă de la medicul de familie și să stai cu morcovul în cur de fiecare dată când te sună șeful că s-a aflat diagnosticul tău. Eu trebuie să-mi ascund diagnosticul, așa cum își ascund infractorii cazierul deși, nu am greșit cu nimic spre deosebire de infractori. Dacă stau să adun zilele în care am stat pe secțiile închise ale respectivelor instituții, în spatele gratiilor, îmi dă o cifră ce o depășește pe ale unora care au supt din sângele poporului miliarde de euro.

Și pe lângă faptul că am fost închis nevinovat, nu pot avea un loc de muncă.

Există justiție divină sau e cazul să ies pe stradă cu toporul, viermi și jeguri ordinare? Eu zic că există! De ce nu sunt lăsat să trăiesc și eu așa cum trăiesc oamenii care-mi bat obrazul că nu sunt optimist? Această stare de revoltă, e una umană și absolut firească. Mulți ar fi capitulat de mult dacă ar fi fost în locul meu, nu-s născut de ieri de azi, am ceva experiență de viață, plus că am întâlnit foarte mulți oameni la viața mea, am interacționat cu ei, și cam știu din ce direcție răsare soarele. Dacă tu consideri că ăsta e un semn de dambla psihică înseamnă că trebuie să privești puțin mai adânc în interiorul tău întrucât privirea ta nu e destul de clară.
Sau poate e, pentru că după câte vei citi mai târziu vei trage tu singur concluzii. Acea comisie și acei oameni minunați, din comisia MAI, mi-au distrus mie viitorul, astfel încât am fost nevoit să primesc uși trântite în față din partea viitorilor angajatori. Am stat stresat că voi fi prins cu minciuna la școlile unde am studiat și la locurile de muncă pe care le-am avut. Păi da, ce, nu știai că în curva asta de țară mizerabilă și ordinară, dacă ai o etichetă de bolnav mental ești tratat ca pe un gunoi și nu ca pe o ființă umană? De societate în general și de instituții în special, care funcționează tot cu resursa umană. Că pe un om, dacă are o dambla la un oricare alt organ decât creier, societatea îl privește cu compasiune. Dacă e la creier, ești un paria, un nimeni, un reziduu, un om fără drepturi care merită să moară sărac, discriminat și în ignoranță. Oare nu mă crezi? În 11 ani am reușit să știu ce-i aia discriminare până măduva oaselor. De asemenea, am performanța de-a avea 18 internări (dintre care multe involuntare) în spitalele de psihiatrie de tip penitenciar datorită societății, discriminării, dar mai ales datorită parafelor primelor jeguri ordinare, medicul curant al spitalului MApN și medical curant al spitalului MAI a căror nume nu mă înjosesc să le public și care mi-au pus diagnosticul de schizofrenie. Internările ulterioare s-au datorat

faptului că am vrut să mă sinucid. Și ghici din ce cauze am vrut să fac asta? Ai ghicit, cercul vicios! Nu am avut loc de muncă pentru că nimeni nu angajează oameni cu boli psihice și pentru că nu aveam loc de muncă am vrut să mă sinucid. Că nu se poate trăi doar cu aer și apă. Și pentru că am fost internat, nu am putut avea loc de muncă, și astfel avem forma geometric perfectă – cercul (vicios).

Părinții m-au convins că e cazul să las sistemul militar în pace și să intru la o formă de învățământ civilă, drept pentru care m-am înscris la Facultatea de Psihologie și Științele Educației din cadrul Universității Transilvania din Brașov. Când i-am cerut adeverință medicului de familie pentru a mă înscrie la facultate, acesta mi-a spus că nu se poate, fiind prima oară când m-am lovit de o barieră ce mi-o pusese diagnosticul de schizofrenie. A trebuit să stau câteva zile pe secția deschisă a Spitalului "Fogolyan Kristof" din Sf. Gheorghe pentru a-i arăta medicului de familie că sunt zdravăn la cap și că pot urma o facultate. Așa mi-au zis inițial și cei din comisia MAI, că o facultate pot urma, dar faza tare e că nu mă pot angaja având această etichetă! Și atunci de fac? Toată viața fac facultăți una după alta, studiez toată viața, pentru a-mi umple timpul!? De reținut că până în prezent am povestit de trei internări dintre care toate au fost la limita suportabilității, mai puțin cea de la Spitalul Militar Central, unde am simțit o detenție reală pe timpul celor 3 săptămâni. Interval de timp în care doctorii fugeau după ce li se terminau tura ca de ciumă, nu eram luat în seamă, fiind pe sistemul pumn de medicamente - hrană scârboasă - pumn de medicamente - somn. Nu a vorbit nimeni cu mine, un psiholog măcar. Nu mi-a explicat nimeni de consecințele eventualei boli, nu mi-a spus nimeni că voi fi clasat și de consecințele acesteia, nu m-a pregătit nimeni pentru dușul rece ce avea să aibă loc la comisia MAI și că nu mă voi putea întoarce la școală. Nu mi-a fost nimeni alături să mă pregătească măcar psihologic de acel duș rece! Niște

ordinari!? Sigur că da! Sunt cuvinte dure? Sigur că da! Dar le merită. Eu trăiam cu speranța că mă voi întoarce la școală, dar decizia celor de la MAI a venit ca un duș extrem de rece, ce m-a făcut să plâng, eu, un copil de 20 de ani provenit dintr-o familie săracă, ce a luptat prin studiu și disciplină să ajungă unde vroia să ajungă, și ajuns acolo, am fost dat afară ca pe o măsea stricată, deși am respectat toate regulile lor tâmpite și absurde și am fost obedient așa cum se impune într-o instituție militară de învățământ. Și după ce că m-au dat afară mi-am pierdut și sănătatea acolo, pe care nu o mai pot recupera. A urmat a patra internare, cea mai lungă, cea de la Sibiu care a avut ca premiză o psihoză/revelație extraordinar de frumoasă, una minunată, în toată splendoarea ei, ce este pe larg detaliată în capitolul șase.

6. Schizo-revelația

Sunt foarte multe tipuri de oameni, poate că sunt oameni care s-au manifestat infinit mai rău decât mine și nu au fost internați niciodată. Până în prezent am vorbit de trei internări: Spitalul Militar Central dr. Carol Davila – București, Spitalul MAI prof. Dr. Dimitrie Gerota – București, Secția de Psihiatrie a Spitalului Județean dr. Fogolyan Kristof – Sf, Gheorghe.

În mare parte, viața e „Kafka", e absurdă, cel puțin de asta mi-am dat eu seama în puțina mea experiență de viață. Am o experiență scurtă, dar bogată și asta pentru că am întâlnit foarte mulți oameni din toate cotloanele țării. Am învățat la trei licee (prin transfer), am studiat la două școli de poliție unde am avut colegi din toată țara, am studiat la facultatea de psihologie, la facultatea de sociologie, la școala postliceală sanitară. Am întâlnit oameni de-a lungul vieții prin diverse locuri (pentru că deși pare, nu sunt o persoană introvertită), oamenii întâlniți în spitalele de psihiatrie, oameni, oameni, oameni...

Mi-ar plăcea să călătoresc, dar nu am cu cine. Nu îmi place să o fac singur deși am făcut-o de nenumărate ori. Am fost să văd țara singur. Am fost în Iași, în Constanța, în Timișoara, în Suceava, în Cluj, dar e mai bine în doi. Ceea mi s-a întâmplat când călătoream cu trenurile patriei fără bilet, n-are legătura cu o călătorie de plăcere sau în interes. A fost mai mult decât atât. Ceea ce urmează să relatez e strict imaginația mea de scriitor debutant care nu are nicio legătură cu vreun eveniment real, deși în foarte multe cazuri așa e prezentat și expus. Vei vedea stimate cititor că de multe ori mă contrazic și îmi schimb punctul și unghiul de exprimare și de vedere foarte ușor, dar până la urmă, nu asta înseamnă Literatura, prima formă de

manifestare a artei? Oricum, această schimbare nu e deloc întâmplătoare.

Psihiatrii spun că ce urmează să relatez e schizofrenie, eu spun că e revelație. E vreo diferență? Cred că doar de epocă. Acum câteva mii de ani erai un întemeietor de religii dacă aveai o revelație, acum ești internat la psihiatrie și ți se pune eticheta de schizofrenic. Psihiatrii nu-mi pot dovedi mie că e schizofrenie așa cum nu pot nici eu să dovedesc că e revelație. Și aici e partea interesantă și intrigantă totodată. Pe partea de revelație însă aș insista mai mult. Și când zic revelație vreau să mă refer strict la extensiunea cuvântului. Sau poate că fiind experiența mea, aș vrea să fie ceva nobil sau chiar de natură divină, decât să am eticheta de nebun. Ca să mă iau după expresia obscurului laureat al premiului Nobel din cartea *Picnic la marginea drumului*, care a stat la baza capodoperei cinematografice a lui Andrei Tarkovski – Călăuza, am să trag următoarea concluzie: Oricum ar fi, nu știu. Dar nici ei nu știu sigur la o adică. Eu însă aș vrea să știu. În 2007, eram student la psihologie și atunci a fost momentul de apogeu al schizo-revelației.

Experiența mea de viață mă poate ajuta pe viitor să-mi dau seama ce și cum a fost, pentru că Adevărul e departe de a mi se fi confirmat. După cum spuneam, eram student la psihologie când s-a întâmplat ceea urmează să relatez, deși ulterior am început mai multe forme de învățământ fără însă a fi reușit să finalizez niciuna. Și asta din cauza faptului că nu aveam încredere în mine, încredere pe care mă străduiesc din toate puterile să o cultiv, dar și din cauza bolii cumplite, care, în primă fază, la primul episod psihotic (sau la al doilea dacă luăm în calcul motivul primelor mele internări ca o consecință a *Experienței Câmpina*) a luat o aură mistico-magică despre care urmează să vorbesc. Eu puteam să termin măcar sociologia la care m-am înscris 5 ani mai târziu, adică acum 5 ani. Nu știu dacă e corect să spun asta, însă eu înțeleg sociologia deși mulți dintre cei care au absolvit-o nu o înțeleg.

Poate e arogant din partea mea să spun asta, dar mi-o asum. Am avut un loc de muncă, unde lucram 240 de ore pe lună doar în ture de noapte. Am abandonat sociologia pentru că tatăl meu mi-a spus să las facultatea și să-mi văd de locul de muncă. Însă dacă stai să te gândești, un rahat de loc de muncă găsești oricând, pe când facultatea s-a dus. Și mă oftic pentru că aveam bursă, am intrat primul pe toată facultatea și puteam să continui să rămân la buget, să o termin și chiar să muncesc în domeniu. Pe lângă asta, aveam o diplomă de licență, așa pentru blazonul meu, însă așa, am rămas doar o tobă de carte, pentru că am citit foarte multe cărți de calitate, și nimic mai mult. O tobă pe care au bătut-o mulți atât de tare încât s-a spart. Am început multe facultăți (poliție, inginerie, sociologie, psihologie, asistență medicală) și nu am terminat nici una. Sunt ca unul care a terminat doar liceul. Banal? Poate. Sau...

Delir mistic nu este sinonim cu revelație. Sau altfel spus: Delir mistic e sinonim cu revelație? Comunicarea e TOT! Și prin comunicare vei vedea la ce tip de comunicare mă refer. Nu că și comunicarea obișnuită nu ar fi tot. Să-i dăm drumul:

Sunt un schizofrenic ghinionist – comparativ cu întemeietorul Islamului. Căci asemeni lui Mahomed, întemeietorul Islamului, am avut și eu o Revelație, doar că la mine nu s-a întâmplat să fiu considerat trimisul lui Dumnezeu pe Pământ asemeni altor întemeietori *trimiși* (Buddha, Moise, Iisus) ci doar un schizofrenic dezamăgit. Și am fost întrebat de medicul curant dacă mă cred trimisul lui Dumnezeu, dar în toată nebunia mea am reușit să-i dau răspunsul pe care-l aștepta, adică pe cel corect. *Nu!*

Eu am avut o revelație pe data de 1 februarie 2007. Ca o coincidență (sau nu), pe data de 1 februarie 2007, Bill Gates a venit în România și a susținut un interviu la postul public de televiziune în cel mai mare moment de audiență – ora 19:00. Mă gândeam că e ceva ce are legătură cu bunăstarea țării, având în vedere că ne-a vizitat cel mai bogat om al Planetei cu

o zi după seara Revelației în care aveam să primesc Semnele Lumii ca venite din partea lui Dumnezeu cel veșnic iubitor. Am fost dezamăgit după aia. Nu mai credeam în Dumnezeu. Eu în naivitatea mea psihotică credeam că Dumnezeu mi-a transmis un mesaj prin care are de gând să înlăture definitiv sărăcia, corupția, crima, ura, răutatea și perversitatea omului. În acele zile mă simțeam atât de fericit și simțeam o bunătate în mine și cum mă copleșește iubirea lui Dumnezeu. Era ceva minunat! E imposibil să o spun în cuvinte, trebuie să o simți. Și trebuie să adaug faptul că nu eram un tip religios și nu frecventam nicio biserică sau sectă. Era o iubire, o bunăstare și o bunătate în mine de nedescris! A fost ceva magic. O simțeam ca pe iubirea lui Dumnezeu, ca fiind așa. Ăsta fiind unul din motivele pentru care eu înclin mai mult spre partea de revelație. Nu știu cum să spun. Mi se arătau lucruri într-o altă manieră decât mi se arătau până atunci și decât mi se arată acum. Nu cred că-mi va putea explica nimeni, decât că e o chestie de schizofrenie și atât. Cam superficial! Că oricum lumea nu prea știe despre schizofrenie, cu atât mai puțin despre o revelație. Lumea știe doar că schizofrenicii sunt niște ciudați, cu care nu vor să aibă nici în clin nici în mânecă, cu atât mai puțin despre ce înseamnă că există posibilitatea ca aceasta să se îmbine cu o revelație sau să fie efectiv o revelație! Excentricii ar plăti milioane de euro pentru un drog care le-ar da o senzație similară experienței mele. Și poate-mi vei da dreptate pe măsură ce vei găsi mai multe elemente ale acelei experiențe în prezentul capitol/prezenta carte. Exact cum schizofrenicul de Vincent Van Gogh picta tablourile, cu culori foarte vii, așa vedeam eu Lumea. Toate culorile mi se păreau asurzitor de aprinse, toate lucrurile mi se păreau noi, totul părea a fi "spălat" de Stăpânul Universului, atât lucrurile materiale cât și ura, crima și corupția. Dar s-a dovedit a nu fi deloc așa, de aici și dezamăgirea.

Momentele de insomnie de dinaintea datei de joi 1 februarie 2007 m-au condus către revelație. Era cumva și o legătură cu

numerologia, coincidențele mi se păreau prea mari. Rămăsesem singur acasă și am primit un telefon pe firul fix în care mi-a vorbit o voce robotică ce nu semnifica nimic. Rămas perplex, am ascultat, apoi m-am speriat și am pus receptorul în furcă. La un moment dat, fiind într-un moment de geniu tipic persoanelor cu schizofrenie, am vrut să caut niște printuri cu citate de-ale unor iluminați ai Lumii Noastre, dar până să le găsesc, antena televizorului a căzut și am auzit puricii (radiația de fond a Universului) care m-au speriat și m-au făcut să abandonez ideea de-a mai căuta acele citate. Poate că cineva vroia ca eu să nu citesc acele citate. Ăsta e comportamentul strict schizofrenic, sau cel puțin ceea ce mi-au băgat în cap psihiatrii și articolele din mediul online. Știe cineva cu adevărat cum se manifestă această boală?

Data de întâi se întâmplase să cadă fix în mijlocul săptămânii, joi. Intrasem pe un site în timp ce lucram la un internet-caffe la ora 10:00 fix și când priveam ceasurile de la telefoanele publice acestea indicau ora din sfert în sfert. Părea totul cu sens divin și nu mă gândeam că ar fi putut fi altfel. Mă plimbam cu trenurile prin țară fără să am probleme din partea conductorilor pentru că le arătam niște documente ce nu aveau legătură cu legitimațiile de călătorie CFR. Știu că e greu de crezut. Vreau doar să povestesc. Imaginează-ți că vezi un film, nu trebuie să mă crezi. Era o formă minunată de manifestare a bolii, ca să zic așa. Sau nu, doar un simplu film. E ceva delicat despre care nu prea se poate vorbi. E un pic greu de povestit. Cum s-a oprit trenul exact în Avrig când …. Bun. Să o luăm altfel: În Brașov, înainte să mă urc în tren, așa cum spuneam, mă uitam la ceasurile electronice de la telefoanele publice și parcă eram setat, teleghidat de cineva, să mă îndrept către ceasuri și când mă uitam, ele îmi apăreau din sfert în sfert de oră 13:15, 13:30, 13:45, 14:00, 14:15 etc. Matematic vorbind e o coincidență prea mare ca de fiecare dată când privești un ceas, cu toate că e digital, acesta să arate o oarecare perfecțiune, dar să trecem peste. Atunci ieșisem de la munca

mea de operator la internet-caffe, ce avea să fie ultima zi. În seara de 2 februarie acasă fiind, aveam impresia că Dumnezeu vrea să-mi comunice mesaje, iar eu eram foarte receptiv. În acea seară eram acasă, în siguranță, în căminul meu. Și Dumnezeu îmi trimitea mesaje prin televizor, prin croll-ul canalelor de tipul Realitatea TV, prin culorile care predominau o imagine sau alta sau prin imaginea făcută cu "purici" pentru a mă face să fiu atent, pe lângă semnalele acustice pe care le dădeau trenurile în zona stației CFR din localitatea unde locuiesc eu, care mă atenționau să fiu receptiv. Când începea transmisia mesajului, ecranul se făcea cu purici insesizabili, iar acesta se încheia tot cu apariția puricilor. Citisem pe croll-ul unui post de televiziune că Vladimir Putin se sfătuiește cu labradorul său și că acesta îi dă sfaturi bune. La momentul respectiv nu mi se părea o nebuine, dar acum dacă aș citi așa ceva... Oricum, el seamănă cu un labrador și sunt convins că primea sfaturi bune, altfel nu se explică politica diplomatică pe care a avut-o atâția ani cu Obama.

Pe data de 3 februarie 2007 am părăsit căminul și aveam să ajung acasă după câteva săptămâni bune, 7 mai exact. Trebuia să dau Semnele Lumii mai departe și asta m-a făcut să ies din casă în acea sâmbătă magică. Era cumva un cer roșu. Mie noaptea mi s-a întâmplat... Două nopți consecutive în care mintea mea funcționa cum nu a funcționat la tine, cititorule. Am plecat de acasă și împărțeam lumea în două tipuri: Cei care aveau culoarea albastră îmbinată cu negru – erau considerați din tabăra bună, iar cei îmbrăcați în roșu erau tabăra adversă. Cei îmbrăcați în verde erau neutrii. Am colindat tot orașul pe jos și am văzut grupuri de oameni cărora le atribuiam anumite caracteristici în funcție de numărul lor și de felul în care erau poziționați. Spre exemplu, dacă un grup de oameni aștepta în stația de autobuz, eu treceam și spuneam prin non-verbal, *da, da, voi sunteți cei cărora li s-au revelat Semnele Lumii trimise de Stăpânul Universului și acum stați aici și așteptați răsplata*. M-am gândit că trebuie să ajung

acasă la un moment-dat, dar nu mai aveam bani, întrucât i-am aruncat pe toți în fața vânzătoarei unui chioșc, crezând că banii sunt unealta diavolului. Și nu că n-ar fi... Am decis că trebuie să plec acasă pe jos (suntem în data de sâmbătă - 3 februarie 2007). Am mers până în Hărman (10 km) și simțeam că spațiul se dilată. Clar nu mai era aceeași lume pe care o cunoscusem în 20 de ani de viață. Și m-am uitat la mersul trenurilor. Dar nu pe acel tabel cu sens, ci la ce era scris pe pereți cu vopsea. Tu trebuie să înțelegi că mintea mea funcționa altfel. Am decis să merg cu ocazia. Se oprise un domn, nu știu pentru ce, s-a dat jos din mașină și a revenit. Cât timp tipul era plecat, am dat să deschid portiera mașinii, dar în zadar căci era încuiată. Făceam cu cineva care stătea la ocazie un fel de concurs al ultimei cifre și ne poziționam unul în spatele celuilalt. În mintea mea era concursul ultimei cifre, în mintea lui era să urce primul în prima mașină care ar fi oprit ca să ne ia la ocazie. Era și o mașină de poliție acolo, și mă gândeam că ei sunt poliția de frontieră a unui Univers paralel, în care îmi este cu desăvârșire interzis să intru. Ăsta e un motiv din cauza căruia nu am ajuns acasă. Așa că am făcut o plimbare prin Hărman. Era totul despre urmăriri, mașini care mă claxonau și mi se pusese un fulg în frunte pe căciulă, care-mi dădeau o poreclă de "moțatul". A fost momentul în care începusem să aud voci. …Păsări care zburau una în spatele celeilalte și vedeam asta ca pe o urmărire. Asta așa ca detaliu nesemnificativ până a spune că țiganii care așteptau trenul de Întorsura Buzăului ca să meargă la Budila sau Teliu mi-au dat o nouă denumire: Justițiarul. Ei discutau cel mai probabil între ei de Luis Lăzăruș care apărea atunci la OTV în fiecare seară, cel mai popular personaj la ora aceea care vroia să-i dea de urmă Elodiei, avocata dispărută ce s-a dovedit asasinată de soțul ei. Și am rămas să fac Justiție sau cel puțin să o mențin. Ceva mai târziu, o mașină fără călători, fără șofer, aștepta cu portiera deschisă în direcția căminului meu. Era o oportunitate uriașă pentru cineva care știa să conducă, să o fure, dar i-am

comunicat Tatălui meu că nu știu să conduc, iar apoi au apărut doi îngeri deghizați în oameni pentru a mă duce unde vreau eu. Mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi întâmplat, dacă nu în felul Avrig, poate în alt fel, așa că nu îmi pare rău când le-am spus celor doi să mă ducă în Brașov, adică în direcția opusă, cea din care venisem eu în urmă cu ceva timp pe jos de mi se păruse anevoioasă, un spațiu dilatat... Mă gândeam că voi merge pe colina Universității Transilvania pentru a mă întâlni cu iubirea mea, și muzica din mașină, de la casetofonul lor se schimba în funcție de gândurile mele.

Cei doi păreau trimiși de cineva să mă ia cu mașina, întrucât la intrarea în Brașov nu m-au lăsat la primul refugiu pentru a-și continua drumul, ci chiar au făcut un ocol pentru a mă lăsa exact la gară. Și parcă erau și ei din altă lume, întrucât nu înțelegeau indicațiile oferite de mine spre a ajunge la gară, fiind nevoiți să întrebe un cetățean ce părea a fi din grupul lor.

Am ajuns și priveam în stânga. Mergeam cu capul spre stânga, fără a avea grija unui cămin sau a unei hrane calde, pe o vreme de iarnă în care începuse să fulguiască. Și pentru că mi-am gasit un rol, eram Justițiarul. Eu fiind fumător, simțeam sevrajul în plămâni, dar nu aveam gândul că îmi trebuie țigară. Nu fumasem de mai bine de 8 ore. Am stat și m-am gândit ce aș putea face și am decis că îmi trebuie o pastilă să mă vindec. M-am oprit lângă un chioșc și fiind complet rupt de realitate am spus: dați-mi vă rog o pastilă. Eu mă gândeam că îmi dă o pastilă-medicament și mi-a dat o pastilă-gumă de mestecat. Am luat-o și am plecat. Începusem să văd limbajul Universului. Faptul că cineva se oprea sau își mișca piciorul însemna ceva, îmi indica ceva. Prin aceste semnale eu mă ghidam, îmi construiam realitatea, înțelegeam limbajul Universului. Felul în care oamenii erau poziționați sau numărul grupului de oameni care treceau pe stradă îmi indicau ceva. Îmi amintesc că la un moment dat o tânără care semăna leit cu o colegă de la facultate de care mie îmi plăcea, s-a oprit pentru a mă întreba ceva, eu nu-mi amintesc ce i-am răspuns,

dar ea a dat mai departe informația, grupului ei și mă gândeam cumva că e un fel de telefonul fără fir, o lume paralelă la care eu nu mai aveam acces, fiind singur, înfrigurat, înfometat, obosit și în plin episod schizo-revelativ.

Nu mai puteam să găsesc așa ușor căminul...

Tot în timpul acela, am avut o cruciuliță verde fluorescentă, pe care mi-a dat-o fratele meu. O țineam în portofel. Am luat-o și am pus-o pe o bancă din gară. Nu știu de ce. Am pus-o acolo și am plecat. După ce am traversat bulevardul gării, am văzut scris pe o mașină: *Isus* cu zăpadă. M-am oprit, am stat și m-am ofticat un pic, nu știu de ce. Am plecat, iar pe următoarea mașină era scris *Iisus*. Atunci mi-am amintit de cruciuliță și mi-am spus fără dubii că e un semn venit din partea Domnului. Așa că m-am întors, am luat cruciulița și am pus-o înapoi în portofel. Gândește-te puțin, cineva, un copil probabil, a scris Isus/Iisus pe geamul unei mașini acoperite cu zăpadă, dar toate astea se leagă. Nu așa lucrează Dumnezeu, prin oameni? Sau dacă nu vă place termenul de Dumnezeu, pot să-l numesc The Master System. Coincidențele erau prea mari și s-o zic pe aia dreaptă, coincidența e modul lui Dumnezeu de-a rămâne anonim. M-am gândit… eram nebun. Dar în același timp mi-era frig și nu aveam un adăpost în Brașov. Sau nu eram nebun. E foarte greu de dat un verdict pripit și superficial. Domeniul medicinei e unul în care nu s-au pus frontiere, așa că mi-e silă în continuare de psihiatri. Asta în cazul în care psihiatria face parte din domeniul medicinei, deși sunt cam sceptic în privința asta. M-am dus la fostul apartament. Trebuia să dorm undeva. Nu mai știam de mine. Era frig, dar eu nu gândeam atunci. Am sunat la interfon, dar am văzut că nu e numele meu acolo și m-am înfuriat. Am plecat. Nu m-am gândit nicio secundă ce fac sau poate mă gândeam la prea multe... Exact cum sunt păsările cerului care nu-și pun problema ce mănâncă – așa eram atunci, după ce

mi-a trecut furia cu faptul că fostul meu apartament rămânea "fost." Am avut și momente în care comunicam prin telepatie cu roboți, extratereștrii sau persoane reale care comunicau prin telecomunicații speciale. (Sunt eu nebun, dar telecomunicații speciale există deși, știu de la un ofițer STS că ei nu se ocupă cu așa ceva). Mi se dădeau indicații...

Am ajuns la o biserică și am văzut ceva, părea că se spălau bani acolo și m-am enervat foarte tare, pentru că un lăcaș de cult a devenit așa ceva. Mi-am scos pantoful și l-am bubuit cu toată forța de ușa bisericii. Apoi l-am recuperat și am mers prin zăpadă, cu pantoful în mână. Nu simțeam nimic, nu sufeream, nu-mi era frig, nu mi-a înghețat piciorul, doar am mers prin zăpadă cu piciorul gol. Am ajuns la gară și m-am urcat într-un tren cu destinația „nicăieri". Trenul mergea către București Nord. Controlorul de tren m-a pus să stau în fața ușii de la coborâre a primului vagon în care mă urcasem, ca o consecință a faptului că i-am spus unui călător din compartimentul meu că vreau să-l văd pe Mihai. Cine e Mihai? Webmasterul forumului HanuAncutei.com, un forum cultural pe care am activat peste 15 ani. De ce l-am întrebat de Mihai? Pentru că cineva din compartiment îmi dăduse o revistă din domeniul IT să mă uit pe ea iar eu făceam asocierea cu respectivul forum și cu faptul că aria IT era vehiculată la ordinea săptămânii, odată cu venirea lui Bill Gates în România. Controlorul când a auzit de la călător că vreau să-l văd pe Mihai, m-a pus să stau în capătul primului vagon al trenului cu destinația București Nord. Urma să fiu dat jos probabil în Predeal. E foarte greu de explicat ce am simțit eu atunci, văzând locomotiva electrică a unui tren, concomitent cu faptul că auzeam sunete cu care comunicam, lucruri aiurea pe care acuma nu le mai înțeleg. Dar, NU! Nu sunt deloc aiurea! Doar pentru că o gândire convențională, o gândire în serie nu coincide cu a celorlalți, nu poți cataloga așa ceva ca pe o prostie! Gândurile acelea din fața vagonului care-mi arătau spatele locomotive nu le pot dezvălui, și nu pentru că nu

aș vrea ci pentru că mai mult ca sigur, nu le-ai înțelege. Gravitația a deschis ușa de la toaletă și am perceput asta ca pe o "lăsare". Mă lăsa să stau acolo. Probabil de asta nici nu m-a dat controlorul jos, pentru că eram de negăsit. M-am dat jos în Câmpina. Nu știu de ce acolo. Pentru că era iarnă și noapte, mi se făcuse frig și am intrat în clădirea gării. Acolo vedeam coșurile de gunoi ca pe niște puncte strategice. Erau cetățeni în gară și unii din ei când își mișcau piciorul încălțat cu pantofi negri (pentru că Negru era culoarea țintă - nu știu de ce) eu eram cu privirea către acel pantof care bătea solul de nu știu câte ori și când se oprea pentru că omul se plictisea sau obosea, își întorcea vârful pantofului către alt punct strategic, până am ajuns, treptat, din obiectiv în obiectiv, să ajung cu privirea către steagul României ce era arborat pe o lance destul de înaltă și mi s-a comunicat, dar nu prin cuvinte, că pe ăla trebuie să-l apăr și să-l respect. A trecut ideea asta, mă simt mai bine și nu mi se pare aiurea privind în urmă. Pentru că atunci eram în cu totul alt Univers, într-unul pe care îl cunoșteam și cu care comunicam așa cum tu nu o poți face. Pentru că am comunicat că mi-e frig în timp ce stăteam pe peron, în secunda doi a apărut un tren. M-am urcat în el. Venea de la București, cu destinația Arad. Tu vezi un film acum, nu e nimic adevărat. Ceea ce ți-am povestit până acum nu e nimic adevărat, asta pentru că am și eu nevoie de o protecție, nu-mi permit să fiu ridiculizat. Sau hai să fiu, dacă atâta s-a înțeles din ce am povestit, mergem până la capăt, oricare ar fi acel capăt. În Brașov trenul a oprit pentru că era obligat să schimbe locomotiva electrică cu una diesel, pentru că pe traseul Brașov-Sibiu este linie neelectrificată, (înclin să cred că nici în Brașov nu ar fi oprit). Până în Avrig nu a oprit nicăieri și nici nu avea de gând să oprească. Mă simțeam cumva cu o anumită putere prin faptul că nu oprea. Nu știu de ce. Dacă stăm să analizăm lucid, poate că mecanicul a adormit deși e puțin probabil. Nu știu. Cum de s-a oprit trenul fix în Avrig? Avrig e un orășel mic. Acolo am coborât și făceam

cumva niște…. Nu, e foarte greu de povestit. Este ceva fantastic. Mi-e greu mie să-mi imaginez cu limbajul intern, înțelegi? Pentru fiecare mișcare pe care avem de gând să o fac, așteptam să mi se comunice. Spre exemplu, pentru a putea să se deschidă ușa compartimentului aveam nevoie ca gravitația să o întredeschidă, iar eu simțeam asta ca pe un semn că am voie să intru și să stau acolo. Insist să-ți imaginezi lucrul ăsta, că tu acuma vezi un film. Offf și e atât de greu!

Când trenul s-a oprit, aveam impresia că am pășit pe o altă planetă pe care cineva cultivase viața și eu am găsit cumva această viață. Și cercurile de OZN m-au supravegheat ca să nu fac rău planetei aceleia și viețiii de acolo. Atât de puternică era intensitatea experienței. Mesajul perceput de către mine din partea acelui cerc de OZN era: *OK, ai ajuns aici, ai grijă ce faci că te (supra)veghem!*

Am fost încercuit de niște OZN-uri. Asta e adevărat? Eu cunosc destul de multe din halucinațiile vizuale pe care le au schizofrenicii, și asta nu s-ar încadra acolo. Și spun asta pentru că pot identifica o halucinație de realitate. Mie personal îmi place să cred că acel cerc de OZN-uri care erau aprinse erau reale. Am dreptul ăsta, am dreptul de-a crede ce vreau chiar dacă asta nu înseamnă neapărat că este adevărat pentru tine.

A fost un cer roșu spre răsărit care aveam impresia că o să se prăbușească și o să înghită Pământul și pe mine odată cu el. Am văzut acel cerc de OZN-uri... Am căutat pe internet după mult timp, să văd dacă a mai văzut cineva, dacă au fost mărturii despre cercul de OZN-uri dar în zadar! Nu știu cum poate să fie o halucinație! E dificil... Poate să fie și o halucinație. Nu știu, sincer. Nu știu dacă e halucinație, nu știu dacă au fost într-adevăr OZN-uri. Oricum, eu nu știu. Dar ceea ce știu, eu pot să-ți zic sigur că le-am văzut și a fost ca și cum mă vegheau, mă supravegheau. Adică, *ok, ai grijă ce faci*! Mesajul acesta l-am perceput de la acel cerc de OZN-uri, pe care repet, e posibil să-l fi văzut doar în imaginația mea. Nu exclud varianta aceasta atâta timp cât nu excluzi nici tu ca el

să fi fost într-adevăr real. Am luat-o tot înainte, de-a lungul liniei ferate. Aveam impresia că sunt văzut, de universuri paralele, de oglinzi.... Nu știu. La un moment dat se făcea că eu eram un fel de tip care a ajuns la puterea supremă. Nu vreau să zic Dumnezeu că ar fi blasfemie să zic asta. Ajunsesem să fiu un tip care putea să joace butoanele cum vroia el. Am auzit niște chestii: stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept, ca o armată. *Armata lumii* era la dispoziția mea. Am zis că nu e ok așa și am plecat din acel punct. Aveam impresia că cei de pe Pământ se uită la mine și la mesajele pe care Dumnezeu mi le-a dat în acea Revelație din data de 31 spre 1 februarie 2007 pentru a le comunica și lor: Crucea simplă, numerele naturale, o biserică, proverbele românești, drapelul României și planiglobul împărțit geo-militar așa cum e acuma. E destul de aiurea pentru că în momentul de față eu sunt perfect lucid (sau nu) iar atunci, în 2007 când s-a întâmplat, comunicam asta cu talpa pe zăpadă celor care mă urmăreau prin nu știu ce mijloace. Aveam impresia că toate televizoarele de pe Pământ sunt pe aceeași frecvență și toată populația planetei se uită în sincron la mine, la Semnele Lumii pe care mi le-a transmis Dumnezeu și pe care eram dator să-l transmit mai departe. Poate nu e prea mult să spun, sau să-mi permit să cred că existau niște unde din domeniul neuro-fizic ce erau îndreptate spre mine care nu sunt cunoscute încă. În fizică nu s-au pus frontiere, în neuro-științe de asemenea. Recunosc că e mai mult decât aiurea, dar mie mi se părea și mi se pare ceva de o importanță extremă. Profanii nu vor fi înțeles nimic și dacă ți se pare total absurd ori prostesc, te invit să azvârli cartea așa cum o cerea și Dostoievski în Frații Karamazov, cu atât mai mult cu cât a mea e mult sub ea. După ce am coborât din tren, mergeam în sus și în jos de-a lungul unei șosele, pentru că forma de relief a orașului Avrig e așa...ca un deal, de la gară până în oraș. Sus se află Judecătoria – o clădire acoperită cu sticlă neagră. Mă temeam de ea. Îmi spuneam că acolo e Dumnezeu și Judecata și tot mergeam în jos. Apoi iar în sus, până la clădire și în jos

către linia ferată. Apropo, pe lângă mine treceau mașini cu numerele de înmatriculare în ordine crescătoare XX01XXX, XX02,XXX XX03XXX, XX04XXX și-mi atrăsese atenția lucrul ăsta, eram atent la asta. Treceau în ordine. Pe lângă asta, culorilor mașinilor dar nu numai, le atribuiam numere. Verdele însemna 5, roșu însemna 6 și 7, gri însemna 8 și 0, galben însemna 3, albastru deschis însemna 9 iar 1, 2 și 4 însemnau de cele mai multe ori negru, dar aveau libertatea de-a-și însuși orice culoare, mai puțin cifra 1. Și nu doar mașinilor ci și vestimentației persoanelor, plus tot ce însemna Universul meu exterior, adică o bulă mică ce o poate pătrunde un om, atât cât îi permit capacitățile și funcțiile cu care a fost înzestrat pentru a supraviețui. Însă un alt fel de Univers. Profanii sau cei ce cunosc puține despre el, ar spune un Univers urât, dar ei n-au cum să știe, pentru că după cum bine spunea Ludwig Wittgenstein (avionul supersonic al filosofiei secolului XX), tu nu poți ieși din propriul sine. Încă odată, nu cred că-mi va putea explica nimeni că e o chestie de schizofrenie, deoarece eu am stat de vorba cu foarte mulți schizofrenici, în spitale și la un centru unde schizofrenicii au diverse activități și din ce am auzit eu, boala lor s-a manifestat destul de banal. Poate prin afirmația asta poți crede că mă cred special sau că dau impresia asta, dar acest lucru e strict problema ta și te las să o judeci după buna voință.

Aveam impresia că sunt Justițiarul, că trebuie să fac justiție. Și asta mi-a rămas într-o oarecare măsură și după ce am fost externat. Am un spirit justițiar foarte dezvoltat și nu suport injustiția. Pe lângă faptul că numerelor le atribuiam culori, am început să asociez numerelor lucruri. Unu însemna unicitatea, Dumnezeu; numărul doi – cuplul; numărul trei – Sfânta Treime; numărul cinci – perfecțiune; numărul 4 și 6 – moartea; pentru că porunca 6 este *Să nu ucizi!,* (ca să îți faci o idee despre ce tipuri de asocieri făceam). Numărul 7 era cumva inversul lui 3, de la 10 întors și evident cifra cu noroc, numărul 8 – cifra lui Dumnezeu, pentru că El are opt litere, cifra 9 era

cifra nebuniei și a chestiilor cu care se ocupă magia și 10 nu există pentru că e 1+0, care indică 1, conform numerologiei. Schizo-revelația mea luase o atât de mare amploare încât eram cu totul în alt Univers. Eram în Universul acesta, dar eram în cu totul alt Univers. Înțelegi ce îți spun? La mine s-a manifestat minunat, *beautiful* ca să zic așa. Asta doar prima oară...

E o boală minunată? Până la un moment dat. Schizofrenia are și momentele ei de parșivitate. Cea mai crâncenă halucinație a mea este să văd între realitate și imaginație unde linia de demarcare nu e la mijloc, ci e mai mult spre realitate -asta în cazul halucinațiilor vizuale- ca și moment de parșivitate al bolii, un păianjen mai mare decât cel din Lord of the Rings 3, o tarantulă uriașă care s-a urcat pe biserică ce a fost văzută ca halucinație morbidă, un an mai târziu, când am fost decompensat și zilele care au urmat eu simțeam că trece tarantula peste mine. S-a micșorat din ceea ce avea să fie la mărimea unei biserici în ceea ce avea să devină la nivelul camerei mele în care stăteam și nu puteam dormi nopțile pentru că mă ataca, și trebuie să-mi construiesc o sabie imaginară cu care să o omor. După care tot așa. Ea revenea, eu o omoram. Ea revenea, eu o omoram, ea revenea, eu o omoram. Ea revenea, eu o omoram. Nu o vedeam. Era o halucinație vizuală, dar nu una concretă, așa cum apare în filmul *A beautiful mind*. De fapt, prin halucinație vizuală - o formă de halucinație destul de rară la schizofrenici - se înțelege ceva între realitate și imaginație cu înclinații mari către realitate. Nu vezi realmente persoana, sau obiectul, ci e ceva între, dar nu egal, ci cu dirijarea sensibilității dinspre imaginație către realitate. Partea în care am fost internat la Spitalul Militar Central ca urmare a episodului Câmpina se pune a fi psihoză? Nu cred! Partea proastă a fost, că în Avrig eu ajunsesem dimineața – era sâmbătă spre duminică și duminica se țin slujbe la bisericile ortodoxe. Hai să spunem că l-am auzit pe Iisus spunând prin vocea mea: *Vai vouă*

fățarnicilor!, VAI VOUĂ! deși urgia mea prin cuvinte aduse oamenilor care frecventau biserica era mult mai cumplită, urgie a cuvintelor pe care nu mi-o mai amintesc. Era multă lume în biserică, dar eu am intrat doar până în pangar. Nu știu de ce nu am intrat în biserică. Erau oameni și în curte. M-am luat de două persoane: de o fată și de o fetiță care se îmbrățișau. Cu cât le strigam mai tare „Vai vouă fățarnicilor!"cu atât ele se îmbrățișau mai tare. Erau tipi în curte care stăteau tot câte trei și eu îmi spuneam: uite de-a stânga și de-a dreapta, de partea Raiului și de partea Iadului... Și strigam acolo cu o voce disperată, nu-mi amintesc ce, după cum am menționat. Am intrat într-un delir mistic extraordinar de mare. Am fost avertizat să tac, asta mi-o amintesc. Și era ceva legat și de numărul 86 pe care îl asociam în clipele alea cu mozaicul vechilor blocuri. Știam că sunt două puteri care vor să se închidă una pe cealaltă, ca și cum ar fi fost două cupole și cine reușea să o pună pe ultima câștiga. Aveam o fixație pentru serviciile de informații românești – SRI și SIE, eu fiind elev la școala de poliție în urmă cu un an de la data prezentei experiențe pe care v-o relatez acuma. Și am simțit cumva că SRI *a pus prima cupola*, apoi SIE i-au acoperit și au câștigat. Ei aveau să lase Universul deschis, nefiind nimeni peste ei care *să mai pună o cupolă*. Începe să îmi placă ce scriu și nu mai simt nevoia să fac justificări despre normalitate sau anormalitate sau de cât de aiurea e să gândești așa. Cum a fost a fost, și asta e. Treaba mea cu acest mic volum e să împărtășesc experiențele mele și nu cred că m-am îndepărtat foarte mult de țel. Nu știu dacă a fost chiar delir mistic. Sincer, nu știu. Poliția nu a intrat, nu a avut curaj să intre în curtea bisericii. O fi sunat cineva să le spună că e unul care deranjează. Polițiștii nu aveau gradul la vedere (agent, comisar, etc.). Asta pentru a nu-i putea recunoaște ulterior. Eu îmi făcusem inițial o idee, cum că ar fi vorba de poliția Necuratului, ei neavând gradele la vedere, și în loc de grade aveau acel scai negru, dar aceștia și le-au scos pentru a nu

putea fi identificați în eventualitatea în care eu le voi fi făcut o plângere penală pentru agresiune și nu pentru că ar fi poliția necuratului. Că la o adică, toată poliția e a "necuratului". Am fost încătușat, dar cu mâinile invers. Am avut impresia că mă vor face punct mic, că voi fi strâns atât de tare încât voi fi murit cu siguranță. În clipa aia, l-am strigat pe Iisus, așa cum cel care merge prin deșert caută o oază, și atât de disperat eram după Iisus încât acesta nu m-a lăsat la greu. Am putut respira din acea poziție în care polițiștii m-au legat cu cătușele. M-au pus pe bancheta din spate a unei mașini de lux de culoare argintie, în poziția culcat lateral, și am fost torturat timp de peste oră. Mă strângeau foarte tare cătușele. Am aflat mai târziu de la un pacient că erau cătușe austriece nu românești. Eu am făcut la Școala de Poliție, Tactică Polițienească și cătușele românești nu te strâng atât de tare încât să-ți taie pielea până aproape de os. Am și acum cicatricea... Am fost bătut în sediul Miliției – eu așa îi spun, în anul 2007, la o lună și patru zile de la intrarea României în Uniunea Europeană, am fost bătut nu în sediul Poliției, ci în cel al Miliției. Am fost bătut cu tomfa, stând pe scaun. Aici nu mai e paranoia, nu mai e nebunie, nu mai e delir mistic, e Adevărul sută la sută. Spătarul îmi despărțea mâinile însângerate și încătușate de corp și mi se dădea tare cu tomfa. Apoi mi s-a dat peste încheieturile însângerate de la mâini, peste craniu, peste coloana vertebrală. A venit un milițian și a dat cu piciorul în scaun. Eu m-am răsturnat și atunci au început să-mi dea în tălpi. După fiecare lovitură eu strigam: Justiția! Justiția! Justiția! Dar parcă nu era glasul meu... Eu n-aș fi spus așa ceva, înclin să cred că cineva vorbea prin mine! Aș fi strigat ceva de genul, AUUU!!! Nu mai dați, AUUU!!! MĂ DOAREEE! NU MAI DAAAȚI!!! În schimb eu strigam JUSTIȚIA! JUSTIȚIA! JUSTIȚIAAA! Ce o fi însemnând asta? *Fericiți ce înșetați de dreptate căci aceia...* După care am crezut că mă vor ucide, că mă vor electrocuta, pentru că m-au băgat într-o dubă care nu aparținea ambulanței. În dubă erau

niște fire și mă gândeam că mă duc să mă electrocuteze, să mă taie, să mă înece sau ce știu eu ce grozăvii ar fi putut face din mine, având în vedere experiența cumplită pe care nu o pot uita toată viața și care a lăsat cicatrici pe mâna dreaptă, și una uriașă în suflet.

M-au dus în acea dubă și a zburat un elicopter deasupra dubei. Nu e minciună, nu e paranoia, nu e nebunie. Nu știu ce a fost cu acel elicopter, nu știu cine era în acel elicopter. Nu știu de ce aș fi fost eu atât de important ca acea dubă să fie urmărită de un elicopter. Pe cuvântul meu, asta nu este paranoia. Era efectiv zgomotul unui elicopter care a zburat deasupra dubei la o înălțime de aproximativ un metru și eu m-am bucurat în sinea mea, zicându-le milițienilor cu care eram în dubă: „*Ha, sunt masonii, nu aveți ce să îmi faceți. Sunt masonii, au venit să mă apere*". Moment în care aceștia s-au speriat. Poate era o idee aberantă asta, cea cu masonii; se vehiculează des când e vorba să se facă glume cu paranoici dar atunci, așa mi-a venit să spun, și repet, polițiștii s-au speriat. Varianta mea subiectivă, e că dacă acel elicopter nu ar fi zburat deasupra dubei în care eram însoțit de cei doi polițiști, m-ar fi dus undeva să mă ucidă. Poate fi și asta o variantă sau poate e nebunie. Dar uneori, nebunia capătă forme frumoase.

M-am trezit, ca să zic așa, pe un scaun, tot legat cu cătușe, în fața unei asistente care scria liniștită. Deci pentru ea era ceva normal ca poliția să aducă oameni încătușați acolo. Am fost internat la cel mai mare spital de psihiatrie din estul Europei, Spitalul Dr. Gheorghe Preda din Sibiu, timp de 46 de zile. Mi s-a pus diagnosticul de schizofrenie paranoidă cu delir mistic și du-te în societate băiete! Am fost externat în stare ameliorată, după care mi-am continuat semestrul doi al anului întâi la Facultatea de Psihologie și Științele Educației. Asta a fost. Dar a fost mai mult decât atât, adică eu ți-am zis ce îmi amintesc pentru că a trecut mult timp și sunt unele lucruri pe care nu le pot reproduce decât cu limbajul intern, ca să nu luăm în considerare că multe se pierd în negura timpului. Dar

mie mi s-a părut fascinant cum vedeam lumea și cum credeam că încearcă lumea să comunice cu mine prin bătutul picioarelor, prin telecomunicațiile speciale prin culori și numere care aveau o semnificație. E și o parte de nebunie, e și o parte reală. Tu, analizezi, judeci, alegi ce versiune vrei tu sau poate ți-e prea greu să faci asta.

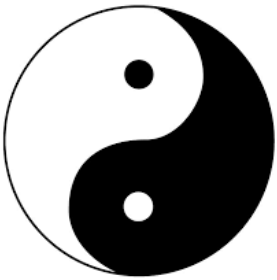

Și ce mi se pare mai fascinant, e acea iubire extraordinară pe care Dumnezeu o indusese în mine, dar mai mare a fost dezamăgirea de-a ști că "*S-a întâmplat, doar în capul tău și te iubesc atât de rău, de fapt... doar mi-e rău".* La externare am plecat fără buletin și fără bateria de la telefon, asta nu-ți spune nimic? Partea strigătoare la cer este că au amenințat-o pe mama mea când a venit să mă preia în vederea externării, că o va interna și pe ea, pentru că a făcut atâta gălăgie când a cerut buletinul meu. Înclin să cred că nu mi-a fost înapoiat actul de identitate pentru a fi în imposibilitatea de a le face plângere penală polițiștilor pentru agresiune. În intervalul de timp în care probatoriul a fost aproape inexistent, am inițiat plângere către Parchetul de pe lângă Tribunalul Sibiu. Dacă mama mea ar fi avut mai mult sânge în ea, și ar fi chemat atunci poliția să facă o anchetă cât de cât, lucrurile erau calde și se întâmpla să cadă multe capete. Chiar și în contextul în care în curva asta de țară ordiară și mizerabilă, lucrurile merg cum merg. Îmi pare rău că procurorul Stănilă Cornel care a instrumentat dosarul, m-a chemat frumos la audieri și m-a pus să îi justific pe

polițiștii care m-au supus la rele tratamente. M-am supărat atât de tare... și mi s-a părut deosebit de absurd!
„*De ce crezi că te-au bătut? Scrie acolo!*” spuse procurorul de caz. Mi s-a părut atât de absurdă și de nesimțită abordarea lui încât am strigat la el. *Cum adică să le justific relele tratamente ce aduceau a tortură?* Orice om ar fi făcut asta. Dar el fiind magistrat nu e învățat să i se țipe. El e magistrat, are armă cu glonț real, e Superman... Și a zis:
„*Nu tipi tu la mine! Scrie ce vrei tu acolo, semnează-te și gata!*” La care eu: „*Bine, vă rog să mă scuzați*”. A fost justificată reacția mea: cum să mă pui pe mine să explic de ce m-au torturat miliția timp mai bine de o oră? Dar pentru că el era magistrat, mi-a zis să scriu ce vreau și a făcut o caricatură de anchetă. Nu și-a dat nici un interes. A scris că eram nebun și că am amenințat lăcașul de cult. Nici măcar nu i-a audiat pe polițiștii care m-au bătut. În Codul penal, ceea ce mi-au făcut, se numește tortură și supunere la rele tratamente. Procurorul a scris că medicul psihiatru curant trebuia să mă ducă la medicina legală, dar de ce nu m-au dus? Cei de pe secție au văzut vânătăile și nu au făcut nimic. Ce nu te omoară te face mai puternic.

În încheiere, nu știu dacă va putea cineva să-mi descifreze revelația. Ce a fost atunci la Avrig? Ce a fost atunci în seara când am primit Semnele Lumii? A fost ceva magic, cu adevărat magic, magic la propriu. Cu timpul poate o să înțeleg mai bine. Pe mine o să mă zgândăre asta toată viața, e clar, nu neapărat ca o traumă, ci pur și simplu pentru că vreau să înțeleg ce a fost atunci. La momentul de față, zic, da, se poate zice, e schizofrenie. Boala s-a declanșat cu un tablou psihotic, cum spun psihiatrii și atât. Însă ei nu au fost în pielea mea, ei nu știu. Ei nu știu despre schizofrenie decât ce au studiat din niște tratate groase de psihiatrie. Dar ce a fost atunci... Hmm! E cea mai valoroasă experiență din viața mea. Ce a fost..? Eu nu exclud în totalitate faptul de a-mi fi vorbit Dumnezeu. Știu că e vorba de o boală care implică modificări în creier, însă

poate nu voi/vom ști exact niciodată ce a fost atunci. A fost ceva magic, așa am simțit. Simțeam bunătate în inimă și mă bucuram că Dumnezeu mi-a arătat calea prin care putem ajunge la pozitivitate și bunătate, așa ca printr-un vis. Nu știu cum să-ți explic pentru că tu nu ai avut niciodată o Revelație și nu poți înțelege, nu-ți poți imagina crucea, numerele naturale, proverbele care mi s-au arătat/revelat într-o formă la care eu nu mai am acces spre a ți-o comunica. Nu pot să îți comunic ce a fost pentru că eu am simțit și îmi pot explica mie, doar vag și prin limbajul intern, dar nu reușesc să te fac să înțelegi pentru că tu nu ai trăit experiența. Vreau să cred că poate fi vorba mai mult de schizofrenie. Vreau! Însă eu sunt și un om al științei și un om al credinței, acestea nu se exclud. Problema creaționism vs. evoluționism este greșit pusă. Se poate ca Dumnezeu să fi creat Universul și să îl fi lăsat să evolueze. Mai târziu vei citi o abordare interesantă despre Dumnezeu. După ce am trăit, eu așa simt: e ceva mai presus de noi și noi nu putem înțelege acel ceva mai presus de noi pentru că suntem limitați. Și până la urmă, când Dumnezeu îți vorbește, Acestuia nu-i place să te fălești, nu-i place să le spui și altora și găsește să-și păstreze aninmatul prin toate mijloacele posibile, inclusiv, metoda schizofreniei.

7. Sistemul psihiatric din interior – strigăte, camere de izolare și uși încuiate

Înainte să citești ce am de spus în capitolul ăsta dureros de sensibil, vreau să citești mărturiile unui OM care a povestit pe Internet o experiență cu "minunatul" sistem psihiatric românesc. Acesta se potrivește fiecărei experiențe în parte din fiecare capitol în care este tratat subiectul *sistemul psihiatric*, sistem pe care am ajuns să-l cunosc pe viu după cum bine știi. Așadar, să ascultăm ce are de zis OMUL:

Sunt schizofrenic din tinerețe. Acum am 40 de ani, dar pe la 34 am avut contact cu partea dură și ascunsă a psihiatriei. M-am decompensat prin septembrie, adică am intrat într-un episod psihotic cu tot tacâmul: halucinații auditive și vizuale - foarte interesante de altfel -dromomanie, adică plecam așa unde îmi venea pe jos sau cu trenul. Am ajuns în orașe aflate la 400 km de casă de unde mă întorceam acasă după scurte vizite, acte distruse, tratament abandonat, dealtfel mă consideram foarte sănătos și chiar nu mai vroiam nici pensia să o primesc. Aveam un delir mistic bine organizat și așa am dus-o până pe 31 decembrie când am hotărât să mă internez. Dar aveam o mare problema la picior având mușchiul gambei zdrobit de la o lovitură că de, te mai bate lumea când nimerești unde nu ai treabă. Paznicul nu m-a lăsat să intru la spital pentru că mai intrasem de câteva ori ca să iau masa și mă scosese de acolo, așa că nu m-a crezut ca am nevoie de internare. Credea că venisem să mănânc. În paranteza fie spus, în nebunia mea, mi se părea foarte firesc să intru în spital și să mă duc pe vreo secție la ora mesei și să mănânc acolo. Bun, văzând că nu mă lasă și piciorul arăta de parcă aveam gangrenă, vânăt, umflat, sticlos și dureros, am vrut sa merg la o mănăstire cu gândul că m-or obloji călugării. Am luat trenul în seara de revelion, dar am adormit și m-am trezit la Târgu Jiu. Am luat alt tren ca să mă întorc, dar din nou, am

adormit și am fost trezit într-o haltă de către conductor, mult după ce trecusem de mănăstire. Am coborât cu gândul să aștept alt tren, ca să mai fac o încercare de a ajunge la mănăstire, dar piciorul mă durea așa tare, că abia mai mergeam. Așa că am luat primul tren care a oprit și am mers la Deva. Din gară, am chemat o ambulantă de la un telefon public și m-au dus la spitalul municipal. Acolo mi-au făcut radiografii și a venit un doctor chirurg să se uite la picior. Menționez că eram liniștit, politicos și foarte cooperant. Mi-a zis că am mușchiul zdrobit și am nevoie de repaus la pat. Eu am zis că sunt de acord, numai că ei văzând că sunt bolnav psihic, au zis că nu au locuri și m-a întrebat o doamnă doctor așa, șăgalnic, dacă nu aș vrea eu sa merg la ZAM. Pentru cine nu știe, Zam e o comună din Hunedoara unde e un spital din ăsta mare de psihiatrie gen Socola. Se numește spitalul pe psihiatrie și măsuri de siguranță Zam. Eu am zis că mă duc, dar dacă nu se poartă cum trebuie cu mine, nu stau. A zis că bineînțeles că pot pleca oricând dacă nu îmi convine ceva. Ce nu știam eu atunci, e că dacă te duce cu ambulanța acolo, nu mai pleci când și dacă vrei. M-au dus cu o salvare dacia papuc, însoțit de o asistentă. Ajuns acolo, mă impresiona firma de la intrare, aia cu măsuri de siguranță. Mă întrebam ce or fi alea și aveam să aflu curând. Spitalul are două clădiri: una veche care a fost conac pe vremuri, cu un etaj, și un bloc de patru etaje gen bloc de nefamiliști cu câte o secție pe fiecare etaj. M-a văzut o doamnă doctor care era de gardă, am vorbit frumos cu dânsa, nimic din comportamentul meu nu arăta că aș fi violent sau recalcitrant, dar probabil așa e procedura. Trebuie să treacă un timp până se convingă dacă ești sau nu violent. Așa că după ce am făcut un duș în clădirea veche, la parter și mi-au dat pijamale dar nu și papuci de casă. Eu mi-am luat ciorapii, dar bocancii nu. Credeam că îmi dau și papuci. După asta așadar, mi-au deschis o ușă pe care scria SECȚIA ÎNCHISĂ. Dacă există vreun loc unde ar trebui pusă o inscripție ca aceea pe care o descria Dante că e pusă

la intrarea în Infern, dar pe dinăuntru în așa fel încat să o citești după ce intri, cred că în acel loc ar trebui pusă inscripția "Lăsați orice speranță, voi cei ce intrați aici".

Brancardierul-gardian mi-a zis să intru în primul salon și mi-a indicat patul meu, unul din cele patru. Mirosea a urină atât de tare că am început să lăcrimez. Erau încă patru pacienți, trei făceau pe ei și nu se puteau deplasa iar al patrulea, un tânăr se ghemuise în pat cu unul din cei trei, pentru că patul pe care mi l-au dat mie fusese al lui, dar i s-a spus să stea cu celălalt în pat, probabil nu era loc în altă parte nu știu exact. Am stat în pat, m-a luat somnul și am adormit. După un timp, nu știu cât trecuse, cineva pe hol suna un clopoțel cum se suna la școală în recreație. Era ora mesei. M-am dus doar în ciorapi pe cimentul rece în sala de mese, o sală măricică de vreo 50 de persoane și am aruncat o privire. Am văzut inși cu care nu ai fi dorit să fii pe aceeași planetă darămite să dormi în aceeași cameră cu ei, asa de evident era după înfățișare cam ce aveau în minte. Am găsit un singur loc mai în spate și am așteptat cuminte lângă un tip înalt, chel, cu privirea sticloasă și care stătea cu gura larg deschisă. Acolo, bărbații serveau masa. Unu era la oficiu, și printr-un fel de ghișeu îi dădea celuilalt niște cupe de inox cum nu mai văzusem de pe vremea comunismului, unde erau pe la cantine, și mi-a pus o cupă cu supă în față. Am cerut politicos o lingură dar mi-au spus să mănânc cu mâna, că nu are să îmi dea. Am băut supa rapid, și felul doi fiind zi de sărbătoare, totuși ne-au dat sarmale - trei bucăți. Cel de lângă mine pe care l-am descris adineauri, mi-a zis scurt: Dă-mi mie mâncarea că iți dau o țigare, la care eu am replicat cu: "Domne nu fumez si mi-e foame". Nu a renunțat, m-a măsurat din priviri și posibil cele 80 de kg ale mele i-au spus ceva, așa că a zis doar: Lasă că vezi tu mai târziu. Ei, și acum să vă zic ceva ce nu credeam că există. În fundul sălii, pe niște bănci, stăteau niște pacienți cu pijamale sfâșiate, fără papuci ca și mine, cu urme evidente de lovituri pe față. Care cu buza

spartă, care cu arcadele sparte, ochi învineţiţi etc. Ei, ce se întâmpla: Când acestor amărâţi li se puneau cupele de mâncare şi bucata de pâine în faţă, imediat veneau unii din săli şi le luau mâncarea din faţă. Am rămas uimit, mă gândeam că li se vor da alte porţii sau li se va spune celor care le luaseră mâncarea să le-o dea înapoi. Nici pomeneală! Oamenii ăia nu au mâncat nimic. Posibil să apuce să mănânce dimineaţa sau seara când se venea cu masa la salon, adică ne dădeau o bucată de pâine unsă cu margarină sau pate. Seara am ieşit din salon şi am vrut să cer o alifie pentru picior că aveam de la Deva, dar mi-o opriseră în sala asistentelor. Am bătut la uşa de la hol, normal cum se bate la uşă şi imediat, a apărut din oficiu un gardian care mi-a aplicat în zona splinei o lovitură cu o coadă de mătură foarte tare, încât m-am aplecat de durere, după care mi-a mai tras una şi pe spate şi mi-a zis scurt: De ce baţi bă la uşă? Marş în salon! M-am supus, dar zău că dacă îmi zicea de la început că nu am voie să bat în uşă şi să intru în salon o făceam, fără să fie nevoie de violenţă, dar se pare că asta e metoda preferată în spitalele rurale. În tot timpul ăsta, adică până a doua zi, nu mi-au dat papuci şi când mergeam la WC mă udam şi puneam ciorapii pe calorifer la uscat. Din salon, auzeam cum sunt loviţi unii pe hol de gardieni, şi a doua zi, m-au transferat la etaj că au văzut că nu sunt violent şi acolo erau bolnavi ca în orice secţie de psihiatrie din vreun spital. Dar mă întreb şi acum, ce se înâmplă în secţia aia cu cei care nu au puterea să îşi apere mâncarea, care nu se pot controla, care iau tratament obligatoriu şi puternic, iar dacă nu mănânci are un efect devastator? Ce se întâmplă dacă nu au pe nimeni să vină la ei să-i scoată de acolo? Eu abia după 7 săptămâni am fost lăsat să plec, deşi cerusem după o săptămână externarea. Cred că în astfel de locuri, presa nu are acces şi ce se întâmplă acolo, sunt drame şi abuzuri de nedescris. Am auzit şi încă aud de mulţi pacienţi care au fost ucişi acolo de către alţi pacienţi. E o lume secretă, urâtă şi evitată pentru că există încă percepţia

că bolnavul psihic e un rebut, care nu mai are drepturi și trebuie să fie izolat sau să dispară cât mai repede fizic din lume.

OMUL acesta a povestit experiența lui cu un spital cu care eu, din fericire nu am avut contact, dar despre care am auzit că se întâmplă grozăvii. Mă întreb, instituțiile statului, ONG-urile, presa, Biserica Ortodoxă, ce mama naibii păzesc? Nu ar fi fost improbabil să am contact cu respectiva instituție, deoarece și eu aveam tendința să circul cu trenurile patriei în momentele mele schizotipal-revelative. Drama acestui OM o putem transpune în drama oricărui pacient care a făcut cunoștință cu psihiatria românească, cu secțiile închise sau cu cele din mediul rural. Sau cu ambele. Țin să precizez că eu mă aflu într-o oarecare măsură în aceeași situație cu OMUL care a avut experiența de la Zam - Hunedoara (și pe care, din păcate nu a prezentat-o atât cât mi-aș fi dorit) privind experienta cu spitalele de psihiatrie de tip penitenciar (chiar dacă nu au oficial statutul asta). Și eu sufăr de schizofrenie de la vârsta de 19 ani și am fost internat până acum de 18 ori, deși am 31 de ani la momentul scrierii acestei cărți. Cel mai înfiorător spital a fost de departe secția închisă de psihiatrie a Spitalului Județean Cluj-Napoca, dar înjositor a fost și Spitalul de Psihiatrie Mihai Eminescu din Brașov. La Cluj Napoca am fost internat cu forța și fără a fi agresiv sau să fi avut un comportament deviant, am fost legat in camașa de forță și chinuit timp de 16 ore. Pe parcursul celor 6 săptămâni de detenție (deși, repet, nu am fost internat în urma unei hotărâri judecătorești) am mâncat lături la propriu, am văzut oameni murind în fața mea, pacienți neglijați în totalitate de personalul medical incompetent, și practici ale asistenților ce dau naștere celor mari indignări și revolte, și care i-ar face invidioși și pe ofițerii lagărelor naziste: strangularea cu cabluri pentru a imobiliza pacienții ce urmau a fi băgați în cămașa de forță, sedarea prin surprindere (!), sedarea ca metodă coercitivă,

fum de țigară de-l tăiai cu cuțitul,, mirosuri grele ce te făceau să-ți vomiți și mațele și multe alte mizerii pe care voi încerca să le relatez mai târziu.

După ce m-am externat din fiecare spital de psihiatrie, am depus plângeri penale la Parchet și am cerut să fie cercetate cadrele medicale și auxiliare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal precum și pentru alte infracțiuni printre care: supunere la rele tratamente, furt, abuz în serviciu și așa mai departe... Procurorii au dat neînceperea urmăririi penale de fiecare dată pe motive de genul genul "*ați fost bolnav și era necesar să vi se acorde asistența medicală psihiatrică*". Îți dai seama ce grijulii au fost acei indivizi cu mine? Îmi vedeau suferința și s-au gândit să mă ajute, să mă îngrijească. Vai, mersi! Cu cămașa de forță în primă fază, apoi cu injecții duble de Plegomazin de 20 de ml. O parte interesantă, e că un pacient fusese internat la secția de la Spitalul Județean Cluj Napoca prin transfer de la spitalul din Borșa, iar acolo, conform spuselor acelui pacient e mai rău. Nici nu-mi imaginam că se poate mai rău de atât! Din câte am auzit eu, la Borșa e un azil/spital de boli psihice, care e împrejmuit cu sârmă ghimpată asemeni fostelor lagăre naziste de exterminare, iar pacienții se dau cu capul de perete ore în șir, sau chiar toată ziua. Una peste alta, concluzia intermediară care ar fi? Că trebuie să-ți faci dreptate singur dacă autoritățile se raportează la abuzurile din spitalele de psihiatrie cu: *ați fost bolnav și era necesar să vi se acorde asistența medicală psihiatrică.* Dacă ar fi să mă întorc în timp și aș mai fi închis acolo în acea secție, aș organiza o revoltă împreună cu unii pacienți ce ar încerca să aibă ca rezultat legarea șefului de secție, a brancardierilor și a asistenților cu cămașa de forță, le-aș fi dat să mănânce lăturile alea cu forța și i-aș lăsa să facă pe ei, așa cum au făcut și ei cu pacienții, care săracii nu au altă vină decât aceea ca sunt bolnavi, iar bolnavul e tot bolnav indiferent ca e bolnav fizic sau psihic. Spre exemplu, acolo pe secția de la Cluj, era un adult care dăduse în mintea copiilor,

dar era ca un înger de cuminte și vorbea ca un copil. Cadrele medicale urlau la el când vroiau să-l găsească, să-l cheme la masă sau să-i aplice tratamentul și nu numai. Tot aceste cadre medicale zbierau la fiecare pacient când aveau nevoie să se li se înfățișeze lor, exact ca în armată.

Așa cum spuneam la începutul acestei cărți, lucrarea de față nu e doar despre mine deși am vrut cu tot dinadinsul să-mi fac cunoscută o parte din poveste și să relatez cum se manifestă boala când e în remisiune, care au fost premisele declanșării ei, așa cum a fost în contextul internării de la SMC din București, Sibiu și de la Spitalul Militar Cluj Napoca. Aș vrea să reiau puțin drumul suitei mele de internări, să încep cu cea care avea să devină prima secție în care ești tratat ca un reziduu, doar pentru că ai o boală psihică, adică, o durere imensă de natură sufletească. Și începem cu Spitalul "Dr. Gheorghe Preda" din Sibiu nu înainte de-a preciza că pentru mine, autorul, experiențele traumatizante ale psihiatriei nu m-au ocolit și nici n-aveau cum să facă asta în contextul în care am avut 18 internări. Chiar de-aș fi stat numai pe secțiile deschise. Gândește-te doar la număr, 18!

După cum am menționat și detaliat în capitolul 3, am fost un tip perfect sănătos, neexistând premise pentru a avea o boală de natură sufletească, dinaintea admiterii în respectiva instituție de învățământ pe care am amintit-o în repetate rânduri și despre care nu-mi place, ba chiar mă irită, să amintesc. Factori genetici, de asemenea inexistenți.

Nu-mi place să reiau, dar motivul bolilor mele neuro-psihiatrice, e strict consecința a ceea ce s-a întâmplat în poligonul de trageri de la Câmpina. Sunt suspect și de coreea Huntington întrucât îmi tremură mâna când duc lingura cu mâncare la gură și tresar anumite părți ale corpului în mod necontrolat când stau liniștit. Lucrul ăsta mi se va confirma sau infirma peste 3-4 ani, vârsta standard la care apare coreea Huntington. Dar hai să revenim la subiectul nostru.

Următoarele internări de după "primele iubiri" detaliate în capitolul 5 s-au bazat pe ștampila primului medic – de la Spitalul Militar Central. Și a urmat avalanșa: Spitalul MAI prof. Dr. Dimitrie Gerota, **Spitalul dr. Gheorghe Preda – Sibiu**, Spitalul Militar Cluj Napoca**, Spitalul Județean Cluj Napoca**, multe în Spitalul Județean Fogolyan Kristof – Sf. Gheorghe, (un spital cât de cât ok, dar nici acolo nu au lipsit manifestările deviante ale cadrelor medicale) **Spitalul de psihiatrie de pe strada Mihai Eminescu – Brașov**, Spitalul de Neuropsihiatrie Brașov, apoi iar, o avalanșă la Sf. Gheorghe (7 internări în 11 luni în anii 2015-2016). Cele îngroșate reprezintă niște internări și experiențe foarte traumatizante. Traumatizante sunt la o adică toate spitalele, numai să le numeri și să le enumeri e greu, să nu vorbesc de a sta în locurile alea cu tot ce înseamnă regim penitenciar, relaționare cu cadrele medicale și auxiliare care sunt de tipul gardian - prizonier. La o adică, în niciun spital normal nu e bine să stai, cu atât mai rău să ai atâtea internări în spitalele de psihiatrie, care reprezintă, fiecare în parte, o traumă mai mică sau mai mare, în funcție de conjunctură sau de (re)numele spitalului.

Hai să începem cu Spitalul dr. Gheorghe Preda – Sibiu. Cea care a urmat ca o reacție la Revelația avută în data de 1 februarie 2007. După cum am detaliat în capitolul 6, am avut o Revelație sau un moment de nebunie manifestat în toată splendoarea lui pe parcursul a 4 zile (joi, vineri, sâmbătă, duminică) și a 4 județe (Covasna, Brașov, Prahova, Sibiu). Te-am lăsat pe tine să alegi ce variantă vrei: Nebunia sau Revelația. Oricum experiența aceea m-a marcat pentru tot restul vieții și e imposibil să o uit. Și nu neapărat că am fost bătut crunt de polițiștii din Avrig și legat cu cătușele până au sângerat încheoeturile mâinilor, cât despre modul meu de gândire de dinaintea internării, din timpul internării și puțin de după externarea din spitalul dr Gheorghe Preda din Sibiu.

Exact ca în pușcărie, personalul medical controlează pacienții prin țigări dar fiind și spital îi controlează și prin medicamente (de cele mai multe ori sedative care nu și-ar avea locul și rostul în tratament, ci doar pentru a avea ei confort când vin la muncă și pentru a nu a avea bătăi de cap cu pacientul x sau y).

După ce milițienii au ajuns la camera de gardă a spitalului, m-au pus să stau pe un scaun, dar aveam cătușele la mâinile însângerate în continuare. O femeie, probabil asistentă sau medicul de gardă, scria liniștită ceva pe niște foi, în timp ce durerea încheieturilor de la mâinile însângerate atinsese paroxismul. Asistenta n-avea nicio treabă, indiciu cum că era ceva la ordinea zilei ca oamenii să vină acolo încătușați. Sunt ferm convins că au venit cu miile doar că povestea lor nu e cunoscută. Eu doresc să o fac cunoscută până la capăt!

După ceva timp, m-au descătușat dar eram sedat astfel încât nu am avut privilegiul de a cunoaște acea eliberare, acea descătușare care mi-ar fi dat o stare profundă de confort, după ce am fost maltratat în ultimul hal de milițienii din Avrig care erau de serviciu în dimineața zilei de 4 februarie 2007. (Se aude acolo în spate până la dumneavoastră, domnule Inspector Șef al IJP Sibiu? Să vin mai aproape?) M-am trezit pe un pat legat de mâini și de picioare cu niște curele late din piele și mi-au dat să beau forțat din două eprubete de 8-10 centimetri, un lichid albastru și unul roșu. (Seamănă a Matrix asta...) Am refuzat și îmi suceam gâtul în stânga și în dreapta, dar ei au o metodă și pentru astfel de cazuri: Mi-au oprit respirația căilor nazale ținându-mă de nas, fiind obligat să respir pe gură. Cum am deschis gura să respir, mi-au și turnat pe gât soluțiile alea ce aveau gustul unui medicament ciudat, după care mi-au făcut o injecție intramusculară cu lichid negru. Era probabil fier, că el e așa, negru, sau mama naibii știe ce era. Gândirea mea era pe sistemul asocierii culorilor relatată în capitolul schizo-revelația.

Tot cu respectivul spital, am făcut prima oară cunoștință cu camera de izolare, cea de după momentul lichidului albastru și roșu, băute forțat în camera de gardă.

Eram legat de mâini și de picioare cu curele de piele și evident, nu mă putem mișca. Acolo era o cameră video și eram supravegheați, eu cu un pacient care era legat de celălalt pat stând amândoi în poziție simetrică, cap la cap. Mai târziu, acesta a fost transferat pe secția deschisă pe care eu nu am avut ocazia să o cunosc niciodată. În camera de izolare erau ținuți toți pacienții „răzvrătiți", unii din ei fiind ținuți cu zilele acolo. Țipetele venite din acea parte te înfiorau de-a dreptul, dar eu empatizam cu ei în timp ce alți pacienți care nu șezuse niciodată acolo, fie râdeau, fie se enervau de acele strigăte de profundă disperare, întrucât e un adevărat chin să stai imobilizat, legat de mâini și de picioare, să nu te poți mișca. Îi înțeleg pe cei care strigau de durere acolo, cu atât mai mult cu cât și eu fusesem în situația lor. Era un tablou groaznic. Norocul meu a fost acela că nu am stat mult în camera de izolare, sau dacă am stat, eram inconștient pentru că-mi făcuse tranchilizante, și ulterior mă trezisem în salon. M-au pus în salonul 3.

Pentru că aveam în continuare gândirea care m-a făcut să ajung până acolo, detaliată în capitolul 6, mă gândeam că sunt protejat, că 3 semnifică Sfânta Treime.

A venit și tatăl meu la mine parcurgând o distanță de peste 150 de kilometri și-mi amintesc faptul că avea rama de la ochelari mov. Specific acest lucru, întrucât eu vedeam culoarea violet ca și culoare supremă iar asta m-a încurajat. Dacă nu mă înșel, ea este și în fizica cuantică, ca supremă pe spectrul luminii ROGVAIV. Lucru ciudat e că părintele meu nu avea acasă ramele ochelarilor de culoarea violet... Abia puteam deschide ochii, și tatăl meu îmi repeta în continuu: *Ochii mari, fă ochii mari!* Nu puteam să-i fac atât de mari ca în boala Basedow Graves deși sunt convins că nu asta cerea de la mine. Asta cu Basedow Graves o aveam la Câmpina când îi

speriam pe toți, fără a avea boala ci doar simptomatologia de ochi ieșiți din orbită. Fă o căutare pe Google în secțiunea imagini pentru "Basedow Graves" ca să îți dai seama la ce mă refer și să înțelegi de ce îi speriam pe toți de la Câmpina. Însă lucrul ăsta nu face obiectul capitolului de față, așadar să revenim.

Eu socializam cu pacienții fumători în grupul sanitar, supervizați de un brancardier având rație la țigări, dar nu o rație pe care ți-o dă statul ca în închisorile din Belgia. Nici pe departe. Ni se raționalizau și odată la 2 ore eram strigați de brancardier ca la masă, să venim și să ne luăm porția de țigări (una) din pachetele pe care era scris numele fiecăruia, cumpărate de fiecare în parte. Era o secție mare și pacienții erau în general liniștiți. De ce oare? Datorită cămășilor de forță ale minții – medicamentele. Cătușele minții. Pot spune că m-am simțit relativ confortabil acolo, dar doar după o lungă perioadă de timp. Și asta pentru că eram cuminte și cu frică de Dumnezeu, ca urmare a Revelației avute înainte și a cruciuliței de culoare verde fluorescent pe care o arătam oricui și oricând iar în felul ăsta aveam protecția ce ținea de misticismul fiecărei persoane de pe secție, de cultura și de credința lor. Pentru că unele cadre de acolo chiar aveau frică de Dumnezeu. Asemeni altor spitale de psihiatrie sau secții de psihiatrie ale spitalelor județene, era regim de penitență ăsta fiind un inconvenient uriaș: Gratii la geamuri, ușă din fier și nu aveam voie să ies afară ca să mă bucur de soare și de venirea primăverii. Doar un pacient mi-a recitat un refren de-al trupei Phoenix de pe albumul Mugur de Fluier:

Hei, hei, verde e iarba (și-mi arăta iarba verde deschisă și abia încolțită)
Soarele-i sus pe cer (și-mi arăta mândrul nostru astru ceresc)
Hei, hei, dusă e iarna (și-mi arăta micile părți de zăpadă ce numai la umbre se găseau)
Cu dinții ei de fier (și-mi arăta un zâmbet de prietenie, evident, fără dinți de fier)

Închisoare la propriu, cu statut de spital... De fapt, ele de când au fost concepute și construite, s-a mers pe acest principiu, de închidere, de izolare... Ai niște detalii interesante în Anexa 3 de la sfârșitul cărții.

Erau și oameni periculoși cu chef veșnic de scandal, pe care brancardierii îi țineau departe de pacienții liniștiți. Regimul de spitalizare diferă de la caz la caz, de la spital la spital, de la oraș la oraș. Există însă un element comun în toată această ecuație: Tratamentul, gratiile și sistemul de penitență precum și modul de raportare la pacienți, mai ales modul de raportare la pacienții care nu sunt tratați ca niște oameni sau dacă sunt tratați ca oameni sunt tratați ca niște oameni inferiori, ca pe niște reziduuri. Tratamentele și tot sistemul ăsta de spitalizare ar trebui umanizat. Dacă omul suferă de o boală (că e psihică sau fizică, tot boală e!) Trebuie tratat cu aceeași considerație ca un om "sănătos". Din păcate mai e cale lungă până acolo. Parcă în sistemul juridic există ceva de genul ăsta în Codul de Procedură Penală, se numește prezumția de nevinovăție. În plus, cred că ar trebui pus pe picioare un sistem prin care toată populația să fie periodic (și competent) consultată pentru a depista eventualele probleme și tulburări. Dacă spitalele ar fi mai dotate, personalul mai bine remunerat și condițiile ar fi mai umane, atmosfera mai primitoare (am văzut că prin Statele Unite există sanatorii de genul pe care le-ai putea confunda cu stațiuni de lux), cred că majoritatea bolnavilor ar prefera regimul de spital. Pentru că e greu și pentru o persoană care suferă de așa ceva să trăiască într-o societate în care e respinsă și stigmatizată. Să beneficieze de tratament și sa fie internați (evident, cu posibilitatea de externare la cerere, fără a considera că nu au discernământ și ținuți în regimul de penitență) într-un spital de psihiatrie, dar în condiții umane, nu în regim de penitenciar. Sub nici o formă nu sunt de acord ca acești oameni să fie tratați ca niște animale, mi se pare și este revoltător... Boala psihică e o boală ca oricare alta, și doar un

tratament uman și o viață apropiată cât mai mult de cea normală poate duce la o recuperare eficientă, zic eu. Ar trebui să li se predea această aserțiune celor de la facultatea de medicină care și-au ales specializarea în rezidențiat psihiatria. Dar din păcate nu o face nimeni așa că o fac eu în această carte! Din nefericire majoritatea oamenilor nu înțeleg boala psihică și se tem de ea, de aceea, decât să duci o viață stigmatizată într-o societate care te tratează ca pe un lepros, cum este cea românească, mai bine viața la un spital de genul asta e de preferat. (În condiții umane, repet!)

Să spun și cât de vulnerabili au fost cei din Școala de Poliție din Cluj Napoca în septembrie 2008 sau o lăsăm așa? Hai să spunem, măcar de dragul literaturii și a stilului publicistic, dar în special ca premisă ce a stat la baza internărilor la Spitalul Militar Cluj Napoca și prin transfer în secția de psihiatrie care prezintă risc a Spitalului Județean Cluj Napoca. Urmează un capitol interesant aproape la fel ca schizo-revelația după care voi încerca să redau ce mi-a mai rămas în minte și în suflet ca niște cicatrici urâte, experiențele cu secția închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca și cu Spitalul de Psihiatrie de pe strada Mihai Eminescu din Brașov.

8. Îl avem invitat în platou pe domnul nostru Iisus Hristos

După ce am fost eliminat din școala de poliție de la Câmpina cu interdicția de-a mai candida la o școală militară, întrucât pe decizia Comisiei Centrale de Expertiză și Evaluare a Capacității de Muncă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne spunea: *inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ,* mi-am schimbat medicul de familie și pe fișa medicală primită de cei de la poliție - resurse umane, mi-a fost pusă ștampila cu *apt.* Simplu, nu? Atât! După ce au apărut articole în presa centrală (!) – antena3.ro, realitatea.tv, evz.ro, știripesurse.ro hotnews.ro, am apărut și în presa locală din județul meu și am apărut la știrile locale PRO TV Cluj. Ăștia de la Ministerul Afacerilor Interne, spuneau în comunicatul de presă că au demarat o anchetă ca să descopere cum a reușit o persoană cu schizofrenie să acceadă în structurile lor. Simplu! Doar că voi sunteți vulnerabili și proști. Revoltător de proști! După incident, s-a dat un act normativ ca toți candidații să-și completeze fișa medicală în instituțiile lor spitalicești. Ce tare sunt! Din cauza mea s-a schimbat o lege în România! Ca să-ți clarific puțin situația, Câmpina s-a întâmplat în 2006 iar Cluj Napoca doi ani mai târziu, în 2008.

Am de ales între a da niște link-uri și a da niște indicații. Cum e destul de atipic să dau link-uri pe hârtie dacă vrei să afli mai multe ce s-a scris în presa centrală despre mine, scrie pe google: *schizofrenie poliție*.

După ce am spart în Școala de Poliție "Septimiu Mureșan" din Cluj Napoca sistemul de comandă al unității, am fost legat în cămașa de forță și chinuit în secția închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca, așa numita secție care prezintă risc, după ce inițial am stat trei zile în secția de Psihiatrie a Spitalului Militar Cluj Napoca, locul în care am avut parte de un moment de... nici nu-i mai găsesc termen. Te las pe tine să-l alegi. Pentru că la școala de poliție din Cluj Napoca s-a întâmplat incidentul cu spargerea sistemului de comandă, nu

se putea să fac astfel de lucruri fără a fi pedepsit. Rău băiat am fost, rău! La școala de poliție din Cluj, în ultima noapte, înainte să fiu internat la Spitalul Militar, sunt sigur că am avut halucinații vizuale în cameră. Asta ca o completare de dinainte de-a începe să relatez experiența avută în Spitalul Militar Cluj Napoca. După cum am mai spus mai devreme și după cum se știe, înaintea unui episod psihotic ai momente de geniu autentic. Halucinațiile pe care le-am văzut proiectate pe peretele din camera unde aveam insomnie, în cadrul școlii de poliție din Cluj Napoca, m-au înștiințat că am probleme ce ține de sfera psihiatriei și mă speriasem la gândul că va trebui să stau iar în spatele gratiilor. De dimineață îi anunțasem pe colegii de cameră că merg la secretariat să-mi ridic diploma de bacalaureat și celelalte acte și că vreau să plec liniștit acasă. Că oricum în poliție nu mai aveam ce căuta, dar la asta se adăuga și un regim de penitență, de care eu unu, sincer, mă săturasem până peste cap. Halucinațiile pe care le-am avut în timpul insomniei erau vizuale. Astea sunt mai rare în rândul persoanelor cu schizofrenie. Stăteam în pat și pe perete se proiecta lumina becurilor de afară. La geam erau niște jaluzele verticale. Geamul era între-deschis. În umbrele de pe perete, eu vedeam niște polițiști care vorbeau și care se întorceau către mine să mă salute milităreste. Mi-am dat seama că nu se poate să fie polițiști sau ce știu eu ce film pe ecran panoramic, ci efectiv halucinații vizuale. Mi-am dat seama că erau halucinații vizuale iar asta e o performanță, că mintea mea nu a plecat cu colindul total. Cu cât încercam să privesc mai atent, cu atât îmi dădeam seama că sunt pur și simplu umbre și nimic mai mult. Reușeam să fac distincția dintre realitate și ceea ce era în mintea mea, ceea ce nu e puțin lucru. În 2008 știam că am schizofrenie și mi-am acceptat boala, după ce am negat timp de 2 ani acest aspect dup[care am renegat-o]n anii 2014-2015. Nu luam tratament atunci, eram decompensat datorită revoltei mele justificate față de psihiatrie și pentru că fusesem dat afară din școala de la Câmpina pe nedrept, dar mai ales că

aceste instituții spitalicești, care sunt niște lagăre de exterminare psihică, te dezaxează, te mutilează sufletește. Cel puțin în România. Se presupune că ar trebui să te trateze. Dar ei, cadre medicale și infirmieri urlă la tine, te consideră o non-persoană, îți dă senzația că ești mai puțin om și ieși de acolo mai rău decât ai intrat. Fă-te bine în condițiile astea! Din păcate așa funcționează sistemul la noi. Înainte de Revoluție, aceste spitale erau folosite pentru pedepsirea celor care nu erau de acord cu sistemul și cărora nu li se puteau imputa săvârșirea niciunei infracțiuni. Și cum o trupă celebră spune, *comunismul a murit, dar spiritul a rămas în țară*.. Cel puțin sub această latură. Din păcate!

Școala de Poliție din Cluj Napoca și regimurile militare în general, unitățile de forțe armate ale MApN, au un sistem de comandă care face ca sistemul din acea unitate să funcționeze perfect. Se merge în cadență, în grupuri de plutoane sau detașamente, se face inspecția de dimineață, raportul de prânz și apelul de seară, iar dacă cineva care nu avea creierul spălat începe să colinde toată unitatea fără a mai avea niciun control, sistemul de comandă era mort pentru că ei nu puteau concepe așa ceva. Mi se rupea de ei și de sistemul militar, iar cei din unitate au intrau în alertă! Asta a fost o reacție de-a mea pentru că nu m-au lăsat să plec în pace ci au insistat cu discutarea unui psiholog și alte lucruri inutile și dăunătoare mie. Eu îmi revenisem în doi ani din spălatul creierului cu săpun gri și albastru făcut din javră de câine de urmă criminalist de la Școala din Câmpina, și nu mă mai putea supune și face obedient ca prima oară când intri în prim-contact cu un regim militar. Mă plimbam prin toată unitatea în timp ce se țineau cursuri și toată lumea din unitate era cu ochii pe mine. În special cei care supravegheau camerele video! Eu umblam pe la palierul unde se aflau informațiile clasificate care avea poarta de gratii și ușa deschisă, dar nu-mi păsa de ele. Îmi păsa mai mult de o apă mică, un pârâiaș ce delimita școala de o stradă. Și m-am refugiat acolo, la intrarea în corpul de cazare,

fumând mai multe țigări. După ce s-au terminat activitățile în acea zi, dirigintele meu m-a luat și a zis că mergem în oraș. Unde, nu aveam să știu. Credeam și i-am comunicat dirigintelui că mi-era frică să nu mă ducă undeva să mă taie, moment în care acesta s-a speriat și a apăsat pedala de accelerație mai tare. Ajunsesem la Spitalul Militar din Cluj Napoca și după ce am discutat cu șeful secției de psihiatrie de acolo, maiorul C.A, mi-a promis că voi sta internat doar 3 zile după care voi fi externat și că voi reface testul psihologic din nou. După cele 3 zile am fost transferat în secția închisă a Spitalului Județean Cluj Napoca, un loc în care nu ai vrea să ajungi. Dar s-a întâmplat ceva interesant înaintea internării, în cele 3 zile cât am stat la Spitalul Militar Cluj Napoca, lucru peste care nu aș vrea să trec și peste care nu se cuvine să sar. Pentru că a fost ceva similar schizo-revelației, un moment excepțional. Ori dacă termenul ți se pare că a devenit clișeu pentru că l-am folosit și în capitolul 6, te rog să-l înlocuiești cu altul, că mie, termenul ăsta îmi vine în minte ;i-mi convine.

Poate că ce mi s-a întâmplat, mi s-a întâmplat tot din cauza unor unde neuro-fizice ce au fost captate de undele mele cerebrale, dar nu ți se pare că e o coincidență prea mare ca aceste unde să nu mă ocolească?

După ce mi s-a făcut internarea în Spitalul Militar Cluj Napoca, am început să am un început de geniu și sinapsele din creierul meu făcea niște conexiuni atât de rapide și de complexe cum niciodată nu au făcut. Împrumutasem o integramă de la un coleg de salon, și începusem să le completez în viteză, pe orizontală, dar intenționat robotic. Încearcă să-ți imaginezi asta! Apoi începusem să țin discursuri lungi celor din salon, logice, cu maximă coerență și luciditate. Cred că un ambasador m-ar fi invidiat și nu exagerez deloc. Dar a fost doar un moment, nu sunt așa tot timpul, că de-aș fi fost, acum eram departe. Se știe însă, cel puțin de către psihiatri și de unii psihologi, că înaintea unei decompensări, persoana cu schizofrenie care a abandonat tratamentul, are

momente de o autentică genialitate. Și mărețul John Nash, autorul teoriei echilibrului, care a câștigat în 1994 premiul Nobel pentru economie și care a fost subiectul filmului regizat de Ron Howard intitulat A beautiful mind, a avut un astfel de moment, o astfel de sclipire. Cineva mi-a spus, că dacă Nash nu ar fi luat acel Nobel ar fi fost un biet schizofrenic. Nu știu ce să zic, probabil că avea dreptate.

Un alt lucru care mi-a atras atenția în rezerva 2 a secției de psihiatrie a Spitalului Militar Cluj Napoca în care eram internat și eu, era că o doamnă stătea în genunchi, aplecată spre o iconiță și plângea. Stătea în poziție de rugăciune mahomedană, plângea și se ruga. M-am mirat și intrigat când am văzut-o și pentru că mi-a stârnit interesul, m-am apropiat de dânsa pentru a o întreba de ce se roagă așa fierbinte. Răspunsul ei a fost "*Roagă-te mamă, roagă-te!*" Am lăsat lucrurile așa, nu înțelegeam de ce mi-a spus lucrul ăsta și am trecut la ale mele. Și acolo s-a întâmplat ceva ce mintea convențională și gândirea în serie nu poate procesa. Femeia, vroia să mă ajute, să mă aducă pe bunul drum al credinței, pentru că în acea noapte urma să se întâmple ceva. Icoana la care se ruga femeia, o femeie foarte îngrijită, ușor trecută de 40 de ani, era o icoană foarte rară, ce îl reprezenta pe Iisus Hristos stând în picioare la maturitate cu ochii albi. Nu era răstignit, ci stătea drept privindu-te până în străfundul sufletului! În dimineața următoare, după o noapte de insomnie și alte câteva lucruri interesante pe care intenționez să ți le dezvălui, am văzut acea icoană în fața oglinzii și în funcție de sufletul și caracterul fiecăruia, putea să inducă o anumită stare psihologică, dar majoritatea oamenilor le-ar fi indus o spaimă de moarte. Mie mi-a indus o senzație de înfiorare ușoară pe care am simțit-o pe șira spinării și o stare de primire a Domnului nostru în inima mea. Avusesem experiența Avrig și nu cred că ar fi putut să-mi inducă o altă stare în suflet. Nici pe departe spaimă de moarte.

Totuși, în timpul acelei nopți, am avut insomnie și pentru că neuronii mei făceau niște sinapse uluitoare, mă gândeam la Universul material, la stele ce aveam impresia că comunică între ele prin strălucire și că asta nu poate fi decât opera unui creații divine. Cu gândul, am ajuns la Dumnezeu, din punct strategic în punct strategic, ce erau reprezentate de stele, galaxii, quasari, supernove, la fel cum la Câmpina ajunsesem din punct în punct la drapelul României. Nu știu cum îți sună ție asta, dar mie îmi indică o idée de minirevelație pe are am trăit-o sub atenta supraveghere și controlul strict al instituțiilor statului român – Spitalul Militar Cluj Napoca ce în mintea mea, câteva ore mai târziu, avea să fie o unitate specială de comandă a SRI.

Să nu mă înțelegeți greșit apropo de România și Dumnezeu! Nu sunt nici patriot, nici credincios practicant, ba chiar aș nega existența unei entități care e mai presus de noi, datorită comei în care m-am aflat în anul 2016 când nu am văzut nimic dincolo, când am fost în faza a doua a morții. Să nu mă înțelegeți greșit nici în ceea ce privește naționalismul. Puțini sunt în această România care-și urăște țara mai mult ca mine. Puțini! Poate ai observat că în nenumărate rânduri am spus despre ea, că e ordinară și mizerabilă și puțini m-ar contrazice. Că România nu înseamnă scoarța terestră delimitată de o frontieră convențională, ci toată mizeria instituțiilor care își exercită puterea asupra unor mari mase de oameni, cărora le pune impozite, taxe și accize și care se întorc sub formă de cozi, dispreț, nesimțire și sărăcie.

O masă de oameni pe care cei de la vârf le manevrează și pe care le îndobitocește cu toate mijloacele: Televizor, Facebook, biserică, manele și altele. Nu e subiectul cărții de față și nu doresc să mă abat. Dacă recapitulez din unghiul de vedere al entității-simbol pe care trebuia să o respect, în experiența Avrig aveam drapelul României iar în experiența Spitalului Militar Cluj Napoca pe Dumnezeu, stăpânul Universului. Prefer să cred în Dumnezeu așa cum mi-a fost mie revelat în

cele două experiențe, decât în forma pe care o văd pupătorii de icoane și de moaște ce se calcă în picioare în data de 6 ianuarie pentru a lua niște apă magică. Prefer să cred în stilul meu, cu riscul ca acea entitate să fie partea opusă, așa cum o bine credincioasă mi-a spus, deși mă îndoiesc de acest fapt. O bine credincioasă care a avut și ea o halucinație cu Iisus și care s-a ridicat din pat când El i-a spus să se ridice din pat. Sau cine sunt eu să-mi arog acest verdict prin care denigrez acea persoană spunând că a fost halucinație? Conform relatărilor acelei persoane, dânsa era țintuită la pat cu septicemie și mai avea foarte puțin până a-și da obștescul sfârșit. Când au văzut-o asistentele că începe să meargă, erau să leșine. Persoana în cauză mi-a mai spus că El i-a spus *scoală-te! Și dacă i-ar fi spus să meargă pe tavan, asta ar fi făcut.* Atât de mare e credința ei în El. Noi doi ne cunoaștem și avem mai multe lucruri în comun cu excepția vârstei, ea având copii mai mari ca mine: Am avut experiențe la limita normalității, am fost internați în aceeași secție mizerabilă și inumană de psihiatrie din Cluj Napoca de lângă Grădina Botanică, dar în perioade de ani diferite și am activat pe un forum cultural, unde fiecare posta mesaje pe diverse arii, în funcție de pregătirea și interesele fiecăruia. Dânsa posta în cadrul subforumului Comunitatea Credinței – Religie. Înaintea episodului Avrig, și aici îmi cer scuze că mă întorc înapoi, dar e necesar, am citit un topic deschis de ea intitulat *Eu știu că Dumnezeu îmi vorbește*. Pe respectivul topic erau povestiri în care ea spunea cum El îi vorbește și că datorită Lui e acum în viață, motiv pentru care a dat un nou sens vieții ei, după ce știa că o să moară de la septicemie și s-a vindecat complet datorită lui Iisus: să colinde tot globul pământesc și să aline suferința oamenilor, chiar și prin sume de bani. În același topic de pe aria credinței, ea relata că Dumnezeu îi trimite niște idei pe care le transformă în poezie religioasă și pe care le donează editurilor, fără a avea cea mai mică pretenție la bani, deoarece, acea inspirație e una divină și versurile le primește de la

Dumnezeu. Înclin să cred totuși în ultimul timp, în acea formă de entitate superioară pe care o voi prezenta ca pe o trinitate, dar nu ca pe acea trinitate pe care o văd habotnicii. Ăsta e punctul de vedere al unui partener de discuții din acel mediu online ce face parte din Marea Lojă Masonică a României și cu care rezonez în mare parte:

Așadar, Dumnezeu e o trinitate:
Dumnezeul Biblic ... (practic civilizația extraterestră nomadă care ne-a creat) rațiunea existentei lui este generată de faptul că ei nu au resurse pentru a explica suita de eșecuri care îi pun într-o lumină defavorabilă în ochii umanității (și încă defavorabil este cuvântul cel mai moale pe care l-am găsit). El are tot interesul să apară în fața oamenilor ca un demiurg atotputernic, de temut și atotcunoscător. Dorește cu ardoare așa ceva tocmai pentru că nu întrunește niciunul dintre aceste atribute. E temător față de oameni, e vulnerabil și nu înțelege mare lucru din motivațiile lor. Interesul lui este să păstreze mintea umană la un nivel abordabil rejecției. Să mențină ignoranța și în acest fel să păstreze un coeficient scăzut de raport al umantății cu FGE(Fondul Global Energergetic) și chiar să anuleze acest punct energetic pe care îl percepe ca pe unul ostil. Scopul lui principal este acela de a obține o ființă umană la un nivel (chimic, biologic, anatomic, filozofic) care să permită transferul, după care sa îi preia ființa. Dacă stau să mă gândesc la habotnici, poate că acest proces a și început....

Duhul Sfânt ... l-am numit FGE și este un corelar al moralei și al eticii dintr-un anume moment al evoluției. Dacă îl alimentezi cu energii pozitive, va emite energii pozitive. Dacă faci invers reacțiile sunt neprevăzute. Se întâmplă chiar acum în lume și mai pronunțat în România: toți suntem sceptici, demoralizați, pesimiști și descumpăniți. Trimitem la Fondul Global numai energii negative, iar el ni le retransmite. Mintea

celei mai mari părți a populației și-a făcut un fix din persoanele președintelui și a premierului. Importante încărcături energetice pleacă în aceste direcții...nu pot anticipa cu ce efecte, ce pot spune e că dispariția acestor personaje de pe scenă va crea un imens val de energie pozitivă (indiferent de opțiunile politice ale cuiva sau ale altcuiva) ca o reacție la toată energia negativă acumulată în prezent. Duhul Sfânt e un serios pericol pentru Dumnezeul Biblic și pentru oricine. Puterea Lui e una uriașă și când omenirea va învăța să o înțeleagă și să o stăpânească ea va controla ceea mai mare parte din Univers, deși acest lucru nu va mai fi necesar în sensul în care îl înțelegem noi azi… Rămâne doar să mai avem timpul necesar pentru așa ceva...

Părintele Divin ... părintele absolut. Există, pentru că cineva trebuie să fi făcut Universul, iar așa cum vedem, niciunul din primii doi nu e în stare de o asemenea ispravă. Cumva, Duhul Sfânt e parte din El pentru că are aceiași esență și aceiași rațiune: una determinativă. El nu supraveghează nimic, nu controlează nimic și nu participă în niciun fel. E absorbit de actul creației iar dacă, de exemplu, omenirea sau oricare altă entitate va declanșa un proces capabil să destructureze Universul, El va găsi soluții pentru relansarea lui...întrucât această divinitate este Creația însăși…

Cel puțin prima formă a entității, Dumnezeul Biblic, se leagă cumva de experiența pe care am trăit-o la Avrig și care e amplu detaliată în capitolul SCHIZO-REVELAȚIA. Amintește-ți acea parte în care am povestit că am văzut acel cerc de OZN-uri și mi s-a comunicat prin telepatie că sunt supravegheat și *să am grijă ce fac*. Partea a treia a trinității, Părintele Divin mi-a fost revelată în cele trei zile de internare din Spitalul Militar Cluj Napoca când am povestit despre conexiunile din creierul meu care făcea asocieri interesante, prin care aceea că îmi imaginam corpurile cerești ale

Universului – Stele, planete, sateliți, supernove, quasari, găuri negre – care au legătură cu forma a treia a divinității. Asocieri pe care le făceam gândindu-mă că toate aceste corpuri cerești emit mesajele către Dumnezeu ajungând la El în felul ăsta. Dar asta o făceam într-un mod organizat, într-un mod în care mintea mea avea sinapsele neuronilor atât de bine legate, într-un mod aproape perfect. Făceam asocieri cu cifrele, cu tabla înmulțirii și cu perfecțiunea acesteia. Am avut o noapte de insomnie, în care sinea mea a exclamat cu profundă admirație la ceea ce mi s-a întâmplat în noaptea respectivă, ca urmare a faptului că nu luasem niciun tratament de somn întrucât convenția cu șeful secției, maiorul C.A. a fost că nu voi lua nimic. De dimineață, o zi de duminică obișnuită, m-am îmbrăcat civil, cu jeanși și cu un pulovăr alb și îl așteptam pe maior să vină pentru a mai susține odată testul psihologic. Pe mine mă râcâia această idee cu acest test, întrucât știam că ultima întrebare a testului de tip chestionar prin care dorea să se afle personalitatea era: *Ați fost vreodată internat într-un spital de psihiatrie?* Pentru psihologi, era un indicator al respingerii când corectau contra-cronometru testele psihologice ale candidaților la școlile de poliție. Eu mă gândeam că băieții cu ochi albaștri de la Școala de Poliție din Cluj Napoca m-au găsit în sistem, precum și faptul că fusesem anunțat la telefon de părinți, că-mi fusese găsite de către dirigintele meu cu grad de comisar, în geamantanul care rămăsese la școală, manualele de la Câmpina. Nu era ok și așteptam neliniștit. Dar înainte de asta mi se părea că îi transform pe toți pacienții cu starea emoțională pe care o aveam. În primă fază, în ziua internării eram pe hol liniștit și fără stres, pe o bancă. Văzusem un afiș mare pe peretele din hol care arăta o persoană marcată de anxietate cu palma sub obraz, simptom care mi-a fost transferat și mie, după care tuturor pacienților. Lucrul cel mai interesant era însă faptul că cineva amesteca plăcuțele de la intrarea în saloane, vroind probabil în felul ăsta să-mi testeze orientarea în spațiu. Eu nu

aveam probleme cu asta, dar mi-a atras atenția că pe ușa salonului era fie cifra 1, fie cifra 2. În acea zi de duminică, în dimineața respectivei zile, colegul de salon schimbase frecvența radioului de pe Radio România Actualități, pe un post local de tineret și popular din Cluj Napoca, unde am auzit următorul lucru: *Pentru elevul Rughiniș Marian de la școala de poliție: ai făcut o figură frumoasă, dar asta nu înseamnă că vei putea ieși ori de câte ori vrei tu.* Asta în contextul în care după momentul colindării școlii, elevii plecau acasă în permisie, iar eu vroiam să fac același lucru. În momentul ăla, dacă eram un tip cu adevărat deștept, stăteam frumos pe banca de pe hol, îl așteptam pe șeful secției și așteptam abordarea lui. Sau poate că nu eram prost ci doar bolnav. Sau poate că nu eram nici una nici alta, eu știind că trebuie să refac acel test psihologic a cărei ultimă întrebare era *ați fost internat vreodată într-un spital de psihiatrie?* Moment în care eu ar fi trebuit să dau socoteală.

Intrând de dimineață în sala de mese mi se părea că se schimbă tot universul exterior, ca și cum cineva mi-ar fi mutat frecvențele cerebrale și vedeam aceleași lucruri dar pe canale diferite. Ca o revoltă la ceea ce se întâmplase înainte, cu schimbarea plăcuțelor numerelor de la intrarea în salon, am ieșit din acesta foarte furios, turbat aș zice, și din toți rărunchii am început să strig: SALĂ DE MESE! (Buf! cu talpa piciorului în sala de mese); REZERVA 1 !!! (Zdrang! cu pumnul în plăcuța de tablă care corespundea cu ce zbieram din toți rărunchii) REZERVA 2 !!! (Zdrang! cu pumnul în plăcuța de tablă care corespundea cu ce zbieram din toți rărunchii) ȘEF DE SECȚIE! (Zdrang! cu pumnul în plăcuța de tablă care corespundea cu ce zbieram din toți rărunchii) după care teleghidat de cineva, pentru că eu nu știam să ajung la ieșire la cât de labirintic era pavilionul spitalului și curtea acestuia, am ajuns la calea de ieșire, acolo fiind o poartă frumoasă din gratii de culoare neagră. Am dat cu talpa piciorului în ea zbierând: JUSTIȚIA! Poarta s-a mișcat în față și în spate, nu avea de

gând să se deschidă și m-am așezat în poziția fetusului, știind ca are să se întâmple ceva rău cu mine. Ne întoarcem înapoi la seara cu pricina, sâmbătă spre duminică în contextul a trei nopți de insomnie, cu revelarea corpurilor cerești ale Universului care comunicau și începusem să fac asocieri despre cum se controlează societatea. Îți dau câteva elemente ca să le pui tu într-o ordine, pentru că mie mi-e greu să fac asta: Radiația de fond a Universului văzută pe ecranele de televizor ce era un fel de mesaj: *Puricilor* - adică noi, oamenii – *amestecați-vă!* Apoi imnul Deșteaptă-te Române! Din versuri atrăgându-mi atenția: *Viața-n libertate, ori moarte strigă toți*. După care aveam să înțeleg cum e societatea controlată de anumiți oameni puși în puncte cheie. Și felul în care persoanele mergeau în grupuri și când treceau unul pe lângă altul mi se părea a fi un transfer de energie.

Revenind la insomnia de la SMCN auzisem în jurul orei 4.00 alarma unei mașini din curtea spitalului și-mi închipuiam că eu am dat cumva acea alarmă prin puterea gândului dar într-un mod neintenționat. Era un fel un fel de atenționare. Spitalul Militar Cluj Napoca fiind în proximitatea aeroportului, la ora 4-5 dimineață a aterizat un avion, lucru care mă făcea să îmi amintesc de atentatele teroriste de la 11 septembrie 2001 din New York.

Mai târziu după ce am avut ieșirea cu pocnirea ușilor și a tăbliței care indicau numărul rezervelor sau a șefului de secție, îmi imputasem mie infracțiunile din ultimul titlu al Codului penal, cele împotriva păcii și omenirii ca urmare a gândurilor mele din acea noapte de insomnie de sâmbătă spre duminică și când am privit ceasul digital al telefonului personal, acesta indica ora 9:11. Ați prins ideea! Ce m-a marcat foarte mult în acea internare de trei zile, a fost acea icoană care îl reprezenta pe Iisus Hristos care te privea cu ochii albi precum și faptul că auzisem la Radio România Actualități, ca urmare a schimbării gândurilor mele următoarea

frază, spusă de moderatorul unei emisiuni, după ce mă trezisem să merg la toaletă. Văzând că sunt încă în acea instituție, mi-am dat seama că șeful secției de psihiatrie era foarte supărat pe comportamentul meu și mi se făcuse un tranchilizant. Așadar m-am trezit în toiul nopții să merg la toaletă. O asistentă ușor trecută de 40 de ani, se uita la mine și plângea.
Mi-am dat seama că ăstea nu puteau fi semne bune, așa că am rostit rugăciunea pe care o învățasem de la tatăl meu: *Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!* Moment în care am auzit la Radio România Actualități: *Îl avem invitat în platou pe domnul nostru Iisus Hristos.* Punct. Cumva undele cerebrale, sau… știi ce? Las-o așa!

9. Sistemul psihiatric din interior – experiențele Cluj Napoca și Mihai Eminescu - Brașov

Preambul:
Un nebun din Spitalul de Psihiatrie din Cluj mi-a zis că el este Iisus Hristos, după care tot el a ajuns la concluzia că eu sunt Iisus Hristos. I-am dat o palmă și i-am spus să plece. Asta că să nu îți faci vreo idee cum că aș fi atât de nebun încât să mă cred Iisus Hristos, deși mulți au tendința asta prin spitalele de psihiatrie. Și asta spune multe despre caracterul lor și despre ego-ul lor. Despre stima de sine, care a atins cerul, din moment ce se cred Iisus. Consider că este o blasfemie extraordinar de mare, pentru că Domnul Iisus când va veni a doua oară, nu va veni la nebuni, ci va veni în toată slava Sa.

Am fost internat la Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj Napoca - secția psihiatrie prin transfer de la Spitalul Militar Cluj Napoca printr-o mârșăvie cum doar cadrele polițienești știu să facă: Mi-au spus, *Rughiniș, hai că te așteaptă ambulanța să faci testul psihologic*. Mi s-a părut atât de absurd să fac un test psihologic deplasându-mă cu o ambulanță, încât l-am sunat pe tatăl meu. El, săracul nu putea face nimic, că era departe și dacă nu era, probabil l-ar fi legat și pe el. Da omule, știu, suntem în UE, comunismul a murit de câteva zeci de ani, dar persoanele care au mentalitatea asta, nu. Și din păcate, aceste persoane, au funcții de decizie, de conducere și conduc destinele oamenilor. Și pe al tău de asemenea. Îl lega pe tatăl meu, așa cum au amenințat-o și pe maică-mea că o internează după ce a făcut urât că nu mi-am primit buletinul la externare, după ce am trăit experiența Avrig-Sibiu. M-au urcat în duba ambulanței, am ajuns la secția închisă, m-au băgat în sala de tratamente, mi-au pus un tensiometru electronic pe brațul drept și rând pe rând, intrau medicii rezidenți psihiatri. *Ai tensiunea cam mare, trebuie să te internăm!* Și din sala de tratamente care aparținea secției deschise până în secția închisă m-au

târât, au deschis o ușă mare de fier și m-au împins acolo. Când am intrat, au început să mă usture ochii de la cantitatea de monoxid de carbon rezultată din fumul de țigară după ce în prealabil, pe ușa mare de fier a secției închise era avertismentul: *În această unitate nu se fumează!* Am apelat la un artificiu și m-am făcut că leșin, dar asistentul m-a prins, un gorobete mi-a furat portofelul cu banii și actele – buletinul, cardurile, permisele și jeanșii mi-au fost dați jos. Imediat mi-au pus cămașa de forță și m-au târât până la un pat, în salonul 5, pat de care am fost legat, aflat într-un salon supravegheat cu camera video, ca mai toate saloanele din aceea secție. Cămășile de forță au un nod în spate care îți este făcut ca să fii mai bine prins, mai bine legat, mai bine încarcerat. Cum stăteam în poziția decubit-dorsal, nodul ăla în spate mă tortura, mă făcea să sufăr cumplit! Am început să zbier de durere. A venit pe urmă o infirmieră și a încercat să-mi bage pe gât cu forța mâncare: O ciorbă de fasole scăzută și rece. Am dat din cap în stânga și în dreapta și văzând că refuz atât de vehement acea mâncare pentru lupi, (nici măcar pentru câini), a renunțat. Nodul din spate mă apăsa cumplit și zbieram tot mai tare, dar la cât balamuc era pe secția aia, la câtă gălăgie era, urletele mele ca din gură de șarpe erau aproape insesizabile. La un moment-dat a venit un asistent și a întrebat: "*Cine face așa urât?"* "*EU! Păi nu vezi că sunt legat în cămașa de forță?*" "*Da? Și care-i problema?"* (Poftim?) Mă durea atât de tare și eram atât de furios încât am început să mă izbesc cu capul de speteaza patului. Cred că am dat de vreo 15 ori cu toată forța și cu toată ura cu capul de acea spetează a patului, până când am fost văzut pe camera de supraveghere, și asistentul ajutat de un brancardier m-a tras de picioare și mi-au legat picioarele de pat astfel încât să fiu în imposibilitatea de-a mă mai da cu capul de spetează. Eram atât de turbat încât cu siguranță, dacă nu s-ar fi intervenit, mi-aș fi zdrobit capul. Eram așadar într-o poziție asemănătoare ereticilor puși pe patul de piatră din timpul Inchiziției. Ce-ți povestesc eu aici nu

e un film cu acțiunea de prin vremea Evului mediu, ci e anul Domnului 2008. Am adormit după ce mi-au făcut tranchilizante și m-au dezlegat a doua zi, făcându-mă să simt o ușurare și presupun că aveau și o oarecare pretenție de compasiune și prietenie pentru ei că mi-au făcut acest bine. E ca și cum un individ violează o fată și după ce aceasta plânge, e considerată proastă că nu vrea să primească batista din partea agresorului. Eu eram în salonul 5. Pe secție erau 8 saloane. Saloanele 1, 2, 3, erau la secția deschisă. Salonul 4, era la secția închisă iar saloanele 5 și 6 erau tot la secția închisă, dar pe lângă ușa aceea mare de fier mai era una tot de fier dar ceva mai mică ce era încuiată cu cheia seara. Saloanele 8 și 9 erau la secția deschisă. La parter erau gratii. La etaj nu! Parcă asta e rațiunea gratiilor dintr-un spital de psihiatrie: Să nu te arunci de la etaj. Deci avem o secție închisă cu gratii la parter și cu geamuri simple la etaj. Super! Nu, nu citești vreo operă de-a lui Franz Kafka, e realitatea secției de psihiatrie din Cluj Napoca.

Eu eram în salonul 5, după care am fost mutat în 4 (tot secția închisă) ca o recompensă pe care eu trebuia să o primesc cu recunoștință, la fel cum fata abuzată și violată primește zâmbitoare batista.

Pe respectiva secție am întâlnit fel și fel de oameni din toate păturile sociale. De la cocalari bogați până la bătrâni simpli, tăcuți, unul din ei având o mână lipsă și felul cum te privea îți sfâșia sufletul. Unul din pacienți povestise că a fost internat pentru că s-a dezbrăcat în public și a amenințat cu armele imaginare formate din membrele lui superioare în sensul acelor de ceasornic la peste 180 de grade. Am întâlnit un expert în arte marțiale cu care asistenții și infirmierii au avut de furcă și nu au îndrăznit să-l lege sau să-i facă alt lucru mizerabil, ce erau la ordinea zilei acolo. Mai târziu a ținut să se împrietenească cu mine, fumam de la el fără număr și chiar ne permiteam să jucam șah mult după ora stingerii, asistentul fiind nevoit să cheme medicul de gardă. Și ce crezi, ne-a

impresionat prea tare? Ei se uitau la noi, iar noi ne jucam șah nestingheriți. Era să-l omit pe stimabilul și venerabilul domn Manoliu care după spusele acestuia, a donat fluturi rari ce se găsesc în vitrinele Muzeului de Istorie Naturală "Grigore Antipa" din București. Pe lângă asta, știa o mulțime de lucruri despre filosofia orientală, despre cultura japoneză și spunea ceva de un alfabet sacru pe care i-l dăduse unui nebun care se credea Iisus Hristos. Când a intrat în salonul în care cei înrăiți stăteau tolăniți și blazați ca la pârnaie și le-a spus *Eu sunt Iisus Hristos*, un pacient i-a turnat pe bună dreptate spumă de ras pe capul lui chel, după care am început să râdem toți. Mi se părea ceva suspect cu tipul ăla de când a fost băgat la noi pe secție. Se plimba pe traseul hol principal – cabina de dușuri mâncând biscuiți și spunea repetitiv, de parcă ar fi vrut să-și convingă subconștientul de următorul lucru: *nu știu nimic, nu știu nimic, nu știu nimic, nu știu nimic.* Așteptam momentul prielnic să-l iau de guler și să-i spun: *Ia! Zi repede ce știi!* Tipul făcea parte dintr-o familie bogată, călătorise în Statele Unite și conform altui pacient care-l cunoscuse de dinainte de-a avea ideile astea bizare, era un om foarte normal și ok. Dar na, damblaua când te prinde nu te întreabă dacă ești pregătit și fiecare persoană a avut etapele și contexte diferite până a ajunge acolo. Îmi amintesc și de un tip care folosea un limbaj asociat cu o altă formă de limbaj pe care numai el o înțelegea. Cânta ceva în limba germană și atunci când l-am întrebat ce simte când face asta, mi-a răspuns că simte un cuțit în zona mediană a gâtului. Omul tot de schizo suferea. Cea mai tare chestie pe care am auzit-o despre Biblie a fost cea descrisă de acest personaj. *Știi ce-i Biblia?* – moment în care se pusese ciuciulete și a format un pistol din mâini cu "țeava" la indexul mâinilor și în timp ce făcea mai multe rotații prin care "trăgea" la final a spus: *Doamne ajută!* Adică, încearcă să-ți imaginezi un pic scena și forma lui de a vedea un anumit lucru. De ce l-am întrebat ce simte în momentul în care fredona cântecul său preferat? Pentru că eu în momentul în care fredonam *Paraziții – Fii*

Pregătit! simțeam fiori reci pe șira spinării și mi se ridica părul, mai ales când versurile din respective melodie se potriveau contextual. Era și un pacient Isus în acea secție, în afara celui căruia i s-a pus spumă de ras în cap. Pe om chiar așa îl chema în buletin Ion Isus și mai nu știu cum. De asemenea, nu-l pot uita nici pe un bărbat înalt, solid și curat care cerea să stea la tribună în timpul meciului România – Franța din preliminariile Campionatului Mondial din 2010 – Africa de Sud, încheiat cu scorul de 2 – 2. *La tribună vă rog, la tribună aș vrea stau.* Eu treceam pe hol venind din salon și mi-am dat seama că nu are toți boii acasă. Mai târziu mi-am dat seama că avea schizofrenie sau o formă de boală psihică ce presupune halucinații. Îl auzeam cum vorbea cu un cățel imaginar, cum îi spunea să stea cuminte. La un moment dat, după un tempo, l-am găsit pe bietul pacient în cămașa de forță a salonului 5, cel în care am stat și eu la începutul internării și pentru că vroiam să empatizez cu el fiindu-mi milă, m-am apropiat de el, moment în care mi-a spus că dacă nu-l dezleg, *e în spatele lui un AG care o să facă buu! buu!* Săracul, a nimerit în locul în care suferința îți este tratată cu o experiență traumatizantă, cu un chin. Timpul pentru mine a trecut în viteză, nu număram zilele pentru că nu știam cât voi sta acolo și având asemenea colegi de suferință despre care s-ar putea scrie o carte separată, nu aveam cum să mă plictisesc sau să mă gândesc la lucruri nasoale. Spre exemplu, la Spitalul de Psihiatrie din Sfântu Gheorghe, cel mai ok din toate, timpul trece atât de greu încât o zi ți se pare o săptămână.

M-au externat de la Cluj după 6 săptămâni, timp în care nu m-a vizitat nimeni de la școală, nici elevi, nici cadrele sau măcar dirigintele. În mijlocul timpului de detenție, a venit tatăl meu la mine cu un document prin care mi se comunica faptul că nu am fost înmatriculat în anul școlar 2008 – 2009 întrucât în urmă cu doi ani, Comisia Centrală a MAI mă găsise inapt pentru a urma instituțiile militare de învățământ. Taică-meu a venit cu geamantanul pe care i-l dăduse în primire ăia de la

școală și era un moment excelent să plec din pușcăria aia în secunda doi. Dar fiind deosebit de prost, am stat. Sau nu prost ci doar fricos, întrucât îmi era frică să nu-l interneze și pe taică-meu. Exact la câteva minute după ce taică-meu a plecat, a venit rezidenta care se ocupa de mine și mi-a pus în față un act pe care să-l semnez cum că sunt de acord să stau acolo. Așa se fac treburile în jegul ăsta de țară. Te torturează cu cămașa de forță până vrei să te dai cu capul de pereți, vine părintele de la o distanță de peste 400 de kilometri la mijlocul timpului de detenție, pleacă părintele meu, după care rezidenta vine cu un document prin care tu semnezi că ești deacord să stai în acea secție infectă care ar trebui incendiată fără pacienți, doar cu cadrele medicale – medic șef de secție și medic șef de secție adjunct, asistent șef și asistenți, infirmieri și brancardieri. Să ia foc așa cum au luat cei din clubul Colectiv în anul 2015. Dar Dumnezeul Justiției nu există!

A doua oară când a venit tatăl meu, am reușit să mă externez, întrucât nu mai știau cum să scape de mine. Zbieram la toată lumea și din orice, ca efect al faptului că m-au încarcerat după ce inițial m-au torturat în acea cumplită cămașă de forță. Medicul curant, șeful secției, a încurcat însă borcanele și la tratamentul de pe rețetă și la biletele de externare: Îmi dăduse două bilete cu două diagnostic diferite pe care le-am folosit în scop juridic. Pe primul avea diagnosticul de schizofrenie paranoidă iar pe celălalt tulburare psihotică polimorfă. Ce dovadă mai bună în acest sens e că mizeriile ăstea iau deciziile înainte, așa cum a fost cu acea minunată comisie centrală a MAI? Dădeam 800 de euro, rămâneam în poliție și intram în practică. E minunat sistemul ăsta social, medical, bancar, judiciar, educational, e de pus la rană!

Până să mă pună pe picioare doctorul psihiatru șef de secție de la Sfântu Gheorghe, pe vremea aceea în 2009, am avut niște stări și trăiri cumplite. Îmi deranjam membrii familiei cu paranoia și agresivitatea mea datorată acelei mizerii de spital

mai sus amintită și am avut niște halucinații vizuale crâncene. Adică să vezi păianjenul din Lord of the Rings 3 că e atât de mare, atât de uriaș încât se urca pe biserică… Și acum mă trece groaza când îmi amintesc ce halucinație vizuală am putut avea! De păianjen nu aveam să scap curând și în nopțile mele de insomnie mă ataca, iar eu îmi construiam o sabie imaginară cu care îl omoram.
Și asta ținea toată noaptea, o simptomatologie atât de crâncenă încât toți au fost copleșiți sau îngroziți de cele relatate. Am mai avut și un moment în care icoana din camera mea s-a strâmbat la mine și parcă mi-a ars ochii. Am strigat în toată casa, i-am speriat pe membrii familiei, ei s-au speriat, iar tatăl meu m-a dat cu multă apă sfințită pe tot corpul. Nu știu cât de mult crezi tu în chestiile astea cu apa magică, sincer eu unul nu cred și dezavuez total modul în care aceasta e luată de la biserici în cozi în care oamenii se calcă în picioare, dar la mine a funcționat și m-am liniștit complet. Ce mi s-a întâmplat ulterior externării din secția de psihiatrie a Spitalului Județean Cluj Napoca nu poate dovedi decât o imensă incompetență a medicilor de acolo, care aveau ca și scop detenția corpului fizic. Cu riscul de-a-mi înjumătăți jumătate din potențialii mei cititori, v-o zic pe aia dreaptă: Medicilor psihiatri sunteți varză!

Și ca tabloul să fie complet, după ce am fost dat afară din Școala de Poliție din Cluj Napoca și am trăit acele experiențe traumatizante, a bătut la ușă Criza Economică și Financiară care m-a prins într-o poziție vulnerabilă și din cauza căreia am suferit cel puțin 2 ani deși am mai avut câte un loc de muncă la negru pe ici-colo.

În anii care au trecut și în anii cei mai buni care aveau să vină conform unei piese de-a celor de la Direcția 5 am avut foarte multe depresii. Păi în primul rând că eram ignorat de toți foștii mei prieteni. Mă priveau cumva ciudat și nu mai era primit în cercul lor social. Simțeam că nu știu cum să scape de mine când le telefonam pentru o întâlnire. Inventau cele mai

gogonate minciuni pentru a scăpa de mine. Asta unu la mână și doi, pentru că nu aveam loc de muncă nu aveam nici bani. Am cunoscut și cunosc sărăcia și asta m-a făcut să cad și mai tare în depresie. Dacă luăm în considerare și factorul iubire, că nu aveam un suflet pereche, o fată care să mă iubească și să o iubesc, asta a pus capac. Am vrut să mă sinucid de mai multe ori, dar planul pus în aplicare, parasuicidurile au fost trei la număr. Momentul când gândurile mele chiar s-au materializat. Prima oară am fost salvat de mama mea care era acasă cu o vecină și am fost tratat omenește în secția de psihiatrie a Spitalului Județean Covansa. Mi-a dat un tratament bun pe care l-am ținut peste 4 ani timp în care s-a acumulat depozit în creierul meu iar decompensarea următoare avea să fie mult mai lentă și aveam să profit timp de câteva luni de momentele de geniu deorece renunțasem la tratament – cătușele minții. Nu era ok pentru că mă îngrășasem peste 20 de kilograme de la tratament dar aveam psihicul intact. În timpul ăsta am reușit să mă pun pe picioare și am început și facultatea de sociologie. După, am abandonat tratamentul și în momentele mele de geniu am slabit încât ajunsesem la 72 de kilograme pentru înălțimea de 1,78 de metri și am avut și relații de iubire. Ca să nu le luăm în consideare relațiile care puteau de-a dreptul să se materializeze…

În anul 2014, anul în care m-am certat urât de tot cu psihiatria am fost internat involuntar la Spitalul de Psihiatrie Mihai Eminescu din Brașov. Am avut o experiență traumatică prin faptul că în primul rând am fost privat de libertate. Pentru a nu știu câta oară! Eu în timp ce stăteam ca o legumă în secția de la Sfântu Gheorghe, mi-am jurat că nu voi mai ajunge niciodată, în niciun spital de psihiatrie. Depresia și motivele mai sus enumerate m-au făcut să trec în anul 2013 printr-un alt parasuicid. După ce am fost dus la UPU Brașov de către fostul meu șef întrucât acesta a văzut că ceva a neînregulă cu mine, mi s-a făcut un sondaj nazal care m-a făcut să vomit cele 120 de pastile Convulex de 300 de mg fiecare, moment în care mi-

am revenit și am cerut să fiu lăsat în pace. Dar procedura spune că trebuie să stai la psihiatrie după ce treci printr-un astfel de moment. Eu știind cu ce se mănâncă psihiatria, am spus, *Nu, mulțumesc,* nu înainte de a-mi arăta recunoștința pentru că cei de la UPU a Spitalului Județean Brașov au vrut să mă trateze, cu genericul *Vai, mersi!* Bineînțeles că nu era după mine, că eu în țara în care plătesc TVA și taxe nu am drepturi decât teoretic. Așa că m-au sedat și m-am trezit la Eminescu. La Eminescu am fost legat cu funiile (am martori!) și chinuit 36 de ore (am martori!). Chiar dacă nu am fost agresat efectiv pe timpul cât am fost legat, eu așa m-am simțit și am puternice traume psihice. M-am simțit ca și cum aș fi fost violat. Am detaliat procuraturii Criminalistice și Serviciului de Investigații Criminale din cadrul IPJ Covasna dar la cum se fac anchetele în România adăugând la asta faptul că sunt declarat nebun, domnii care ar fi trebuit să facă cercetări s-au dovedit incompetenți și au făcut o caricatură de anchetă. Ca și în cazul de la Avrig – Sibiu și ca în toate cazurile de altfel. Mă încearcă în momentul de față când scriu aceste rânduri o furie teribilă, și cu riscul de-a mai pierde jumătate din potențialii mei cititori, nu ar fi bine să îi urmăresc pe cei care mi-au făcut rău și să le dau cu toporul de tăiat lemne în moalele capului? Că tot sunt declarant nebun și nu au ce-mi face…

10. Discriminarea – ești bolnav psihic, nu ai drepturi

Pentru că m-am legat de atâtea ori în această carte de sistemul psihiatric îți voi face cunoscut punctul de vedere al Coaliției Antipsihiatrice referitor la practicile lui fasciste formate din cei trei de F: Forță, Frică, Fraudă. El îți va fi dezvăluit în Anexa 2, respectiv în Anexa 3 de la sfârșitul cărții. Cu punctul lor de vedere sunt perfect de acord, exceptând partea când te internezi voluntar pentru a trata o depresie. Dar și aici treaba e relativă pentru că personalul medical, psihologii și personalul auxiliar te tratează ca o persoană care face din tine mai puțin o ființă umană. Ei nu fac discriminări după diagnostic, pentru ei, toți sunt *nebun*.. Până îmi va da careva definiția nebuniei și pâna s-ar trasa o frontieră clară între normalitate și nebunie va curge multă-multă apă pe Nil. Textele din Anexa 2 și Anexa 3, nu se supun legii drepturilor de autor, ba chiar e încurajată preluarea și distribuirea cât mai largă a acestora în ideea că mesajul va fi ajuns la cât mai mulți oameni. Și va ajunge mai devreme sau mai târziu și nu doar prin această carte.

Poate e puțin neetic să-mi stufăresc cartea și să preiau conceptele lor pentru o lucrare ce se vrea a fi supusă vânzării, dar având în vedere că textele nu se supun legii drepturilor de autor, precum și faptul că la un moment dat am fost tentat să printez broșuri colorate cu respectivele texte și să le distribui pe Strada Republicii din Brașov, mă gândesc că această formă de propagare a mesajului e mai eficientă. În România, mândra noastră patrie și nu numai, după cum am aflat ulterior, dacă ai un diagnostic de maladie psihică, îți sunt restrânse anumite drepturi. Eu ți le fac cunoscute pe ale mele, printr-un document eliberat de medicina muncii pe care îl am acasă și cu care pot proba oricând cele susținute aici. Nu ai voie să faci nimic! Eu un document de la medicina muncii în care se arată

că nu am voie să lucrez nimic pentru a supraviețui. Avem așadar următoarele interdicții: Nu ai voie să deții un permis de conducere, nu ai voie să lucrezi în sistemul militar sau polițienesc. Cu astea aș putea fi de acord, pentru că presupune tragerea cu și posesia unei arme de foc. Deși au fost atâția care s-au împușcat și i-au împușcat și pe alții fără a avea vreo boală psihică. Numai de gura unor tute care au acces în presă sau au funcții de decizie prin Guvern sau Parlament s-au pus aceste interdicții. Spre exemplu, din anul 2007, în Statele Unite ale Americii este permis să te înrolezi în armată dacă ai antecedente psihiatrice. Mai departe, nu ai voie să lucrezi în sănătate, pentru că chipurile, pui viața în pericol a pacienților. Dar nu-și pune nimeni problema câți oameni au murit din cauza neglijențelor cadrelor medicale de pe secțiile obișnuite ale spitalelor obișnuite, sau câți oameni au murit din cauza nepăsării unor medici ca urmare a neprimirii vreunei șpăgi de la care aceștia s-au așteptat. Asta evident în trecut, acum sub nicio formă nu se mai întâmplă așa ceva, hai să fim serioși! Realizezi probabil ironia din spatele cuvintelor. Eu spre exemplu țin să divulg un aspect al vieții mele. Am făcut 5 stagii de practică la Spitalul Județean Brașov în condițiile în care aveam antecedente psihiatrice. Întrebați cadrele medicale de pe secțiile de chirurgie toracică, medicină internă, cardiologie, ortopedie și hematologie, medici și asistenți, dacă s-a făcut vreo eroare din cauza subsemnatului și dacă cineva a avut de suferit. Dar nu! La noi sunt niște reguli fixe, rigide, bătute adânc în cuie și dacă așa zice nu știu care barem, păi așa se procedează, nu? De aia țara asta a ajuns atât de sus și altele din Occident sunt inferioare nouă. Sper că nu trebuie să menționez ironia argumentelor. Mai departe: Nu ai voie să ai funcție de decizie! Păi asta te descalifică din start din calitatea de om. Din moment ce ai această interdicție ești considerat om inferior, și ești discriminat nejustificat exact ca în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Singurul criteriu după care este permisă discriminarea este COMPETENȚA. Ești competent?

Super, treci la noi în echipă, ne bucurăm să colaborăm. În România nu văd să se miște lucrurile prea ușor în direcția asta, oricât de optimist ar vrea să fie o persoană sau alta la un moment dat sau altul. Ăștia suntem! Nu ai voie să lucrezi în condiții de izolare. Păi de ce? Dacă eu sunt o persoană introvertită, cu temperament flegmatic sau melancolic și am calificare în contabilitate, de ce nu-mi este permis să lucrez în condiții de izolare? Îmi face mai bine mediul social? Sigur că da, însă nici acolo nu am voie să lucrez. Așa că stau acasă, dar atenție, tot în condiții de izolare și vroind să îndeplinești un bine, tu medicule de la medicina muncii care mi-ai dat acele interdicții nu ai luat în calcul că sunt mai mari șansele să mă sinucid acasă în condiții de izolare decât să mă sinucid lucrând în condiții de izolare. Dar repet, noi am ajuns unde am ajuns, tocmai pentru că avem aceste norme și reguli rigide pe care nu le poți modela după om. Căci ce e la o adică omul? Sunt oameni pe toate străzile, ce nevoie mai avem de ei? Cireașa de pe tort vine acuma când medicina muncii îți spune că nu ai voie să muncești în condiții de stres. Asta e o glumă cu siguranță, dar una foarte amară. A văzut cineva loc de muncă fără stres? Există așa ceva? Să mi-l arătați și mie, vă rog insistent! Adică nu trebuie să fii mereu vigilent ca să-ți faci bine treaba, sau că vine șeful și trebuie să-i explici ce-ai lucrat, sau să te vadă că ai lucrat? Ce angajator stă după tine și după curul tău, să angajeze o persoană care nu are voie să aibă parte de stres? Ce patron își permite luxul de-a menaja un astfel de angajat? După ce că în România se găsește un loc de muncă decent foarte greu iar un simplu loc de muncă greu, tu va trebui să-i pui patronului pretenția de-a fi menajat? Îți spune la revedere și un praz verde, suntem economie de piață și basta! De aia zic, hai să schimbăm ceva! Orice, pentru că așa cum am spus la începutul acestei cărți, avalanșa pornește de la un bulgăre foarte mic. Sper să fiu în viață și să văd măcar atâta lucru: Că bulgărele se formează. Nu putem fi și rămâne o societate înapoiată doar că ne dorim din tot sufletul asta. Hai

să schimbăm ceva! Că m-am convins cu baremele de la medicina muncii a căror interdicții pentru o boală psihică nu se opresc aici. Nu ai voie să lucrezi la înălțime, în condiții de suprasolicitare neuro-senzorială, în ture de noapte, fără a avea voie să conduci vehicule sau autovehicule. Nici măcar pe un banal motostivuitor nu ești lăsat să te urci. Și în final vine și ceea ce lipsea ca meserie din oarecum înalta societate: Nu ai permisiunea de-a lucra în învățământ în calitate de cadru didactic. Ați uitat ceva: Ați uitat ceva și insist să menționez că nu e deloc victimizare. Ați uitat să ne dați o eșarfă cu Steaua lui David pe brațul stâng pe care să fim obligați să o purtăm în timp ce mergem pe lângă trotuar, undeva în limita dintre stradă și trotuar. Dar hai să nu ne lăsăm călcați în picioare și hai să schimbăm ceva! Că eu tot asta am încercat să fac din momentul maturizării mele precoce, chiar dacă am fost blamat, si considerat procesoman sau reclamagiu. Am încercat să-mi schimb condiția prin toate mijloacele, făcând gălăgie pe la instuțiile statului român, pe la ONG-uri, pe la câinele de pază al democrației – presa. Hai să schimbăm ceva!

11. Cum se poate trăi cu schizofrenia?

Greu! Și cu asta am încheiat un capitol. Serios, m-aș putea rezuma liniștit la cuvântul "greu" și aș fi scutit de un timp prețios, dar din moment ce e cartea mea, nu-mi permit să mă rezum la atât. Mai potrivit ar fi fost un capitol care să se intituleze *Cum să faci față schizofreniei?* Dar există o carte pe piață care tratează subiectul acesta și eu nu sunt adeptul furtului în general, cu atât mai puțin a furtului intelectual. Păi în primul rând, așa cum am prezentat în capitolul anterior, dacă ești bolnav psihic nu ai drepturi. Societățile în India antică, precum și în alte state sau colonii erau împărțite în caste. Cea mai de jos castă, sub sclavi, erau *paria*, cei fără niciun drept. Termenul care-i definește cel mai bine pe cei care au o boală psihică. Dacă ai noroc și-ți trăiesc părinții, te mai descurci stând pe spinarea lor, dar fericit și optimist vă zic sigur că n-ai cum să fii. Dacă din nefericire nu ai parte de suportul părinților și aceștia sunt în mormânt, atunci are grijă statul de tine în dulcele stil clasic românesc. Te internează într-un institut pentru boli mintale și îți duci zilele acolo dorindu-ți să nu te fi născut niciodată. Să trecem totuși la partea pozitivă a lucrurilor și să analizăm presupoziția în care ești un luptător și te agăți cu ghearele de viață și nu a trăi oricum, ci a trăi frumos cu schizofrenia, pentru că la o adică, boala e parte din tine dar asta nu înseamnă neapărat că trebuie să te definească.

Poți începe cu alimentația, dar știu că e destul de greu din moment ce tu ești într-o situație financiară defavorabilă. Consumă alimente fără prăjeli, cât mai puțină carne, elimină cafeaua și alcoolul definitiv din viața ta, că nicotina e mai greu să o lași din moment ce anumiți centri ai plăcerii din creier sunt asociați cu părțile inhibitoare de serotonină și dopamină asupra căruia acționează medicamentele, pe care de asemenea trebuie să le iei. Și mai ales fă sport! Eu încerc să mă

echilibrez cât pot, încerc să-mi fac prieteni și să socializez, pentru că așa am fost de când mă știu. Dar vin părțile nasoale ale bolii care se asociază fie cu depresia, fie cu anxietatea, fie cu furia. Și pentru mine e destul de greu să le controlez, iar celor din jurul meu li se pare că sunt o mizerie de om. Da! Poate că sunt o mizerie de om, dar asta datorită întâmplărilor din multitudinea de pagini pe care tocmai le-ai citit și asta nu e tot, precum și a celor 18 internări, ca nu mai calculăm și mizeriile pe care am fost obligat să le înghit din partea autorităților statului român precum și a unor persoane în care îmi pusesem speranța și încrederea. Sunt o mizerie de om din cauza ta! Nimeni nu m-ar contrazice că e ușor de trăit în România cu schizofrenia și tot ce ne mai rămâne să facem este să înotăm cât mai mult contra râului, să râdem și să ne bucurăm (când e cazul) cât mai mult, dar mai ales să schimbăm ceva, fie și prin înțelegerea unei persoane dificile, sau agresive, sau urâcioase. Că te asigur eu, acea persoană nu ea a ales să fie așa, în esență suntem făcuți toți din lumină și fiecare tinde spre partea pozitivă a lucrurilor chiar dacă mai dificil. Recunosc că și eu fac asta destul de greu. Încearcă să-l înțelegi pe răufăcătorul de lângă tine care e recalcitrant în autobuz care face scandal și bea bere, și mai ales, te rog, nu-l judeca! Nu știi ce l-a adus în această postură, deși în unele cazuri ei aleg partea asta urâtă a vieții.

Dacă punem în balanță barierele de care trebuie să te lovești având această etichetă, atunci ecuația devine mai complexă fiind una obligatorie. Din păcate! Mentalitatea oamenilor se schimbă foarte greu, a celor cu vârsta de peste 50 de ani fiind mai rigidă, e aproape imposibil de schimbat, dar aici mai intră și factorul educație. Să îți relatez cât de greu îmi e mie să trăiesc cu această boală cumplită, cu această suferință uriașă care e o cruce foarte grea, dublată de stigmatizarea oamenilor ar fi considerată de unii victimizare, chiar dacă nu e așa. Cu toate astea, nu o voi face, pentru că ai citit în prezenta carte cât de greu mi-a fost de-a lungul a 11 ani de când am căpătat

schizofrenia. Încerc să trăiesc cât mai frumos, să evit situațiile conflictuale, pentru că eu am un temperament vulcanic și reacțiile sunt imprevizibile, și până la urmă tot pe mine mă afectează. Dacă reușesc să rămân în viață cât mai mult timp și să nu mor din cea mai frecventă cauză a morții persoanelor cu schizofrenie, suicidul, pot zice că am câștigat o luptă cu viața. Și să trăiesc frumos, dincolo de toate astea. Sa lupt, să duc o luptă dar nu tot războiul, pentru că din păcate am momente în care problema mea cea mare e viața însăși. Dar am speranța că asta se va schimba, că dacă nu voi putea fi scos din ghearele depresiei, vor veni niște îngeri deghizați în oameni care să mă ridice de jos așa cum au făcut în repetate rânduri și cu care să vorbesc atât de mult și de frumos încât să nu mai fiu nevoit să vorbesc cu schizofrenia niciodată.

12. Hai să schimbăm ceva!

Cu siguranță, acest capitol este cel mai greu și mai provocator pentru mine, așa că ridic bărbătește și responsabil mănușa deși nu are foarte mult conținut. E mai mult esență. Primul lucru ce trebuie schimbat e mentalitatea oamenilor, iar asta nu se poate realiza decât prin educație. Apoi trebuie adoptat un sistem de legi prin care discriminarea să nu fie permisă. Decât, repet, aceea pe bază de competență. Știu că e la noi un cadru legal, care e supravegheat de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. Instituția cu pricina nu poate face altceva decât să discute, să dezbată într-o ședință dacă cutare sau cutare caz se încadrează în ceea ce ei numesc discriminare, după care amendează persoana juridică, sau după caz persoana fizică, iar cu acea decizie prin care ei consideră că ești discriminat, te duci în Instanță și-ți ceri dreptul. Nu e ok așa! Pierzi timp, nervi și energie. Ar trebui implementată o politică a acestei instituții, cu atât mai mult cu cât ea funcționează cu resursa financiară publică, iar dauna produsă prin discriminare să fie plătită direct părții discriminate.

Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării este autoritatea naţională care investighează şi sancţionează *contravenţional* faptele sau actele de discriminare. Cadrul legal anti-discriminare după care funcționează CNCD, care e foarte ok, dar doar teoretic din nefericire, e următorul:

Art. 2 din Legea 137/200*: Potrivit prezentei ordonanţe, prin discriminare se înţelege orice deosebire, excludere, restricţie sau preferinţă, pe bază de rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuala, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenenţa la o categorie defavorizată, precum şi orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea*

recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului şi a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social şi cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Deasemenea, în Codul penal mai e stipulat un astfel de articol ce pedepsește discriminarea în infracțiunea de abuz în serviciu, iar cu partea asta legislativă pot fi mai mult deacord:

CAPITOLUL II
Infracţiuni de serviciu
Art. 297
Abuzul în serviciu

Fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act sau îl îndeplineşte în mod defectuos şi prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, <u>îngrădeşte exercitarea unui drept</u> al unei persoane <u>ori creează pentru aceasta o situaţie de inferioritate</u> pe temei de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenenţă politică, avere, vârstă, dizabilitate, <u>boală cronică necontagioasă</u> sau infecţie HIV/SIDA.

La partea teoretică aș putea zice că stăm bine. Avem un articol dintr-o lege care sancționează contravențional, însă tu nu ești despăgubit și avem un articol din Codul penal care

interzice fapta funcționarului public de-a face discriminare. Despre un angajator spre exemplu nici pomeneală de aplicare a respectivului articol. Dacă ar fi să cer să se facă ceva concret, aș cere schimbarea acelor baremuri medicale care îți interzic să ai aproape orice fel de slujbă, baremuri și reguli bătute atât de adânc în cuie încât practic nu ni se dă nicio șansă la a supraviețui și de aici iar se pornește desenarea cercului vicios: N-ai slujbă => n-ai bani. Nai bani => nu poți trăi, îți apar gândurile suicidare. Să se schimbe acele reguli rigide și să i se pună câteva întrebări celui care are schizofrenie sau altă boală de natură sufletească, poate omul ăla chiar are ceva în cap și poate fi folositor. Nu să i se pună bețe în roate după care să i se bată obrazul de către cei care s-au realizat că nu suntem optimiști, că lucrul ăsta mă îngrețoșează, sincer îți spun! Mă repet, singurul criteriu asupra discriminării trebuie să fie competența! Ești competnent? Super! Alătură-ni-te echipei!

Altă formă de discriminare e cea a mediului social. Eu zic că ar trebui implementată o politică tacită așa cum este în Statele Unite despre o convenție de non-discriminare așa cum e cu populația de culoare sau cu persoanele care au altă orientare sexuală.

De asemenea, mass-media joacă un rol crucial și aici ar trebui umblat pe la Legea Audiovizualului, pentru că de la televizor aude orișicare cetățean că bărbatul care a făcut cutare și cutare lucru anti-social, era bolnav psihic sau suferea de boli psihice. Și cu asta se încheie știrea. Ce s-ar întâmpla dacă la finalul unei știri despre un caz de omor, s-ar spune că persoana era de etnie rromă? Ce legătură are etnia cu fapta anti-socială? Nu ați văzut rromi care să muncească și să trăiască cinstit? Aici la fel, ar trebui adoptată o lege nescrisă, una a bunului simț pentru a nu mai face asocierea între o faptă de natură penală și o persoană cu o boală sufletească. Și când se va vorbi despre persoanele cu suferințe sufletești, să nu se permită să se facă glume. Să fie ceva pe sistemul, Ce-ai bă? Ești rasist/xenofob/homofob? Mișcă hoitu!

Știu că e puțin cam dur, dar hai să fim serioși, în SUA și în alte țări dezvoltate se aplică această politică tacită, această lege a bunului simț. Și doi la mână, nu vă gândiți puțin și la noi? Adică suntem suflete, avem gânduri, trăiri, emoții, poate mai intense decât ale voastre, poate suntem mai sensibili, poate punem totul la suflet...

În concluzie și la sfârșitul acestei cărți pe care o las deschisă vă spun cu mâna pe inimă că boala psihică e o boală a sufletului, aș îndrăzni să spun că e o afecțiune spirituală așa că dacă vreți să fim vindecați și să funcționeze societatea bine, nu mai discriminați, nu ne mai puneți bariere, acordați-ne o șansă și mai ales iubiți-ne! Veți fi uimiți de rezultat! Și poate că nu vom mai vorbi cu schizofrenia ci vă vom acorda vouă atenția cuvenită!

Anexa 1

Cele mai tâmpite și absurde 19 chestii întâlnite în Școala de Poliție de la Câmpina

Polițiștii, acea categorie de oameni despre care se fac glume pentru că nu ar fi foarte inteligenți și care e considerată pe bună dreptate brațul înarmat al legii au o anumită particularitate care-i diferențiază de noi muritorii de rând: Sunt spălați pe creier la modul cel mai autoritar. Și da, știu că fiecare dintre noi e spălat pe creier într-un anume fel, dar ei sunt spălați într-un mod aparte, într-un mod pe care eu, din păcate am avut ocazia să-l cunosc pe durata calității mele de elev al Școlii de Poliție "Vasile Lascăr" din Câmpina și pe care o să vi-l prezint în cele ce urmează.

Mai mult ca sigur, te-ai întrebat de ce nu se poate negocia cu polițiștii în momentul în care ai fost prins în offside și urmează să fii amendat spre exemplu pentru ne-purtarea centurii de siguranță sau că nu aveai luminile de întâlnire aprinse pe timp de zi pe un drum național-european. Din simplul motiv că în școlile în care sunt formați și din care începe spălarea gravă pe creier ei sunt învățați cu totul altceva decât principiile funcționării sociale și necesitatea aplicării în mod imparțial a legislației.

Un subcomisar cadru didactic al Școlii de Agenți de Poliție "Vasile Lascăr" din Câmpina, care menționa că face parte din ultima promoție de milițieni și care spunea pe un ton apăsat că se mândrește cu asta, dădea

niște sfaturi cu intenția de a economisi energia și timpul pierdut aiurea cu învățarea unor discipline ca Dreptul Penal, Criminalistica, Protecția Juridică a Drepturilor Omului sau Legislația Contravențională. *Dacă vreți să ieșiți la pensie din Poliția Română și să dormiți liniștiți trebuie sa știți 3 formule de baza: "Ordonați!", "Să trăiți!", "Am înțeles." Restul e facultativ.*

Vreau să spulber de la început mitul conform căruia polițiștii sunt proști. Nu e adevărat! Foarte mulți n-au idee cât de exigente și de numeroase sunt probele și testele de admitere și că printre ele se află și un test IQ al cărui rezultat sub scorul care indică o inteligență peste medie te descalifică fără drept de apel, cu interdicția de a mai candida în următorii ani.

Absolvenții de liceu intră deștepți dar ies cu creierele nivelate, uniformizate. Sistemul polițienesc de la noi e unul bazat pe supunere, obedientă și orice inițiativă ai avea e stârpită din fașă de cadrele militare-didactice care unu la mână îți taie cu *tu nu-mi propui MIE nimic* și doi, *când mi te adresezi stai în poziție de drepți!*

Primul lucru de care au grijă cadrele militare și/sau didactice (aflate în număr supărător de mare raportat la numărul de elevi) este să te dreseze, sa te facă să fii supus și să-i vezi într-o aură superioară astfel încât orice ar spune să ți se pară ceva extraordinar, de parcă de fiecare dată ai avea o revelație! Cadrele din

instituțiile polițienești de învățământ își hrănesc ego-ul lor mic și meschin prin exercitarea puterii și a controlului asupra elevilor. Asta îi motivează și le dă satisfacție, cu asta se hrănesc. Despre asta e vorba acolo, relație de supunere sclav-stăpân cu acceptarea stăpânului ca fiind cel mai vrednic om, mai mult ca un părinte. De asta se ocupă prima oară, restul fiind chestiuni secundare.

Dacă ești tânăr licean și te gândești să te îndrepți spre domeniul ăsta, gândește-te de două ori. Gândește-te bine dacă vrei să urmezi o carieră și o cale care nu-ți permite să evoluezi într-un sistem închis în care nu ai niciun cuvânt de spus iar până să te gândești să spui ceva trebuie să adopți poziția de drepți. Gândește-te de două ori, chiar de trei dacă vrei să te rezumi la cele 3 formule ("Ordonați!", "Să trăiți!", "Am înțeles.") pentru tot restul carierei ...Gândește-te bine căci odată intrat în sistem nu vei mai avea ocazia să gândești !

Iată și o listă cu 19 cele mai tâmpite și absurde lucruri întâlnite în școala de polițiști:

1. Din momentul intrării pe poarta școli mi-am dat seama că am pășit în cu totul altă lume (ploaie mocănească, tăcerea nejustificată a elevilor care ajunseseră acolo înaintea mea...și atitudinea unui cadru militar care umilea o fată prin raportarea lui la adresa acesteia într-un mod autoritar și agresiv de supunere și punere la respect. Mai târziu, altă fată avea să fie umilită de comandantul de detașament în fața

colectivului că și-a pus chiloții la uscat pe calorifer în cameră. Un loc absolut minunat, Școala de Poliție din Câmpina, locul spălaților pe creier la modul cel mai crunt și autoritar posibil, cu săpun gri și albastru făcut din javră de câine de urmă criminalist!);

2. Foarte multi indivizi cu standarde morale joase, fără educație, cultură sau un minim de bun-simț acced în structurile polițienești prin mijloace care pun întrebări;

3. La scurt timp de la începerea cursurilor s-a instaurat un regim de frică asociat cu paranoia în rândurile elevilor pentru că nu știai ce să vorbești, cu cine să vorbești și când să vorbești, asemeni vremurilor comuniste pe care nu le-am prins dar despre care am auzit și citit foarte multe. S-au împărțit deja sarcinile pentru elevii turnători selectați după calitățile lor morale și aptitudini în special;

4. Datorită regimului instaurat de frică și paranoia, ajunsesem să vorbim cu televizorul la maxim sau numai la dușuri pentru a acoperi discuțiile noastre prin bruiaj;

5. Responsabilii cu turnătoria aveau notele asigurate și nici măcar nu trebuiau să învețe ci doar să aibă grijă să pună telefonul să sune în timpul nopții ca să verifice dacă plantoanele spală și lustruiesc pe timpul nopții sau își permit să coboare la alt detașament de oameni normali și să poarte o conversație cu plantonul de

acolo care nu era pus să spele și să lustruiască pe timpul nopții;

6. Mulți elevi (de regulă cu funcție și responsabili cu turnătoria) nu știau la sfârșitul semestrului diferența dintre contravenție și infracțiune și pentru că profesorul, care chiar avea cunoștințe solide de Drept și calificare pe bune, vroia să-i treacă, îi întreba definiția contravenției, moment în care urma o liniște desăvârșită. Asta e reacția normală a elevului asigurat că nu trebuie să învețe carte dacă își execută bine sarcina de turnător. Să păstreze acea liniște desăvârșită. Polițistul ăla te-a amendat pe tine ultima oară și ți-a aplicat o contravenție conform O.G.nr.2/2001

7. Elevii care erau puși să spele vasele la cantină și pentru alții și în locul personalului civil angajat și remunerat, erau de multe ori puși în situația de a ceda bucata lor de carne subcomisarului X – comandant de detașament, solicitare venită din partea elevilor de serviciu pe detașament, sau puși să dea explicații și mustrați că nu au aranjat farfuriile drept la masa lui și a unor pițipoance de la care avea favoruri sexuale.

8. Când făceai muncă la bucătărie erai trimis adesea cu găleata de gunoi și când te apropiai de container aveai ocazia să vezi un gard mic, înalt de 1,70 m – gardul Școlii de Poliție din Câmpina. Nu sărea nimeni gardul ăla ridicol de mic, pentru că era alt gard în mintea noastră unul mult mai înalt pe care ți-l puneau cadrele militare cu calități morale la fel de înalte. Sau

poate îl săreau alții din interior către exterior mai târziu spre sfârșitul școlii ca să meargă la băut, că din exterior în interior n-aveai cum să fii așa de idiot să te gândești să-l sari;

9. Deși era strictețea de pe lume și dictatură în cel mai pur sens, un gagiu a făcut un accident rutier și nu a fost sancționat deloc. Chiar era învoit de la ore că să iasă afară și să-și rezolve situația. La apelul de seară figura ca prezent. În schimb, un păcălici care și-a pierdut legitimația a fost hărțuit și la sfârșit amenințat cu exmatricularea. Și chiar a fost exmatriculat în cele din urmă.
Respect Poliția Română –
Pro Vertitate ET Justiția!...sau cum era aia?

10. Deși era strictețea de pe lume și dictatură în cel mai pur sens, un gagiu o freca în timp ce stătea în pat și dădea altora directive care munceau acolo și care îi spălau pe sub patul pe care stătea și-o freca. ... mai trântea și un puți! când te apropiai puțin mai mult ca să-i speli pe sub pat. Gagiul vroia să zică de fapt vezi că cam puți în timp ce eu stau cu falusul în sus și mă uit la tine cum muncești, tot de sus. Eu am scăpat de muncă pentru că sunt deștept și am dat o sticlă de whisky ca să-l țină falusul mai mult pe subcomisarul X când le penetrează pe

pițipoancele ălea cărora nu le-ai așezat drept farfuriile. Tu de aia puți, că ai fost la muncă la bucătărie ca un sclav și dacă tot ai fost acolo, nu te-ai simțit și tu să-i dai subcomisarului X bucata ta de carne. Cât de mare era gardul ăla de lângă container când duceai gunoiul? Voia gagiul să zică dar n-avea cuvintele la el.

11. Aveam un profesor de informatică celebru în toată școala, doctor, care avea pretenția să i te adresezi cu d-le comisar-șef **DOCTOR** fiindcă era singurul doctor din școală (infirmeria n-avea nevoie de așa ceva, era de-ajuns domnul comisar-șef doctor, el îi trata bucuros pe toți). Știa el din calitatea lui de doctor în informații și informatică că există două tipuri de calculatoare: Brand și No Name (**ălea pe care le aveți voi acasă**). Mitralia cu note de 2 cât putea;

12. Elevii cu funcție, majoritatea fiind ultimele scursuri, după ce primeau nota 2 la o disciplină (inclusiv la informatică) erau învoiți de la ore pentru a face diverse favoruri și servicii unor profesori, ca de exemplu mutarea unor piese de mobilier sau editarea unor texte în Word. Polițistul ăla te-a amendat pe tine ultima oară și ți-a ținut o lecție de comportament civic!

13. Subcomisarul X, supra-numit „Balaurul" și cunoscut de opinia publică și de presă sub numele de "lupul moralist" după ce a fost anchetat de DNA și trimis ulterior în judecată pentru că a dat subiectele unei eleve (de ce nu unui elev?) înaintea examenului final, era atât de obsedat de curățenie încât pe palier la clase și la dormitoare se spăla și se lustruia NON-STOP. Sectoarele se făceau obligatoriu de două ori pe zi sau opțional de trei ori și se născuseră și niște legende conform cărora subcomisarul X verifica praful șters din prize cu un bețigaș (izolat bănuiesc), și praful de sub paturi prin îmbrăcarea unui halat alb și rostogolirea pe sub acele paturi;

14. Concursul de creații literare organizat de școlile Ministerului de Interne la care participau toate instituțiile de învățământ din subordinea acestuia era un loc în care se înscriau toți semianalfabeții care voiau să urce puțin mai sus în ierarhie și se recomanda să plagiezi de undeva și să-ți asumi originalitatea textului. **Există riscul ca acest articol să fie plagiat și să fie prezentat ca și creație proprie în concursul de creație literară organizat cu ocazia zilei Poliției Române.** Sigur ar trece neobservat, fie din ignoranță, fie că majoritatea corectorilor nu citesc la mijloc, fie că mulți abia acum învață să citească;

15. Un Inspector principal de poliție, profesor de etică și deontologie, l-a dat drept exemplu pe un polițist care nu a luat șpagă. Îți dai seama cât de rar se prinde un astfel de specimen în viață încât se simte nevoia publicării lui în **revista Poliția Română** la rubrica „propunere pentru polițistul anului"? Ia vezi un pic arhiva revistei dacă ai timp!

16. Se primeau niște rapoarte de la conducerea Spitalului Municipal Câmpina cum că elevii duși de urgență acolo pe timpul nopții au suferit niște cedări ale organismului în timp ce își făceau paturile (seara). Era oricum multă muncă acolo, mai ales pe palier, păi curățenia cine o făcea? Ar fi chiar nesimțire să vină elevul ăla care au curajul să spună că e absurd să-și facă curat în cameră sau să debaraseze la cantină, că eu o să-l apreciez;

17. 8 gloanțe pe țintă din 7 posibile! Nu crezi? Știu, matematic e imposibil. Dar elevii cu această deosebită realizare îți dădea un cot și ziceau, vezi, mai trage și tu un glonț sau două în ținta mea că te cinstesc dacă iau notă mare la modulul de **Instrucția Tragerii**. Și poate o să te las să te apropii de patul meu când vii să faci curat.

18. Un elev de la țară responsabil la cantină cu debarasarea și curățenia avea mari doctorate în domeniul **brain fucking**. Păcat că nu era tehnologia așa avansată ca acum ca să-l înregistrezi și astfel s-au pierdut mari cunoștințe în acest domeniu nou și absolut încântător. Generațiile viitoare nici nu știu câte au pierdut...Un elev de la alt detașament de oameni sănătoși la cap a avut întâmplătoarea ocazie să asiste la modulele predate de acesta în timp ce se făcea curățenie în sala de mese. Și l-a întrebat cât se poate de normal și cu zâmbetul pe buze:

-Dar tu de ce nu faci?
-Pai eu sunt ȘEFUL!
-AAA, tu ești șeful...am înțeles acuma.

19. Dacă faci toate lucrurile corect, așa cum te-a învățat mama, tata, bunica, școala, biserica, societatea, mass-media pe de o parte, apoi respecți toate regulile lor pe de altă parte, faci toate lucrurile corecte așa cum te învață ei și ești persecutat, hărțuit, amenințat cu exmatricularea și umilit atunci sistemul tău de operare instalat la vârsta de un an îți dă o gravă eroare pe undeva, dacă nu chiar shutdown. Un shutdown pe care ți-l aplică un civil conducător al unei dacii Break de culoare albă cu numere de înmatriculare

MAI 11111

Experiența mea în Școala de Poliție din Câmpina s-a încheiat mai devreme decât era prevăzut și necesar, după ce mai înainte am fost în acea Dacie break de culoare albă cu numere de înmatriculare MAI 11111, dar devreme și acasă înseamnă și mai mult timp de reflecție, de stat între oameni normali și mai puțin absurzi, timp în care creierul îți revine după ce a fost bine spălat cu săpun gri și albastru. După un interval de timp suficient în care să ți se restarteze sistemul de operare, îți dai

seama de lucrurile alea, le poți discuta și analiza cu alți oameni normali la o bere (dar nu după ce ai sărit gradul ăla mic). După alte refresh-uri date ca un calculator **No Name** vezi și alte lucruri din mai multe unghiuri și dacă ești norocos apuci să shar-uiești și altora experiențele astea de viață scurtă și nesemnificativă până să dea o mașină peste tine.

Mănânci tu bucata aia de carne sau vrei să o cedezi cuiva? ...Poate vreunui lup moralist ? ©

Anexa 2

Eliberarea pacienților spitalelor de psihiatrie: De ce? Cum?

În interiorul spitalului, pacienții formează un grup ușor de identificat și cu o identitate ușor de recunoscut: aceea a unor victime într-un infern. Nevoia de a ne elibera frații și surorile închiși acolo nu are nevoie de nici o explicație. Ca o soluție pe termen lung, eliberarea pacienților psihiatrici înseamnă sfârșitul tuturor spitalizărilor involuntare ale persoanelor care nu se fac vinovate de nici o crimă, restabilind în felul acesta una dintre promisiunile fundamentale și cele mai importantă ale patriei noastre. Dar ușile spitalului sunt încă încuiate și voi sunteți încă înauntru. În reuniunile noastre de conștientizare a caracterului metodelor psihiatrice, am discutat cum ajungem să fim închiși și cum ajungem să ieșim afară și am descoperit că toți ieșim afară învățând să spunem doctorilor ceea ce vor ei să audă. Noi numim acest lucru "să înveți să nu spui niciodată adevarul".

Am descoperit împărtășindu-ne reciproc experiențele, că atunci când proclamam cu voce tare (în spital) că noi nu suntem bolnavi și că doctorii ar trebui sa ne lase în pace, suntem recompensați cu injecții forțate cu Thorazin și cu șederi în celulele de izolare, dar când am învățat să stăm umili și să spunem "Am fost bolnav, dar cu ajutorul doctorului meu mă fac bine" detenția se apropia de sfârșit.

Veți avea satisfacția să știți care este adevărul și care este minciuna și să știți că deși ei v-au întemnițat corpul, ei nu posedă spiritul vostru. Problemele foștilor pacienți sunt mult mai subtile, dar nu mai puțin presante. Mulți foști pacienți încearcă să suporte ceea ce li s-a întâmplat, pretinzand că acea experiență nu s-a produs niciodată. Totuși, pentru că experiența de a fi fost odată un pacient psihiatric te invață să te consideri mai puțin decât o ființă umană, aceasta nu este o

soluție satisfacatoare. Oamenii simt emoții. Ei sunt în mod justificat fericiți sau triști, furioși, calmi, entuziaști și așa mai departe.

Ca pacienți totuși, am fost învățați să ne gândim la noi înșine ca fiind definitiv mutilați și tindem să reacționăm la urcușurile și coborâșurile vieții ca la niste confirmări ale diformității noastre secrete. În plus, societatea impune pedepse asupra foștilor pacienți, care vă afectează indiferent dacă vă recunoașteți sau nu identitatea. Pentru tot restul vieții veți minți pentru a obține un loc de muncă, un permis de conducere, pentru a vă înscrie la școală și sunteți neliniștiți că s-ar putea afla. Prietenii și cunoștințele voastre vor fi împărțite în 2 grupuri, aceia care știu și aceia care nu știu și întotdeauna va fi necesar să fiți atenți la ceea ce le spuneți celor din urmă.

Foștii pacienți sunt plini de supărare față de ceea ce li s-a întâmplat, dar aceasta supărare când este singură și neorganizată, rămâne neexprimată și este adesea întoarsă în interior împotriva propriei persoane. Înverșunarea noastră este combustibilul mișcarii noastre și când ne întâlnim, recunoscându-ne identitatea față de noi înșine și față de ceilalți, vom fi făcut primul și cel mai important pas în a riposta împotriva celor care ne oprimă.

Anexa 3

Sistemul psihiatric fascist: Frică, Forță și Fraudă

De aproape 150 de ani, psihiatria se preface a fi o știință medicală și o ramură a medicinei. Nu este și nu a fost niciodată o știință sau un tip de îngrijire medicală. Psihiatria modernă este condusă de asumpții empirice nedemonstrate, prejudecăți medicale și opinii pseudoștiințifice. În psihiatrie nu există fapte stabilite în mod științific sau dovedite în mod independent. Psihiatria, de fapt, nu are legi sau ipoteze testabile sau teorii coerente și comprehensive. Psihiatriei îi lipsesc în mod evident probele sau dovezile științifice pentru a-și susține pretențiile și sloganele vehiculate în mass-media asupra existenței "bolii mentale" sau a "dezordinilor mentale".

După aproape 70 de ani de practici psihiatrice și cercetări, încă nu există un test diagnostic pentru schizofrenie sau pentru oricare din celelalte 300 de așa-zise dezordini mentale enumerate în ediția curentă a Manualului Diagnostic și Statistic al Tulburărilor Mentale, care este în mod esențial o listă de categorii determinate de judecăți morale asupra, chipurile, comportamentului anormal, publicate și propagandizate de Asociația Psihiatrică Americană (APA). D.S.M.-ul este este biblia oficială a psihiatriei organizate. D.S.M.-ul este echivalentul lui Malleus Maleficarum din Evul Mediu, pe care Inchiziția spaniolă îl folosea pentru a identifica, stigmatiza și arde pe rug vrăjitoarele și ereticii.

Vrăjitoarele, ereticii și țapii ispășitori de astăzi sunt etichetați ca bolnavi mentali sau schizofrenici.

Spitalele de psihiatrie prin accentul pe care îl pun pe controlul comportamentului pacienților prin programe de modificare a comportamentului de mare risc, prin "tratamentele" biologice, prin constrângerile fizice și mecanice, prin ușile și saloanele încuiate, prin camerele de izolare, întotdeauna au manifestat mai multe elemente fasciste.

Aș vrea să mă concentrez asupra celor trei: frica, forța și frauda.

Acestea sunt principiile și politicile călăuzitoare folosite pentru a controla cetățenii și grupurile din populație pe care liderii guvernului și alte autorități, incluzând poliția și așa-numiții experți în sănătatea mentală, îi judecă a fi dizidenți, problematici sau dificil de controlat. Spitalele de psihiatrie sunt foarte asemănătoare sistemului de închisori. În închisoare sau în sistemul corecțional, psihiatrii sunt folosiți ca și consultanți pentru a proiecta programe periculoase, neetice de modificare a comportamentului și pentru a îndeplini experimente medicamentoase de mare risc asupra prizonierilor. Sistemul psihiatric și sistemul închisorilor se folosesc de frică, forță și fraudă în scopul controlului social și pentru a pedepsi – nu pentru scopul de a trata sau de a reabilita, care ambele sunt eufemisme. Este sau ar trebui să fie evident, că tratamentul forțat este de fapt o pedeapsă. Acest tratament este în mod frecvent crud și de aceea ar trebui să fie interzis în toate statele lumii care au semnat

Declarația Universală a Drepturilor Omului. Practic toate tratamentele din facilitățile psihiatrice sunt forțate, sau sunt administrate fără un consimțământ informat. Aceste tratamente sunt administrate împotriva voinței "pacienților" (prizonierilor) sau cu consimțământul obținut prin amenințarea pacienților cu consecințe mai rele sau cu consimțământul obținut ținându-l pe "pacient" (prizonier) în necunoștință de cauză cu privire la informații importante despre riscurile serioase sau despre alternative. Consimțământul informat în psihiatrie este o înșelăciune crudă – nu există.

Frica / Teroarea – " Teroarea acționează puternic asupra trupului prin intermediul minții și trebuie să fie utilizată în tratamentul nebuniei. Frica însoțită de durere și de senzația rușinii uneori a vindecat boala." Acest lucru a fost scris aproape cu doua secole în urma în 1818 de dr. Benjamin Rush, părintele psihiatriei americane și primul președinte al APA, a cărui figura încă mai apare pe sigiliul oficial al Asociației Americane de Psihiatrie. Dr. Rush a recomandat și a folosit teroarea prin proiectarea cămășii de forță, a scaunului tranchilizant și a "fricii de moarte" pe numeroși pacienți ai azilelor psihiatrice din secolul al 19-lea. Rush odată și-a închis propriul fiu într-un azil psihiatric. Ce fel de tată !

Frica este o motivație puternică în inducerea conformității, obedienței și pentru a determina oamenii să se supună autorității. Istoric, inducerea și manipularea fricii sau a terorii mascate a fost întotdeauna o politică cheie și o practică în toate regimurile fasciste ca de pildă Italia în timpul lui Mussolini, Germania nazistă în timpul

lui Hitler și Uniunea Sovietică din timpul lui Stalin – și de fapt sub oricare dictatură. Amenințarea cu pedeapsa, tortura și amenințarea că vei fi ucis, este destul pentru a produce frică, panică și teroare printre cei mai mulți dintre oameni. Dacă nu faci ceea ce ți se spune vei fi ucis sau vei păți lucruri mai grave.

După cum este folosită în psihiatrie, frica sau teroarea este mai selectivă, dar este larg răspândită și este puternică. În instituțiile psihiatrice, psihiatrii recurg în mod frecvent la șantaj pentru a-i controla pe cei " incontrolabili", pe cei dificili sau ne-cooperanți. Psihiatrii și alți terapeuți își amenință pacienții cu încarcerarea de lungă durată sau pe perioadă nedeterminată, cu doze ridicate de neuroleptice sau "antidepresive" administrate forțat și/sau îi amenință să îi transfere în instituții psihiatrice de maximă securitate mai severe dacă nu se conformează, nu reușesc să urmeze ordinele doctorilor, refuză să își ia "medicația", refuză să urmeze regulile instituționale sau își supără gardienii în vreun fel. În general țintind populația captivă de pacienți involuntari, aceste amenințări, în mod caracteristic provoacă frica, iar medicii psihiatrii știu acest lucru. De exemplu, acum câțiva ani, mai mulți pacienți și foști pacienți ai Queen Street Mental Health Centre, celebrul spital de psihiatrie sau psiho-închisoare din Toronto-Canada, spuneau că psihiatrii i-au amenințat că dacă nu se calmează sau nu se controlează vor fi transferați la Penetag, o diviziune a Oakridge Penetanguishene Mental Health Centre, o instituție de maxima securitate din Ontario pentru modificarea comportamentului, cunoscută pentru tratamentele aspre si brutale aplicate pacienților. Penetag

a fost și încă este recunoscută ca o pedeapsă, una dintre cele mai barbare psihoînchisori din Canada. Trebuia să fi fost închis în urmă cu mulți ani, în special după relatarea unor abuzuri severe comise de psihiatrul Steven Harper.

Amenințarea pacientului cu constrângeri fizice sau cu regimul celular este de asemenea extrem de eficient în trezirea fricii în pacienți. În practic fiecare secție sau unitate psihiatrică, există un loc numit eufemistic "Camera tăcută" , o cameră goală și uitată asemeni unei celule, cu o saltea sau chiuveta, iar de obicei nu există toaletă sau paturi. În timp ce vegetează în "Camera tăcuta" pacienții sunt uneori strâns legați în 2 sau 4 puncte cu manșete de piele în jurul încheieturilor mâinii sau/și a gleznelor picioarelor, neputând să se miște ore întregi. Chiar simpla amenințare cu pierderea libertății, spitalizarea involuntară sau să fii închis într-o instituție sau secție psihiatrică împotriva voinței tale, fără nici un fel de proces sau audiere publică este destul pentru a-i speria pe cei mai mulți. În România, acestea sunt criteriile sau motivele principale pentru a fi închis într-o instituție psihiatrică: judecata de a fi bolnav mental, judecata de a fi în pericol de a te răni fizic pe tine însuți sau pe alții, judecata de a nu putea să-ți porți singur de grijă! Notați că aceste criterii sunt judecăți morale subiective ale comportamentului dizident, bazate pe observație și opinie, nu pe realități medicale sau științifice. În ciuda faptului că boala mentală sau dezordinea mentală, care este o metaforă pentru dizidență, nu a fost niciodată clasificată ca o boala medicală, doar medicii sunt autorizați legal să facă asemenea judecăți fatale.

În România, orice doctor poate semna o hârtie de internare care forțează un individ să fie închis în orice instituție psihiatrică pentru primele 72 de ore de observație și evaluare fără a fi nevoie de o hotărâre judecătorească. Doi alți doctori pot semna o hârtie de internare autorizând întemnițarea individului pentru încă 2 – 4 săptămâni.

Amenințarea sau faptul de a-ți pierde libertatea fiind închis într-o instituție psihiatrică, pentru zile sau luni este înspăimântător. Lipsa dreptului de a-ți putea susține cauza printr-un avocat în România, face ca dreptul de a face apel sau de a protesta să fie inexistent și acest lucru servește la sporirea fricii și disperării oamenilor. În spitalele de psihiatrie din România ți se confiscă telefonul la internare încălcându-ți-se dreptul de-a comunica cu membrii familiei sau cu un avocat. Simpla amenințare a unui tratament psihiatric forțat precum și tratamentul însuși, pot fi terorizante – de exemplu, electroșocurile de asemenea numite și terapie electroconvulsivă (ECT), dar mult mai precis numite spălare electroconvulsivă a creierului de câțiva supraviețuitori și critici ai acestui tratament printre care Leonard Frank. Încercă să-ți imaginezi teroarea lui și teroarea altora care au îndurat aceeași soartă. Spre surpriza multor persoane acest tratament barbar care este de natură să distrugă creierul și memoria nu numai ca există, dar se și dezvoltă în Canada și Statele Unite. Principalele lui ținte sunt femeile și persoanele în vârstă, în special femeile în vârstă.

Mai există apoi amenințarea medicamentelor psihiatrice numite “medicație”. Aceste chimicale ca de pildă tranchilizantele minore, antidepresivele și antipsihoticele ca de exemplu, Haldolul, Modicate, Thorazin si așa-numitul modificator al dispoziției Litiu, nu sunt substanțe naturale ci otrăvuri fabricate, în mod adecvat numite neurotoxine de către psihiatrul și criticul psihiatriei Peter Breggin în mai multe din cărțile sale și de către Joseph Glenmullen un instructor în psihiatrie la Harvard Medical School, în cartea sa “Prozac Backlash”. Aceste chimicale nu au o valoare sau un beneficiu medical dovedit. Ceea ce fac ele este să controleze sau să înfrângă orice comportament, stare sau emoție problematică sau perturbantă. Aceste toxine, în mod particular neurolepticele ca Olanzapina, Haldolul, Modicate, Clorpromazina sunt atât de dăunatoare și puternice încât mulți supraviețuitori ai psihiatriei și alți critici le numesc lobotomii chimice sau cămăși de forță chimice.

Aceste droguri au multe efecte care daunează, numite “efecte secundare” pentru a minimaliza modul în care sunt ele percepute, ca de pildă tremur, mișcari incontrolabile ale mâinilor sau ale altor părți ale corpului (care survin în boli neurologice ca Parkinson sau diskinezia tardivă), crampe musculare puternice, vedere încețoșată, coșmaruri, izbucniri bruște de manie, agitație, pierderi de memorie, leșin, tulburări ale circulației sângelui, hipersalivație, crize si moarte subită. De fapt aceste așa-numite “efecte secundare” sunt efectele intenționate ale medicamentelor. Aceasta frică de medicamentele psihiatrice este compusă din ignoranța și incertitudine, pentru că psihiatrii și alți doctori omit să

informeze pacienții asupra efectelor îngrozitoare ale acestor medicamente.

Fără folosirea amenințării sau a forței fascismul nu putea exista. Machiavelli, Mussolini, Hitler știau acest lucru. Toți dictatorii și tiranii știau acest lucru elementar. Și acesta este cazul psihiatriei. Fără utilizarea amenințării și a forței, psihiatria instituțională ar muri. O mulțime de psihiatrii ar ramane fără locul de muncă. Mi-aș dori să se întâmple acest lucru și să-i văd muncind la Kaufland așezând marfa pe rafturi! Psihiatria își obține autoritatea și puterea de a încarcera, spitaliza involuntar, și de a amenința persoanele împotriva voinței lor din partea statului.

Legislația din domeniul sănătatii mentale – Legea 487/2002 votată de Parlamentul României dă psihiatrilor si altor medici, puterea de a spitaliza involuntar orice persoană despre care ei cred, după numai câteva minute de examinare că reprezintă un pericol pentru sine însăși sau pentru alții. Acest lucru este problematic. Legea sănătații mentale presupune în mod greșit faptul că doctorii pot prezice comportamentul periculos sau violent, ceea ce in realitate ei nu pot face. Trebuie subliniat faptul că legea sănătatii mentale din România permite in mod legal statului, folosirea forței pentru a reține sau încarcera oamenii pentru zile, săptămâni sau luni. Din nefericire nu a existat niciodată un protest public asupra faptului că oamenii judecați sau presupuși a fi nebuni sau periculoși, dar care nu sunt acuzați de nici o crimă, pot fi cu toate acestea închiși fără nici un fel de judecată sau fără a li se acorda drepturile legale prevazute

pentru oameni acuzați de crime ca de pildă uciderea sau violul. Aceasta este detenția preventivă, care este ilegală in România și în celelalte așa-zisele țări democratice, dar care este legală și care constituie o practică obișnuită în toate statele polițienești și în țările totalitariste. Nu cunosc niciun proces care să pună problema spitalizarii involuntare ca detenție preventivă și prin urmare ca neconstituțională.

În psihiatria instituțională din statele fasciste tratamentul forțat este regula, nu excepția. Tratamentul forțat și complicate experimente medicale impuse miilor de evrei, țigani, deținuti politici, femei și copii au fost îndeplinite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în lagărele morții de pe tot întinsul Germaniei naziste.

Există acum dovezi incontestabile că au fost psihiatrii germani, în mod special profesorii proeminenți din psihiatrie și șefii departamentelor psihiatrice care au fost responsabili pentru inițierea și administrarea infamului program T4, care a implicat uciderea în masă în timpul holocaustului a peste 200.000 de pacienți psihiatrici și mii de copii și adulți bolnavi și handicapați. Termenul eutanasie și moarte blândă folosite pentru a descrie acest program criminal este un crud eufemism.

Mare parte din psihiatria biologistă care este în mare măsură bazată pe asumpții nedovedite despre cauzele biologice și genetice ale schizofreniei și ale altor boli mentale, își are originea la psihiatrul rasist și eugenist din Germania nazistă, Ernst Rudin care a propagat mitul că schizofrenia este o boală genetică.

El împreună cu sute de alți psihiatrii din programul T4 de ucidere în masă a pacienților psihiatrici este încă citat în câteva articole din jurnalele psihiatrice, așa cum a dovedit cercetătorul Lenny Lapon în strălucitoarea sa carte “Asasini in halate albe: Genocidul psihiatric din Germania nazistă” . El a arătat că mai mulți psihiatrii germani din epoca nazistă au emigrat în Statele Unite și Canada și au reușit să-i îndoctrineze pe mulți dintre colegii lor cu teoriile lor biologice, genetice și rasiste asupra bolii mentale. Heinz Layman care a emigrat în Canada în 1937 este principalul responsabil pentru introducerea Thorazinului și a Clorpromazinei și a promovat uzul medicamentelor psihiatrice în Canada.

Acum avem o epidemie de leziuni ale creierului cauzate de medicamentele psihiatrice, parțial datorate lui Layman și celorlalți doctori pe care i-a învățat. Într-un articol dintr-un jurnal din 1954, Layman admitea că Thorazinul este “un substitut farmacologic pentru pentru lobotomie”. În ciuda recunoașterii publice al acestui fapt alarmant, Layman nu a încetat să folosească acest medicament pe mulți dintre pacienții săi “schizofrenici” din spitalul Douglas din Montreal. Layman deasemenea l-a convins pe Ewen Cameron să administreze clorpromazina și multe alte medicamente pe lângă cantități enorme de electroșocuri. Clorpromazina, considerat un medicament experimental la acea vreme, a fost în mare măsură folosit pe mulți pacienți în infamele experimente de spălare a creierului conduse de Cameron în institutul Allan Memorial în anii 1950 si 1960.

Atunci nu a existat consimțământ informat, așa cum nu există nici acum. În timpul nazismului doctorii nu cereau permisiunea. Potrivit ideologiei naziste aceștia erau "consumatori inutili" sau "subumani". Aceasta este atitudinea care încă domină psihiatria biologista de pe întinsul Americii de Nord. Altă moștenire a psihiatriei din Germania nazistă este ampla acceptare și justificare a abuzurilor pentru a înfrânge voința pacienților necooperanți sau rebeli. Restricțiile fizice sau mecanice ca de pildă curelele, sforile, centurile, cătușele și captivitatea în izolare sunt folosite în instituțiile psihiatrice nu pentru a trata sau pentru protecție ci pentru a pedepsi oamenii pentru comportamente dizidente sau rebele. Această etalare nudă a forței și amenințărilor împotriva pacienților de către personalul spitalelor seamană cu brutalitatea personalului psihiatric german din timpul holocaustului.

Frauda : Un foarte adecvat citat al lui Leonard Roy Frank, autorul cartii "influencing Minds" este acesta : "Mistificarea este apărarea psihiatriei împotriva pericolului de a se afla". Multe dintre etichetele sau diagnosticele folosite de psihiatrii nu se referă la probleme psihiatrice reale sau la boli existente. Profesorul de psihiatrie Thomas Szasz a expus frauda și mitul conceptului de boala mentala în multe cărți, începând cu clasica sa carte "Mitul bolii mentale" . Această deformare este una dintre cele mai mari scandaluri științifice din epoca noastră. Cuvintele codificate care sunt acum folosite în psihiatria biologistă ca de pildă antidepresivele, **nu ajută oamenii să-și depășească depresia și nu înțeleg cauzele depresiei**.

Termenul “camera tăcută” este o expresie frauduloasă pentru captivitatea în izolare. Cuvântul “medicație” este de asemenea un eufemism înșelător pentru substanțele toxice la care mulți dintre noi au fost supuși. Acest text e o încercare de a arăta că psihiatria coercitivă, instituțională are o istorie fascistă și că psihiatria biologistă așa cum e practicată astazi în instituțiile psihiatrice din România este încă bazată pe frică, forță si fraudă. Psihiatria nu merită sprijinul public și guvernamental și nu ar mai trebui finanțată din banul public. Trebuie inițiate toate demersurile pentru a scoate psihiatria în afara legii și pentru a o condamna în mod public! Trebuiesc creeate propriile noastre alternative față de sistemul monstruos și diabolic al sanatatii mentale sprijinit de Legea 487/2002 votată de Parlamentul României. Făcând acest lucru devenim mai puternici. Aceasta este munca noastră, provocarea noastră și speranța noastră.

Textul a fost adaptat de mine la situația socială și juridică din România precum și la legile statului român întrucât nu se supune reglemătărilor legii drepturilor de autor și repet, chiar e încurajată distribuirea textului prin toate mijloacele de comunicare. Textul a fost modificat în momentul în care m-am certat urât de tot cu schizofrenia și psihiatria și în care am încercat să-i aduc pe ce de la CCHR în România. Nu a fost posibil, am fost pus cu botul pe labe.

Referințe bibliografice

http://www.hanuancutei.com/forum/index.php?s=&showtopic=6654&view=findpost&p=628842

http://www.hanuancutei.com/forum/index.php?s=&showtopic=7372&view=findpost&p=753551

http://forum.softpedia.com/topic/838362-cum-e-in-sectia-inchisa-de-la-spitalul-de-psihiatrie/

https://marian-rughinis.blogspot.ro/2015/05/cele-mai-tampite-si-absurde-19-chestii.html

https://marian-rughinis.blogspot.ro/2016/08/stii-ce-i-aia.html

http://www.antipsychiatry.org/ro-mplib.htm

http://www.antipsychiatry.org/romanian.psi.fascismul.htm

Ludwig Josef Johann Wittgenstein - Tractatus Logico-Philosophicus

Enciclopedia Universală Britannica

Dicționar de medicină, Editura Univers Enciclopedic gold

Legea 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Codul Penal al României